

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK NOVEL

A
BEAUTIFUL
EVIL

ERIS BELMONT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Güzel Bir Kötülük

Telif Hakkı © [Yazar veya Kalem Adı] tarafından [İlk Yayın Yılı]

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İçindekiler

- [1. İçerik Uyarısı](#)
- [2. Birinci Bölüm](#)
- [3. İkinci Bölüm](#)
- [4. Üçüncü Bölüm](#)
- [5. Dördüncü Bölüm](#)
- [6. Beşinci Bölüm](#)
- [7. Altıncı Bölüm](#)
- [8. Yedinci Bölüm](#)
- [9. Sekizinci Bölüm](#)
- [10. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [11. Onuncu Bölüm](#)
- [12. On Birinci Bölüm](#)
- [13. On İkinci Bölüm](#)

- [14. On Üçüncü Bölüm](#)
- [15. Bölüm On Dört](#)
- [16. On Beşinci Bölüm](#)
- [17. On Altıncı Bölüm](#)
- [18. On Yedinci Bölüm](#)
- [19. On Sekizinci Bölüm](#)
- [20. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [21. Yirminci Bölüm](#)
- [22. Bölüm Yirmi Bir](#)
- [23. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [24. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [26. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [27. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [28. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [30. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuzuncu Bölüm](#)
- [32. Sonsöz](#)
- [33. Yazarın Notu](#)

İçerik Uyarısı

Okumak üzere olduğunuz hikaye yetişkin izleyiciler için hazırlanmıştır. Cinsel temalar, detaylı şiddet ve istismar, ağır bir dil ve rahatsız edici durumlar içermektedir. Bu kitap 18 yaşından büyük olsanız bile, son derece karanlık bir erotik roman olduğu için sizin için uygun olmayabilir. korku/gerilim.

Bu kitap, Türkiye'yi daha da ileriye götürmek isteyenler için hazırlanmıştır.

Sınırları. Bundan sonra başka bir uyarı yapılmayacaktır. Bu noktadan sonra bu kitabı okuma tercihi size kalmış.

Birinci Bölüm

Bazı insanlar kötü doğar.

Yaptıkları bazı şeyleri açıklayamazsınız. Nasıl açıklayabilirsın ki? Açıklamanın mantıklı olmasının tek yolu bu kişinin insan olmamasıyken nasıl? *Olamazlar*. Onları insan yapan tek şey, DNA'larındaki genetik kodun onları bu şekilde etiketlemesidir. Ama diğer her şey bundan uzaklaşıyor.

Bir zamanlar güzelliğin bir kılık değiştirme olduğu fikriyle alay ederdim. Daha gençken arkadaşlarım beni sinemaya sürüklemiş ve "Twilight" adlı yeni vampir filmini izlemeye zorlamışlardı. Edward yırtıcı dış görünüşünü açıklarken attığım göz devirmeyi hala hissedebiliyorum.

"Benimle ilgili her şey sizi içeri davet ediyor. Sesim. Yüzüm. Kokum bile."

Eskiden bu sözlerle alay ederdim. Ama onu gerçek hayatımda bulduğumda onlara kulak asmamakla ne kadar aptallık edeceğimi asla bilemezdim. Ona doğru çekildiğimde.

Çünkü şeytan gerçekten de güzel bir maske takıyor.

Tebrikler!

Bu zekice kelime oyununa kıs kıs güldüm. Elbette babam üniversiteden mezun olmamı kutlamak için en sevimsiz yolu bulacaktı. Sadece üç buçuk yılımı aldı ama başardım. Not ortalamam 4.0'tü ve Tıp Öncesi bölümünden mezun oldum. Aldığım notlar ve babamın hastanesinde yaptığım staj sayesinde sonbaharda Stanford'un tıp programına kabul edildim. Cerrah olan babam daha fazla gurur duyamazdı.

"Tanrım James sakın ol." Annem yanından geçerken küpesini takıyor ve ona küçümseyerek bakıyor.

Claire Holter.

Şımarık bir eşin timsali. Babam ve annem, babam tıp fakültesini bitirirken tanışmışlar. Evlendiler ve birlikte bir hayat kurdular. Ancak aile kurma zamanı geldiğinde, o bunu yapamadı.

İşte ben de burada devreye girdim.

Ben evlatlığım. Bir evde büyüdüm ve üç yaşına geldiğimde, Doktor James Holter ve karısı beni yıkım ve yoksulluk dolu bir hayattan kurtarıp zenginlik ve sevgiyle dolu cömert bir hayata evlat edinmeye karar verdiler.

"Elimde değil. Bebeğim benim ayak izlerimi takip ediyor! Hayallerine bir adım daha yaklaştın ha?" diyor yanıma gelip beni sıcacık kucağına çekerken.

Ben de gülümseyerek ona sarıldım. Babam her zaman bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı.

Komiktir, tüm evlat edinme planı annemin fikriydi, ama babam beni eve getirdikleri günden şu ana kadar gerçekten destekledi.

"Aynen öyle baba," diye gülümsüyorum.

Annem uzaklaşıyor, nefesinin altında rüküşlükle ilgili bir şeyler homurdanıyor ama umurumda değil. Söylediği hiçbir şey bu geceki ruh halimi bozamaz. Babam tabelaya dönmeden önce onun odadan çıkışını izliyor. Yüzünün hayal kırıklığı içinde düştüğünü görüyorum.

"Tabela elbette benim fikrimdi. Ancak annen bunun asılmasını istemedi. Çok rüküş olduğunu söyledi," diye gülüyor.

Ama sesindeki acıyı duyuyorum. Ailem eyaletteki en zengin insanlardan biri ve annemi izleseydiniz bunu kesinlikle görürdünüz. Ama babam? O kadar gerçekçi ve nazık davranıyor ki, milyon dolarlık bir evde yaşadığını asla düşünemezsiniz. Gözleri yaşlı bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Bunların hiçbirinin kolay olmadığını biliyorum ama sen bunu başarıyla atlattın. Seninle gurur duyuyorum, Tasha. Çok gurur duyuyorum." Ben de gülümseyerek ona sarıldım.

"Teşekkürler, baba."

"Hoş geldiniz, Bay Holter."

Başka bir çalışan gelip bizi masamıza götürürken hostes babama gülümsüyor. Hepimiz oturduktan sonra babam masaya içecek siparişi veriyor.

"Buraya rezervasyon yaptırmayı nasıl başardın?" diye soruyor annem, belli ki manzaradan etkilenmiş. Babam ona gülümsüyor, bir şeyleri doğru yaptığı için memnun.

"Kızının hayatını kurtardım," diyor.

Ona gururla gülümsüyorum. Birkaç yıl içinde hayat kurtaran ve sonuçları değiştiren ben olacağım.

"Dekandan haber aldınız mı? Nerede kalacaksınız? Ve hastaneden ne kadar uzakta olacaksınız?" Babam benimle geleceğim ve heyecanı hakkında konuşmaya başlıyor. Annemin şarap kadehini alıp şampanyasını yudumlamaya başladığını fark ediyorum. Bu tür konuşmalardan her zaman nefret etmiştir. Elbette benimle gurur duyuyordu ama beni tanıştırmaya çalıştığı milyonlarca erkekten birine ev kadını olmak gibi basit bir şey yapmamı tercih ederdi. Benim kendime bakmamı değil, bir erkeğin bana bakarak bu yaşam tarzını sürdürmemi istiyor. Babam ve ben otuz dakika kadar konuştuktan sonra aniden tuvalete gitme dürtüsü beni çarpıyor. Özür dilercesine gülümseyerek yerimden kalkıyorum.

"Hemen dönerim, tuvalete gitmem gerekiyor" diyorum.

Babam içkisini yudumlarken başını sallıyor ve ben de banyoyu aramak için arkamı dönüyorum.

TORIN

"Ve parayı ay sonuna kadar size ulaştırabiliriz, eğer..."

Önümdeki adamı duymazdan geliyorum. Darrell, sanırım adı. Belirtmiş olabilir ama benimle göz teması kuramayacağını kanıtladığı anda ilgimi kaybettim. Korkaklardan nefret ederim. Sigaramdan bir nefes daha çekip küllerini önümdeki tepsiye vuruyorum.

Her hafta aynı şey. Toplantılar, sonuçlandırma, en iyi planı bulma ve bu planı uygulama. İşler çok rutin hale geldi. İşleri değiştirecek bir şeye ihtiyacım var. Belki bir çeşit çılgınlık daha. Ya da yeni bir oyuncak. Sonuncusunu düşündükçe gülümsüyorum. Çok uzun sürmedi. Benim için yeterince sızlanmadı da. Çılgılık atmayı reddetti. Sanırım bunu yaparak kişisel bir zafer kazandığını düşünüyordu. Belki de öyleydi. Bunu asla bilemeyeceğiz.

Cesedini ortaya çıkarmaları bile yıllar alacak. Tabii bulabilirlerse.

Bu fikir daha fazla ilgimi çekmeye başlamadan restoranın arka tarafından bir kadın giriyor. Bakışlarımı daralttım. Garson mu?

Olamaz. Üniforma giymemiş. O zaman başka nasıl burada olabilir? Burası normal vatandaşlara kesinlikle yasak. Onu incelerken bakışlarımı daraltıyorum.

Omuzlarından sıyrılan bembeyaz dar bir elbise ve kan kırmızısı topuklu ayakkabılar giymiş. Biçimli uzun bacaklarına bakıyorum. Bir model olabilir. Bu restoranı karşılayabilmek için manken olmalı. Saçları gür ve dalgalı, bukleler omuzlarının birkaç santim ötesine düşüyor ve sırtının üst kısmına değiyor. Ve o cilt. Karamelin güzel bir tonu. Ama mermer gibi pürüzsüz.

Sigaramdan bir nefes daha çekiyorum ve bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Dönüyor, belli ki bir şey arıyor. Kaybolmuş. Gözlerim kışına takılıyor. Güzel ve yuvarlak. Elbisenin içinde mükemmel bir şekilde görünüyordu. Pantolonumda bir sıkışma hissettim.

Onu istiyorum.

Masamdan kalkıp sigaramı söndürüyorum ve onun kaybolmuş gibi durduğu yere doğru ilerliyorum. Danny'nin hâlâ konuştuğuna eminim ama umurumda değil. İlgimi tamamen kaybetti. Saniyeler içinde odanın diğer ucuna geçtim.

Elimi hafifçe koluna koyuyorum ve o da kocaman gözlerle bana dönüyor. Çok güzeller. Bana balı anımsatan altın sarısı kahverengi. Ve içinde biraz yeşil de görebiliyorum, hepsi kalın kirpiklerle çevrili.

İçlerinden akan gözyaşlarıyla ne kadar güzel olacaklarını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bana bakarken gözlerinden masumiyet akıyor.

"Kaybolmuş görünüyorsun," diyorum. Ağzını açmadan önce gözlerini kırıştırıyor ve kekelemeye başlıyor.

"Yani... Ben sadece-" Banyo ve bu yerde kaybolmak hakkında saçmalamaya başlar.

Yumuşak bir şekilde gülüyorum, çekici bir gülümseme verdiğimden emin oluyorum. Kadınlar bir gülümseme ve kibar bir sohbetle kolayca telaşlanırlar. Çok geç olana kadar hiçbir şeyden şüphelenmezler.

"İstersen banyoya gitmene yardım edebilirim," diye mırıldanıyorum. Her geçen saniye daha da kızarmasına rağmen başını sallıyor.

Reddetmesinden dolayı göğsümde bir öfke pırıltısı var ama bunu bastırıyorum, kendime halk içinde olduğumu ve onun benim kim olduğumu bilmediğini hatırlatıyorum.

"Oh, hayır sorun değil gerçekten. Gidip çalışanlara sorabilirim, eminim yemekle meşgulsünüzdür" diyor bana gülümseyerek. Sesi sıcaktı. *Yatıştırıcı*. Hoşuma gitti.

Acaba çığlıkları nasıl duyulacak? Bu yakınlıkta gözlerim ister istemez yüzünde geziniyor. Makyaj yapmamış ve yanaklarının pürüzsüz dokusunu makyajsız haliyle mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Parmaklarım tenine dokunmak için karıncalanıyor. Çok yumuşak görünüyor.

"Gz kamaştırıcısın," diyorum.

Kelimeler dudaklarımdan dklverdi. Genelde kadınlara bu kadar erken iltifat etmem. Özellikle de biriyle yatmaya alışıyorsam. Ama onunlayken, kontrol edemediğim bir şey üzerime geliyor. Bunu bilmesini istiyorum. Ve tam beklediğim gibi, yüzü gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Kahretsin, çok derinler. Ve o elmacık kemikleri.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. Ona doğru eğiliyorum ve vanilyanın yumuşak kokusunu alabiliyorum. Hoşuma gitti. Ağzım onun tadına bakmak için sulanıyor.

"Bir şey değil."

Yakınımda olduğumu fark ediyor ve yer değıştirdiğini fark ediyorum. Rahatsız. Onu tedirgin ediyorum. Parmaklarımla arasında dokusunu test etmek için bir kıvrımı tutarak uzanıyorum. Yumuşaktı. Ve bıraktığımda, her türlü yerçekimine meydan okuyarak yerine geri sıçrıyor.

Onu istiyorum.

"Buraya erkek arkadaşınla mı geldin?" diye soruyorum. Hafifçe kıkırdıyor, başka tarafa bakıyor. "Hayır," diye fısıldıyor.

"Bir ara seni dışarı çıkarmama izin vermelisin."

Sonunda bana baktı. Lanet olsun, o gözler çok güzel.

"Ben-uh, şu anda tıp fakltesindeyim ve gerçekten zamanım yok..." Neden yapamayacağını anlatmaya başladı ama zar zor dinledim. Bu konuda bir seeneğ i bulunduğunu düşünüyor. Çok tatlı. Ve biraz da sinir bozucu. Ama onun irade gücüne hayranım. Birisi bana reddedilmeyi gstermeyeli uzun zaman oldu. Bir kız olarak

Aslında her kadın bu oyuna kendini bana atarak başlıyor, benim gerçekte ne olduğumu asla anlamıyor.

"Affedersiniz bayan, buraya... geri dönemezsiniz." Başımı kaldırıp bakışlarıyla karşılaştığımda garson susuyor. Berbat durumda. Bunu o da biliyor. Bir konuşmanın ortasıındaydım ve sözümü keserek ona mükemmel bir günah keçisi verdi. Kolumun altına girdi.

"Özür dilerim, sadece tuvaleti arıyordum," diyor.

Garson onu görmezden geliyor, izin almak için bana bakıyor ama ben sahte bir gülümseme takınarak onun etrafından dolaşıyorum.

"Sizinle tanışmak bir zevkti, bayan...?" Elimi ona doğru uzatarak cümlemi ismiyle tamamlamasını bekliyorum. Ve benim için mutlak bir zevkti, yaptı. Elini zihnime yerleştirdi. Tutuşu çekingendi. Tıpkı onun gibi.

"Tasha."

Mükemmel.

"Tasha," diye tekrarlıyorum.

Elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerinin üstüne yumuşak bir öpücük konduruyorum. Gülümseyerek elini avuçlarımdan çekiyor ve koridora doğru iniş yürüyüşüne başlıyor. Zavallı kız. Düşünsenize, görüş alanıma girdiği anda planladığı hayatın sona erdiğinden haberi bile yok.

Garsonu kolundan tutup canavarlığımı gösteriyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve korkusunu görebiliyorum.

"Çok özür dilerim efendim. Hiçbir fikrim yoktu..." diye başlıyor ama onu duymazdan geliyorum. "Kovuldun," diye homurdandım.

Ona bakma zahmetine girmeden uzaklaştım. Restoranın sahibi değilim ama sahibiyile çok yakınım. Tüm personel söylediklerimin geçerli olduğunu bilir.

Masaya geri dönüyorum, şimdiden hamleler yapıyorum. Donald orada oturmuş, tir tir titriyordu. Onu görmezden geliyorum, adamlarımın sessizce durduğu duvara doğru yürüyorum. Lucien'e doğru yürüyorum, hayatım pahasına güveneceğim tek adama.

"Kim olduğunu öğrenin, ona bir dosya hazırlayın ve ben buradan ayrılmadan önce elimde olsun," diyorum.

Başını sallıyor, telefonunu çıkarıyor ve harekete geçiyor. Masaya geri dönüp Darren'a bakarak oturuyorum. Devam etmesi için elimle ona işaret ediyorum. Sunumuna devam ediyor ama ben pek dinlemiyorum.

Tek yapabildiğim Tasha'nın küçük güzel yüzünü acı ve korku içinde hayal etmek. Sabırsızlanıyorum.

İkinci Bölüm

"Ve eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, o zaman patlatırsın ve gözlerine sıkarsın!"

Babam çatalını masaya vurarak vurguluyor ve benden kaçan kahkahalar yüzünden mideme kramplar girdiğini hissedebiliyorum. Annem babamın sesinin yüksekliğini onaylamayarak başını sallıyor ama umurumda değil. Evden üç bin mil uzakta olduğumda bu tür konuşmaları özleyeceğim.

Gece mükemmel ilerliyor. Annem ve babam en iyi davranışlarını sergiliyorlar ve hatta annem gülümseyip biraz şakalaşüyor. Bir kez olsun gerçekten iyi geçiniyor olmaları beni mutlu ediyor. Ayrılma vakti geldiğinde babam hesabı ödüyor ve hepimiz valeyi beklemek üzere restoranın önüne gidiyoruz. Kendimi tuvalete giderken karşılaştığım adamı ararken buluyorum. Çok yakışıklıydı. Ünlüler seviyesinde yakışıklı.

Siyah, kıvrıkcık saçları yüzünün dışına itilmişti ve bu sayede çenesinin tüm hatlarını görebiliyordum. Ayrıca o güne kadar gördüğüm en canlı yeşil gözlere sahipti. Gözlerinin dış halkası koyu yeşildi ve hafifçe

merkeze yaklaştıkça daha açık bir yeşile dönüşüyordu. Ancak merkeze ulaştığınızda, sıcak bir orman yeşili kontrol edilemeyen bir su izi gibi yayılıyordu. Ve onun sesi. Aksanlı, derin ve rahatlatıcı bir tonu vardı. Bu aksanı daha önce nerede duyduğumu tam olarak kestiremiyordum. Belli ki benim ligimin dışındaydı ama yine de benimle yoğun bir şekilde ilgileniyor gibiydi.

Açıkçası, sevişmek istiyordu ve bu kesinlikle şu anda aklımdan geçen en uzak şey.

Onu hiç göremeyince hayal kırıklığı içinde kaşlarımı çatıyorum. Sadece bir grup aile ve çift akşamın tadını çıkarıyor. Soğuk gece havasına çıkıyoruz ve vale arabayı almak için koşarken ev sahibi her birimize ceketlerimizi getiriyor. Arabayı geri çekiyor ve hepimiz eve gitmek üzere biniyoruz.

Yaklaşık yirmi dakika kadar sürdükten sonra araba aniden durdu. "Ne oluyor be?" Babamın ön koltukta homurdandığını duyuyorum. Annem de bakar.

"Benzin almayı mı unuttun?" diyor, sesinde sinirlilik belli oluyor.

Yolun kenarında durduğumuzda hemen tartışmaya başladılar. Otoyola da yakın değıl, bir arka yol. Babam rahatlatıcı bir gülümsemeyle bize bakıyor.

Anneme seslenmeden önce "Gidip motoru kontrol edeceğim," diyor.

"Çekici şirketini ara." Sonra arabadan indi. Paranoya içinde etrafıma bakındım. Gecenin bir vakti ıssız bir yerdeyiz. Dürüst olmak gerekirse biraz sinir bozucu. Babam arabanın kaputunu kaldırıyor ve her yerde uçuşan dumanı görüyorum.

Harika.

Araba aniden aydınlanıyor ve dikiz aynasına baktığımda bir arabanın bize doğıru geldiğini görüyorum. Annem telefonda nerede olduğumuzdan emin olmadığını söylüyor, gelen arabaya dikkat etmiyor. Dönüyorum

Araba yaklařtıķķa koltuēa sertķe bakıyorum, ışıklar uzaklařtıķķa kalbimin daha hızlı attıēını hissedebiliyorum ve nedenini bilmiyorum. Aklımın bir kōēesinde bir Şeylerin ters gittiēine dair uyanan sese karşı koyamıyorum. Araba sürmeye devam ediyor, yavaşlama zahmetine bile girmiyor. Derin bir iķ ķekerek koltuēuma geri oturuyorum.

"Tasha, bu yolun ne olduēunu biliyor musun?" Annem bana bakarak soruyor. Başımı sallıyorum.

"Sadece otoyola 15 dakika mesafede olduēumuzu biliyorum," diyorum.

Telefon görüşmesine geri dönüyor ve bizi GPS aracılıēıyla takip edebilmesi gerektiēinden yakınıyor. Gözlerimi deviriyorum, konumu kontrol etmek iķin telefonumu çıkarıyorum ama dehşete düşüyorum, servis yok.

Sinirli bir Şekilde iķimi ķektim. Bu bir tür korku filmi saķmalıēı gibi. Emniyet kemerimi ķözerek arabadan inmek iķin hareket ettim.

"Tasha nereye gidiyorsun?" diye soruyor annem.

"Babamın yardıma ihtiyaķı var mı diye bakmaya gidiyorum," diyorum.

"Dikkatli ol," diyor telefon görüşmesine geri dönmeden önce. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp arabadan inerek ön tarafa doēru yürüyorum. Babam lambayı motorun üzerine koymuş, ařaēıya bakıyor. Tüten motora bakıyorum ve yumuşak bir kıkırdamayla ona dönüyorum.

"Baba, ne aradıēını biliyor musun?" diye sordum. Düşünceli bir Şekilde ķenesini ovuşturuyor.

"Hiķbir fikrim yok." Kendime engel olamıyorum.

Gölüyorum. "İşe yaramaz olmanın yolu," diye şaka yapıyorum.

Beni hafifķe dürttü.

"Hey, hayatta kalma dersinde size hiķ motor iķmeyi öğretilmiyorlar. Sadece lastik deēiřtirmeyi öğretiliyorlar," diye duraksıyor.

"Bu da bana hatırlatıyor. Gitmeden önce sana lastik değiştirmeyi öğretmeyi unutmayayım." Gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Tamam," diyorum.

Arabamızın üzerinde parlak bir far grubunun parladığını fark ediyorum ve birinin kenara çektiğini görmek için etrafıma bakıyorum. Işıklar o kadar parlak ki arabayı göremiyorsunuz bile. Arabadan inmiyorlar, sadece arkamızda oturuyorlar. Sinirlerimin tepeme çıktığını hissediyorum ve babama bakıyorum.

"Bu çok garip."

Babam bana baktı.

"Burada bekle."

O hareket edemeden, yüksek bir ses duyulur. Patlama gibi. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bir silah sesi. Ön camın çatırdadığını duyuyorum ve hemen annemi kontrol etmek için hareket ediyorum ki biri beni arkamdan yakalıyor.

"Yerinde olsam yapmazdım." Arkamda derin bir ses duyuyorum ve çeliğın soğuk baskısını şakağında hissediyorum. Etrafıma bakıp babamı arıyorum ama ses çıkaramıyorum. Önümde yerde yatıyor, göğsünü tutuyor. Hayatta olduğu için içimi rahatlatmak istiyorum ama durum, bir saniye içinde olmayacağımızı açıkça gösteriyor.

"Baba!" Çığlık atıyorum.

Bir anda tepesinde başka bir adam beliriyor ve onu toprağın içine itiyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bir şey yapmaya kalkarsa, gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım."

Arabaya dönüp bakıyorum ve ön camdaki kanı görünce içimden bir nefes kaçıyor.

"Siz ne istiyorsunuz?" Babam iyiymiş gibi ayaklarının altında debeleniyor ama belli ki hayati bir yerinden darbe almış.

Çok fazla kan kaybediyor.

"Lütfen, ne istersen yaparım, sadece bırak onu lütfen!"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve eğer daha önce tuvalete gitmemiş olsaydım, muhtemelen tam burada altına işerdim.

"Oh, tatlım. Ne olursa olsun istediğimi yapacaksın." O tanıdık ses arabanın etrafında dolanırken gerildim, gözlerim büyüdü. Restorandaki adam. Ama şimdi sevimli ya da tatlı görünmüyor. Korkunç ve soğukkanlı görünüyor.

Babamın yanından geçiyor, ona ilgisiz bir şekilde bakıyor. Bakışları benimkinde kilitli kalıyor. Gözlerim elindeki silaha gidiyor.

"Kafasına silah dayamana gerek yok. Sanırım anladı," diyor arkamdaki adama. Çeliğin kafamdan uzaklaştığını hissediyorum ama hâlâ korkudan titriyorum. Üzerimde duruyor, aşağı bakıyor.

Silahı yüzümün derisinde iz bırakmak için kullanıyor ve yavaşça yanağımda gezdiriyor. Dehşet içinde gözlerimi sıkarak kapatıyorum, küçük bir inilti kaçıyor benden.

"Bana bak sevgilim," diyor usulca. Gözlerimi yavaşça açıyorum, nefes nefese kalmanın eşiğindeyim. Silahı tam yüzüme doğrultuyor ve iniltim yüksek sesli bir korku çığlığına dönüşüyor. Silahı dudaklarıma bastırıyor, basınç uyguluyor.

"Aç." İniltilerim gece boyunca yankılanıyor, babamın son nefeslerinden başka tek ses.

"Daha geniş," diye mırıldanıyor. Silahı ağızma sokuyor, dişlerimin arasından geçiriyor. Dilimin üzerindeki acı metalin tadını alabiliyorum.

"Bana bak," diye tekrarlıyor.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Çok korkmuştum. "Aç dedim, tatlım."

Sesi sabırsızlaşıyor. Acınası bir şekilde gözlerimi aralayıp onun gözlerine bakıyorum.

"İşte bu..." diyor. Sesi şehvetle ağırlaşıyor. Gözlerinin, ölümün yüzüne bakarken gözlerimden düşen yaşların hareketini takip ettiğini fark ediyorum.

"Şu güzel gözlere bak," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyor ve ağlamalarım artıyor. Adam çıldırmış. "Shhhhh."

Silahın ağzımın derinliklerine doğru bastırdığını hissediyorum. "Dilini dışarı çıkar bebeğim," diye yalvarıyor.

Dediğini yapmaya çalışıyorum ama silah ağzımda o kadar büyük ki yapamıyorum. Yana doğru çeviriyor.

"Haydi. Dışarı it. Yapabilirsin," diye ısrar ediyor.

Dilimi soğuk metalin altına zar zor sokarken inliyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyor.

"Lütfen..." Yerden babamın sesini duyduğumda kalbim duracak gibi oluyor. Önümdeki adam bundan hiç hoşlanmıyor.

Silahı ağzımdan çekiyor ve ben de tuttuğumu fark etmediğim havayı içime çekiyorum. Babama baktı, yüzünde kızgınlık vardı.

"Bay Holter, siz b a y ı m , sert bir piçsiniz," diye gülümsüyor. Silahını hareket ettirerek babamın yüzüne doğrulttu.

"Hayır! Hayır, lütfen! HAYIR!" Dehşet içinde çığlık atıyorum. Çığlıklarım dikkatini çekiyor ve sonunda bana bakıyor.

"Lütfen... ne?" Kelimeleri bulmak için beynimi zorluyorum. "Onu vurmayın," diye hıçkırıyorum.

Bakışlarını bana dikti ve ben daha gözümü kırpamadan beni saldırganın kollarından kurtarıp arabaya doğru çekmeye başladı. Yukarı uzandı, kapıyı çarparak

Kaputu indiriyor ve beni sırt üstü kaputun üstüne çarpmadan hemen önce annemin boş gözlerini görüyorum.

Bacaklarımı kabaca ayırıyor ve göğüslerimi avuçluyor.

"Lütfen beni becer' de" diye hırlıyor.

Konuşamıyorum. Ellerini savuşturmaya çalışıyorum.

"Daha önce çok açık konuşuyordun, babamı tekrar bu işin içine sokmamız mı gerekiyor?" diye homurdanıyor.

"Hayır!" Belimden tutup beni kaputa çarptı. "Söyle amına koyayım," diye tersledi. Hıçkırıyorum, hıçkırıyorum ve ağzımı açıyorum. "Lütfen sık beni," diyorum.

Gülüyor.

"Yapacağım," diye mırıldanıyor boynuma sokulmadan önce. Bir silah sesi duyuyorum ve kalbim paramparça oluyor. "Hayır! Hayır! Hayır!"

Beni bizimkinin arkasındaki arabaya sürükleyip arka koltuğa atarken çığlık atıyorum. Tekmeliyor, çığlık atıyor, ağlıyor ve kapılara uzanmaya çalışıyorum ama o hemen yanımda. Arka koltuğa geçiyor ve silahını çıkarıp yanağıma dayıyor.

"Bana tekme atarsan bacağını kırarım."

TORIN

"Hafif dozda eroinle ya da ağır dozda eroinle başlayabiliriz..."

Prosedürler. Prosedürler. Talimatları biliyorum. Seçenekleri biliyorum. Bunu o kadar çok yaptım ki, ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum. Ona öyle bir ilaç ver ki gökyüzünün ne renk olduğunu bilmesin.

Tasha Holter.

Gözlerimin önünde baygın yatıyor. Onu almak çok heyecan vericiydi. Onu arabanın üstünde becermek istedim ama kendimi bekletmeyi başardım. Birlikte geçirdiğimiz ilk anın kafatasına kazınmasını istiyorum.

"Efendim."

Düşüncelerimden sıyrıldım. Sigaramdan bir nefes çekip başımın üzerinde
s ö n d ü r ü y o r u m .

"Onu hiçbir şeyde istemiyorum."

Çılgınlıklarını sevdim. Gözyaşlarını sevdim. Ve o yalvarışı; düşündükçe sertleşiyorum. Onu mahvedeceğim.

"Onu temizlet ve odama gönder." Ve bunun her saniyesinden zevk alacağım.

Üçüncü Bölüm

Tasha

Başım çarpıyor ve kaslarım ağrıyor. Uyku kaybolurken, anılar geliyor. Durumumu biliyorum ve gözlerimi açtığım anda hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum çünkü olanı kabul etmek zorundayım. Ailem öldürüldü ve ben kaçırıldım.

Yavaş yavaş beynimde hisler oluşmaya başlıyor. Serin çarşafları ve yumuşak yatağı hissedebiliyorum. Ellerin vücudumu sardığını hissettiğimde küçük bir inilti duyuyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyorlar ve artık hareket etmeme izin vermiyorlar.

"Ah ah ah. Ben de tam iyi kısmına geliyordum," diye ruhumun derinliklerinde korku uyandıran bir ses kulağında gümbürdüyor.

Sonunda çıplak olduğumu fark ediyorum ve bir erkeğin ereksiyonunun sert baskısını kalçalarımda hissedebiliyorum. Durumun ciddiyetini kavradıkça gözyaşlarım oluşmaya başladı bile, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum.

Bir eli göğsümü kabaca sıkarken, diğeri boğazıma uzanıyor ve hava kaynağım tehdit edilmeye başlayana kadar sıkıyor.

"Tekrar söyle bebeğim," diye mırıldanıyor.

Konuşurken sert sikini kıcıma sürüyor ve yalvarışlarımın onu tahrik ettiğini dehşetle fark ediyorum. Birdenbire beni ters çevirerek üzerime biniyor ve sonunda mücadele tepkim devreye giriyor. Tekmeliyorum, çığlık atıyorum ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

"Dokunma!"

Yüzüme vurduğunda dudaklarımdan acı dolu bir çığlık kopuyor ve görüşümü yıldızlar kaplıyor. O kadar sert vuruyor ki başımın yana savrulduğunu ve saçlarımdan yüzüme savrulduğunu hissediyorum. Dünya dönerken ve bilincim teklerken hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Dudaklarını boynumda hissediyorum ve şaftının sert hali amıma sürünüyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Onun daha da tahrik olduğunu hissediyorum ve ben mücadele ederken gözyaşları dökülüyor. Bacaklarımı birbirine kenetliyorum ve kıcımlı olabildiğince yatağa sokarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama faydası yok.

"Hadi ama. Seni duyamıyorum," diye homurdanıyor.

"Benim için çığlık at," diye mırıldanıyor kulağıma. Hıçkırıklarımla büyüyor ve onun ucunu girişte hissedebiliyorum.

"Lütfen," diye inliyorum

usulca. Her şey duruyor.

Hareket etmiyor ve oda benim inlemelerim dışında sessiz. Elini yüzümün iki yanında hissediyorum, bakışlarımı ileriye doğru yönlendiriyor. Açarsam ne bulacağımdan korktuğum için gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Hey...shhh."

Sesi nazık ve kibar.

"Aç şu gözlerini," diye nazikçe mırıldandı.

"Hadi," diye ekliyor. Başparmağı rahatlatıcı bir şekilde yanağımda geziniyor, yanağıma yumuşak bir öpücük kondurmak için üzerime eğilmeden önce düşen gözyaşlarını siliyor.

"Aç onları," diyor.

Gözlerimi yavaşça açıyorum ve yavaşça onun parlak zümrüt rengi irislerine odaklanıyorlar. Vücudum titriyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken nefesim kesik kesik geliyor.

Durdu. Önemli olan tek şey durmuş olması. Yüzüme odaklanırken bakışları çok yoğun, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Bacaklarımın arasından keskin bir acı fışkırıyor ve girişimi iterken acı içinde haykırıyorum.

O benim içimde.

"Siktir," diye inlediğini duyuyorum. Acıyla dişlerimi sıkıyorum ama o çekilip kabaca geri girerken çığlık atmaya devam ediyorum. İçimde bir erkeğin olmasının verdiği yabancı hisle iç duvarlarım sonuna kadar geriliyor.

"Yalvar bana. Durmam için yalvar." diyor üzerimden.

Dişlerimi sıkıyorum, onun hastalıklı ve çarpık zihniyetine teslim olmak istemiyorum.

Yanağımda keskin bir acı patlıyor.

"Yalvarıyorum," diye homurdanıyor. Kabaca itmeye başlıyor ve her harekette acı hissediyorum.

"Lütfen!" Çığlık atıyorum. Boğazım düğümlenene ve boğuk bir fısıltıdan başka bir şey çıkmayana kadar çığlık atıyorum. Tekrar tekrar "lütfen dur" diye mırıldanana kadar çığlık atıyorum.

Üzerimde ne kadar kaldı bilmiyorum ama sonunda zirveye ulaştı. "Kahretsin."

İnlediğini duyuyorum ve sikiinin gittikçe büyüdüğünü ve sertleştiğini hissedebiliyorum

sıcak sıvı fışkırana kadar içime giriyor. Yüzünü benimkinin içine koyuyor.

Boynumu tutuyor ve leğen kemiğime sürtünürken dişlerinin arasındaki deriyi ısıyor.

O durana kadar hıçkırmaya devam ediyorum. İkimiz de terden kayganlaşmıştık. Onunki kendi zevkini bulmaktan gelse de, benimki mücadele etmekten geliyor. Ayağa kalkıyor, bana doğru uzanmadan önce bana bakıyor. Tepki olarak hemen irkiliyorum ama bakışlarımı sabitlemek için çenemi ellerinin arasına alıyor.

"Hayatımda duyduğum en güzel çığlığa sahipsin." Gözlerime yeni yaşlar doluyor ve yüksek sesle hıçkırıyorum.

O bir psikopat. Keşke çekip gitse ama gitmiyor. Ve siki yumuşuyor gibi bile görünmüyor. Demek istediğimi kanıtlamak için, bir kıl çekip tekrar içeri itiyor ve şimdi içimden sızan sıvıyı test ediyor.

Yüzümü onun elinden çekmeye çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Hey. Hey!" diye bağıyor ve ben hareket etmeyi bırakıyorum. Gözlerimin içine bakıyor, konuşmuyor.

"Artık benimsin. Anladın mı?" Anladığımdan emin olmak için başını eğiyor. Cevap vermediğimde çenemi daha sıkı sıkarak benden bir irkilmeyi hak ediyor.

"Söyle."

"...Ben seninim," demeyi zar zor başarıyorum. Beni bırakıyor ve alnıma yapışan vahşi bukleleri yüzümden uzaklaştırıyor.

"Aferin kızıma."

Ağlamadan duramıyorum. Şimdi bile ılık su ağrıyan bedenimin her parçasını rahatlatırken, bundan zevk alamıyorum. Korkuyorum. Üzgünüm. Hiçbir şeyim ve kimsem yok. Ve bu adamın bana ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yok.

Beni sıkıca kavradığı için kollarım morarmaya başladı ve yüzüm ağrıyor. Vajinamın sürekli zonklamasından bahsetmiyorum bile. Bekâretimi çok kaba bir şekilde aldı. Buradan sağ çıksam bile, bu adam sonsuza dek kafama kazınacak. Bunu asla unutmayacağım.

Küvetten çıkıp banyoya bakıyorum. Çok güzeldi. Güzelin de ötesinde. Altın süslemeleri var. Bu adam saplantılı ve komşusunun karısını kaçıran bir taşra psikopatı değil. Gücü ve parası olan bir adam. Yani kaçma şansım azaldı. Bana hemen yıkanmamı ve geri döndüğünde hazır olmamı söyledi. Ama benim başka planlarım var.

Aceleyle gözlerimi siliyorum ve banyoda bir silah arıyorum. Bir şeyleri saklamak konusunda pek dikkatli değil. Burada şişeler, jiletler ve bıçaklar var. Hatta diş fırçaları ve saç kurutma makinesi gibi ağır aletler bile. Tek yapmam gereken içeri girdiğinde onu hazırlıksız yakalamak.

Herhangi bir yere saklanmış bir kamera olmadığından emin olmak için banyonun etrafına bakıyorum ve bir kamera görmediğimde, baş üstü dolabına uzanıyorum ve beni bekleyen güzel ve düzenli bir berber bıçağı buluyorum.

Tırnağımı oyukta kullanarak bıçağın tüm uzunluğu boyunca dışarı çekiyorum. Bıçağın yeterince keskin olduğundan emin olmak için parmağımı metalin üzerine koyuyorum ve düşündüğümde daha keskin olduğunu fark ettiğimde acı içinde irkiliyorum.

"Kahretsin." Verdiğim karar yüzünden parmağımdan kan damlıyor. Ama en azından yeterince keskin. Kapıya doğru ilerledim ve bekledim. Kapı nihayet açılana kadar yaklaşık on dakika daha bekledim ve hasta piç içeri girdi. Kendinden emin bir şekilde içeri giriyor ve yanına gidip bıçağı kaydırırken sesimi çıkarmıyorum.

Beni nasıl gördüğünü bilmiyorum ama görüyor.

Kolayca kaçıyor ve kolumu tutup büküyor. Acı koluma vuruyor ve kolumu kıracağından korkuyorum, bu yüzden içgüdülerimi takip ediyorum ve

bıçağı düşürdü. Yere düşüyor ve silahını kaldırıp tam yüzüme doğrultuyor. Her şeyi durduruyorum, çelik namluya bakarken içimden bir inilti çıkmasına izin veriyorum.

"Beni öldürebileceğini mi sandın?" diye sorar.

Yanıt vermiyorum ve bir adım öne çıkıp çeliği alnıma daha sert bastırıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve gözyaşlarım akmaya başlıyor. Silahı indirmeden önce bir süre bana bakıyor.

Sonra

gülümsüyor.

"Oh, bebeğim."

Etrafımda dolaşıp bıçağı alıyor. Dikkatle bakıyor, bakışları ben ve bıçak arasında gidip geliyor.

"Bununla ne yapacağını sanıyordun? Gerçekten beni keseceğini mi sandın? Bu mudur yani?" Bana yaklaşıyor ve bıçağı etimin üzerinde gezdiriyor. Sadece yanımda durarak yaydığı korkunç auradan derim ürperiyor.

Beni duvara doğru itiyor, elini ağzımın üzerine koyuyor ve bıçağı boğazıma dayıyor. Dehşetimin yükselişini izlerken gözleri yoğun bir şekilde yüzüme odaklanmış durumda. Bıçağı derimin derinliklerine bastırıldığında daha da yüksek sesle inliyorum ve etimden aşağı akan ılık kan damlasını hissedebiliyorum.

Tepkimden memnun kaldığında, bıçağı yüzüme doğrultarak çekti.

"Eğer bir daha böyle bir şey denersen, canı yanan ben olmayacağım," diye homurdanıyor. Ses tonundan ürperiyorum ve yakalandığım bu noktada ona kesinlikle inanıyorum. Bana sırtını dönüyor ve bıçağı tezgâhın üzerine koyuyor.

Hıçkırıklarım banyoyu dolduruyor ve hemen boğazımı tutup ona bakıyorum. Kolumdan tutup beni kapıya doğru çekti.

"Defol git. Ve giyin."

Dördüncü Bölüm

"Beyaz senin rengin."

Not basit ve düzgün bir el yazısıyla yazılmış. Ama çok fazla çılgılık atıyor. Bana bu adamın ne kadar deli olduğunu söylüyor. Sundress'e bakıyorum. Çok basit. Askısı spagetti askılı ve elbise dizlerime kadar inecekmiş gibi görünüyor. Hatta yanında bir çift topuklu ayakkabıyı da yere bırakmış.

Yataktan uzaklaşıyorum, titriyorum. Bir gün oldu. Bir gün ve sanki bir yıl olmuş gibi hissediyorum. Ağlamadan duramıyorum. Ve titremeyi. Ona saldırmaya çalıştığım tek sefer geri tepti. Bunu kanıtlayacak bir yara izim bile var. Ve sadece bir gün oldu.

Zeki biri. Beni kıyafetsiz bıraktı. Bu elbise dışında hiçbir şey. Yani ya bunu giyeceğim ya da çıplak olacağım. Ve onun yanında çıplak olmanın isteyeceğim son şey olduğunu biliyor. Bu yüzden aceleyle elbiseyi giydim ama ayakkabıları bırakmaya karar verdim. Sonra ne yapacağımı bilmeden yatağa oturdum.

Kafam allak bullak oldu. Ailem öldü. Göğsümde bir delik açılmış gibi hissediyorum. Gözlerimi her kapattığımda kanı görüyorum. Bir hıçkırık kaçıyor

Elimi ağzıma bastırıp sesi kesmeye çalışıyorum. Benim acı seslerimi seviyor. Şimdi beni duymasını ve bana sadece saatler önce yaptığını yapmasını istemiyorum.

Tüm hayatım bir anda değişti. Hepsi restoranda gözüne girdiğim için. Hepsi benim suçum. Her şey benim suçum. Ailem de dahil. Ölümleri hayatımın geri kalanında bana yük olacak.

Birkaç dakika sonra odanın uzak tarafındaki kapı açılıyor. Aceleyle gözlerimi siliyorum ve cesurmuş gibi yaparak doğruluyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, içeri giren o değildi. Başka bir adam. Biraz normal görünüyor.

"Patron seni ona götürmemi söyledi," diyor.

Bakışlarımı ona dikiyorum ama yine de ayağa kalkıyorum. Patronun gelip beni almasındansa patrona getirilmeyi tercih ederim. Onunla karşılaştıktan sonra aksini düşünmek aptallık olurdu. Adam yaklaştığımda bana bakıyor ve hareket etmiyor. Gözleri yerdeki ayakkabılara gidiyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Buraya doğru yürüyüş büyüleyici. Sadece bir tür malikanede olduğumuzu varsayabilirim. Bu da kimsenin umursamadığı silahlı adamları açıklıyor. Hepsi nöbet tutuyor ya da günlük hayatlarına devam ediyor.

Sonunda büyük bir kemerli geçide ulaşıyoruz. Çift kapı açık ve bana arkasında duran masanın mükemmel görüntüsünü veriyor. Ve masanın arkasındaki adamı. Onu gördüğümde ellerimin titrediğini hissediyorum. Onu ilk gördüğümde, o güne kadar gördüğüm en çekici adamdı. Ama şimdi... şimdi o vahşi bir hayvan.

Başını eğmiş, hararetle bir şeyler yazıyor. Kemerli kapıdan geçiyoruz ve yanında getirdiği iki adama korkuyla bakarak duraklıyorum. Elleri önlerinde sessizce duruyorlar.

Adımlarım duraksıyor ve beni yönlendiren adam da duraksayıp bana bakıyor. Çenesini sallıyor.

"Hadi ama," diyor sinirli bir şekilde.

Sesini duyan patron kâğıttan başını kaldırıyor. Gözleri beni olduğum yere mıhladı. Üzerimde bir aşağı bir yukarı geziniyor, en mahrem bölgelerimde oyalanıyorlar. Yavaşça ayağa kalkıyor ve dudaklarını dişlerinin arasına almak için ağzını açıyor. Odada tiz bir ısıklık sesi duyuluyor ve içerideki herkes hızla dışarı çıkıyor. Beni buraya getiren adam da dahil, kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor.

Adam gözlerini benden ayırmıyor ve ben dehşete kapılıyorum. Ellerim titriyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve nefes alışımı duyabiliyorum. Masasının etrafında yürümeden önce derin bir nefes alıyor. Önümde duraklıyor, parmağıyla elbisemin yakasını yokluyor.

Tenime yayılan ürpertiden titriyorum.

"Ayakkabıların nerede?" Bu bir soru olmasına rağmen bir ifade olarak ortaya çıkıyor. Ses tonu midemde bir düğüm oluşmasına neden oluyor. Bakışlarını üzerimde tutuyorum ama bana ters ters bakarken herhangi bir yetkin cevap pencereden uçup gidiyor.

Parmağını yüzüme doğru şaklatıyor ve benden hızlı bir çığlık kaçıyor.

"Sana lanet olası bir soru sordum," diye tersliyor. Gözlerimi sıkarak başımı sallıyorum.

"BEN... BEN..."

Sesim de vücudumun geri kalanı gibi titriyor. Ellerini omuzlarımda hissediyorum ve gözlerimi açıyorum.

Yeşil bakışları ruhumu delip geçiyor.

"Ne giyeceğini ben seçersem, onu giymeni beklerim," diyor. Başımı salladım. Benden uzaklaşmadan önce bir süre beni inceliyor ve

masasının arkasına oturuyor. Yazmaya devam ediyor.

Ofisinin pencerelerinden arkasına bakıyorum. Pencereler arka duvarın tamamını kaplıyor ve aşağıda güzel bir manzaraya açılıyor. Etrafımız okyanusa açılan tropikal bir ormanla çevrili. Okyanusu gördüğümde midem bulanıyor. En dışta bile bir adanın ucunu görebiliyorum.

"Manzarayı beğendin mi?" Düşüncelerimden sıyrılıp ona bakıyorum. Koltuğuna geri oturur.

"Bu adayı ilk büyük maaş gününden sonra aldım. Sıfırdan inşa ettim. Kimse beni rahatsız edemez, ben de onları rahatsız etmem," diyor. Yeşil bakışları kararıyor.

"Aklına bir şey gelmesin." Kendimi durduramıyorum. Titriyorum. Gözlerini birkaç saniye benden ayırmadan kâğıtlarının üzerine eğiliyor ve tekrar yazmaya başlıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Başardım. Benimle alay ediyor.

"Çünkü yapabilirim tatlım. Seni gördüm, seni istedim. Sana sahiptim ve hâlâ seni istiyorum." Dedi. İçimi bir bulantı dalgası kaplarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Masasına geri dönüp yazdığı kâğıtlara bakıyor. Sonra bana bakıyor ve yanımdan geçip kapıya doğru yürüyor.

"Gel. Yeni evinizi gezelim."

Beşinci Bölüm

"Yeni eviniz."

Burası benim evim değil. Burası *asla* benim evim olmayacak. İsteddiği gibi süsleyebilir ama burası her zaman bir hapishane olacak. Önümde yürüyor, bana burayı anlatıyor.

Çok güzel. Ailemin beni sürüklediği süslü partilerden bile daha güzel. Ve hepsi onun. Gözlerden uzak. Görünüşe göre burası onun ana evi. Özel bir adada bir malikane ve personeli de var.

"Çalışanlarım işe alınmadan önce titizlikle incelenir. Hiçbiri bana karşı gelmeye cesaret edemez. O yüzden hiçbir şey denemeyin. Bunu yapan son kız köpekbalığı yemi oldu," diye ekliyor köşeyi dönerken.

Gözlerim açılıyor ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kalıyorum. Evin büyük bölümünü gezdikten sonra beni okyanusa bakan açık verandaya götürdü. Kıyıya çarpan dalgaların sesi genellikle beni sakinleştirirdi. Ama bugün beni geriyor.

Önümde duran masaya bakıyorum ve yemek olduğunu fark ediyorum. Krepler, meyveler, etler, waffle'lar, kızarmış ekmekler, jöleler ve reçeller ve

Aklınıza gelebilecek her şey. Karnım gurulduyor ve sonunda ne kadar aç olduğumu anlıyorum.

Adam sessizce yanıma geliyor ve bana pahalı görünümlü bir bardakta bir bardak portakal suyu uzatıyor.

Hareket edemeden ona bakıyorum. "Otursana," diyor.

Benim için sandalyemi çekiyor ve emrine uymamı bekliyor. Gözleri heyecanla parlıyor. Ona meydan okumamı istiyor. Ona sinirlenmesi için bir sebep vermemi istiyor. Sessizce yanından geçip sandalyeye oturuyorum ve masaya koyarken gözlerimi bardağa odaklıyorum.

Etrafımda dolaşıyor ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle karşıma oturuyor. İçkisinden bir yudum aldı.

"En son ne zaman bir kadınla kahvaltı ettiğimi hatırlamıyorum."

Bir yudum daha alırken bana bakıyor.

"Hem de çok güzel bir tane," diye ekliyor göz kırparak.

Önümdeki tabağa bakıyorum. İçi yemek dolu. Ama hareket edemiyorum. Kendimi yemeğe veremiyorum. Burada onunla olmaz. Bu şekilde olmaz. Bakışlarım çatal bıçak takımına gidiyor. Bir çatal, bir kaşık ve bir bıçak var. Gerçek bir bıçak. Ya kendine çok güveniyor ya da aptal. Tekrar ona bakıyorum ve beni büyük bir dikkatle izliyor.

"Acıkmış olmalısın. Buraya geldiğinden beri bir şey yemedin. Devam et."

Sesi, insanın içini eriten o yumuşak tona bürünüyor. Ama bu sadece etimin sürünmesine neden oluyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Şu anda içimde her şeyin kabardığını hissediyorum. Çılgılık atmak, ağlamak ve bu kâbustan uyanmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Ama ne zaman

Gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ buradaydım. Ve tüm bunların sebebi olan adam, dudaklarında lanet bir sırıtışla tam karşımda oturuyor.

Yemek konusunda tereddüt ettiğimi fark ediyor ve masanın diğer tarafına geçmeden önce içkisinden son bir yudum alıyor. Yaklaştıkça ürperiyorum. Önümdeki masaya oturuyor, bir bacağı tembelce masadan sarkıyor. Başını eğerek bana bakıyor. Bakışlarına karşılık vermeyi reddediyorum. Korkuyorum. Bu yüzden gözlerimi tabağa odaklıyorum.

Parmaklarının bir çileğe uzandığını gördüğümde gözlerim açılıyor. Onun yolunu izleyerek başımı kaldırıyorum ve çileği dudaklarına götürüp bir ısırık alıyor. Göz temasını hiç kesmiyor.

Öne doğru eğiliyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip sertçe çekerken bakışlarımı bir an bile ayırmıyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve zihnimde ne kadar yumuşak hissettiklerini not ediyorum. Dudaklarımı kendi dudaklarının arasına alıyor.

"Ağzını aç," diye mırıldanıyor.

Titreyerek bana söyleneni yapıyorum. Çileği diliyle ağzıma itiyor, çekilirken alt dudağımı emiyor. Hareket edemeyen gözlerle oturuyorum.

"Çiğne."

Ne kadar basit bir kelime ama yüreğime korku salıyor. Dediğini yapıyorum. Çiğniyorum. Çiğnerken tat alamıyorum. Ağzım korkudan kurudu ve normalde tatlı olan meyvenin şu anda bana hiçbir tadı yok. Bakmayı hiç bırakmıyor. Ben çiğnerken gözleri dudaklarıma kayıyor ve yemin ederim gözlerinin hafifçe açıldığını görüyorum. Ayağa kalkıyor, önümde ilerliyor.

Parmakları pantolonuna doğru hareket ederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Hemen ayağa kalkıyorum ve iki elimi masanın altına koyarak, her şey ona doğru uçana kadar masayı kaldırıyorum. Tırabzana doğru havalanmadan önce masa örtüsünün üstündeki bıçağı kaptığımdan emin oluyorum.

Saçlarımda sert bir çekilme hissediyorum ve acı içinde dişlerimi sıkıyorum. Geri çekilip raylardan uzaklaşıyorum ve saldırganıma dönüp elimdeki bıçağı körlemesine savuruyorum. Iskaladım. Elimi geri getirip bir darbe daha vurmaya çalışıyorum ama o hemen elimi tutup rahatsız edici bir açıyla büküyor.

Acı içinde tıslıyorum ama bıçağı elimden geldiğince uzun süre tutuyorum. Geçen seferki gibi düşürmemek için kendimi zor tutuyorum. Vücudunu benimkine bastırıldığını hissediyorum ve kulağıma eğiliyor.

"Bırak şu lanet bıçağı," diye hırlıyor. Kan gelene kadar dudağıımı ısırıyorum. "Böyle narin bilekleri kırmak zorunda kalmaktan nefret ederim," diye fısıldıyor.

Bileğimi bükerek tehdidini vurguluyor ve ben acı içinde haykırarak bıçağı düşürüyorum. Tahtaya çarparak beynimde yankılanıyor ve yenilgimi pekiştiriyor. Beni belimden kavırıyor, korkuluklara doğru iterken saçlarımı sıkıca tutuyor. Ağırlığını sırtıma veriyor ve beni başım parmaklıkların üzerine gelecek ve karnıma saplanacak şekilde itiyor.

"Öğrenmiyorsun, değil mi?" diye hırlıyor.

"Bırakın gideyim!" diye bağıriyorum. Yüzünü hissediyorum ve saçlarımin kokusunu içine çektiğini fark ediyorum. Çığlık atıyorum ve daha da çok debeleniyorum. Elbisemin içinden kıcıma sürtündüğünü hissediyorum ve dehşet içinde pantolonundaki şişkinliği hissediyorum.

Hemen ağzımı kapatıyorum ve hareket etmeyi bırakıyorum. "Durma tatlım," diye mırıldanıyor kulağıma.

Omurgamda gezinen ürpertiği durduramıyorum.

"Benim için çığlık at. Bu sesi ne kadar sevdiğimi biliyorsun" diyor.

Dudaklarım titriyor ve gözlerimden yaşlar dökölüyor. Ağlamamak için içimdeki tüm içgüdülere karşı savaşıyorum. Saçıımı daha sert çektiğinde bile. Ve sonunda, yapıştığı kadar hızlı bir şekilde bırakıyor.

Öne doğru düşüyorum ve hemen uzanarak şimdi çarpmakta olan kafatasımı tutuyorum. Uğursuz bir ifadeyle bana bakıyor, her hareketimi izliyor ve acımı içiyor. Aşağı uzanıp tahta avludan bıçağı kapıyor ve ne kadar keskin olduğunu anlamam için bıçağı tahtaya sürtüyor.

Aletini pantolonundan çıkarırken bıçağı görüş alanımda tutarak yavaşça bana doğru yürüyor.

"Çok seksisin amına koyayım," diye mırıldanıyor. Bıçağı yanağıma doğru tutuyor ve ben korkuyla inliyorum.

"Aşağı." Elini omzuma koyuyor ve dizlerimin üzerine çökmem için beni aşağı itiyor. Sızlanmalarım daha da artıyor ama komutuna uyarak önünde diz çöküyorum.

"Shhhh."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve penisinin yumuşak başı dudaklarıma değene kadar beni öne doğru itiyor.

"Aç."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor ama yapıyorum. Ağzımı açıyorum ve sikini yavaşça dudaklarımın arasından geçiriyor.

"Daha geniş," diyor.

Onu sığdırmak için ağzımı daha geniş açıyorum. Çenemin gerginlikten ağrıdığını hissediyorum. Boğazımın arkasına gelene kadar itiyor ve başımı öne doğru itmek için ellerini kullanıyor, böylece horozu boğazımdan aşağı eğiliyor ve hava yolumu kapatıyor. Hemen ellerimi kaldırıp kalçasına bastırarak hava almasını sağlamaya çalışıyorum ama bu onu sadece gırtlığıma sokmaya başlaması için teşvik ediyor. Sonunda çekiliyor ve alabildiğim kadar hava alıyorum, kendi tükürüğüm çenemden aşağı akarken öksürüyorum. Birdenbire yukarı çekildim ve o sırada

diğer tabakları yere fırlattı. Sırtım ahşap masaya çarpıyor ve külotumu kabaca kenara itiyor.

Hemen kalçalarımı birbirine yapıştırmaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. Onları birbirinden ayırıyor ve o kadar büyük bir güçle içime giriyor ki vücudum masaya çarpıyor.

Şoktan dudaklarımdan yüksek sesli bir çığlık koptu. Ve ondan sonraki her çığlık da güçten. O nazik değil. En ufak bir şekilde bile. Pelvisini benimkine sürüyor, çılgınca itiyor, bana bakarken gözleri kötü niyetle dolu. Göğsümü kabaca kavıyor, boştaki elini başımın yanına koyarak üzerime demir atıyor. İtişlerinin sığlaştığını ve içime ılık sıvı fışkırmadan önce sikinin şiştiğini hissediyorum. İçimin her bir yarığını dolduran menisinin sıcaklığını hissedebiliyorum, karnımın derinliklerinde sıcak bir parıltı sunuyor.

Sonunda çekiliyor ve beni elbisemin önünden tutup kaldırıyor. Bakışları ruhumu yakıyor ama beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor.

"Temizle."

Gözlerim ondan ayrılıp önümde hâlâ sert duran ereksiyonuna odaklanıyor. Aleti kendi dölüyle parlıyor, büyüklüğü cehennem kadar korkunç. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve ağzımı açıp onu temizlemek için sikine doğru ilerlerken içimden bir hıçkırık kaçıyor. Üstümden kıkırdıyor.

"Vay be. Seninle çok eğleneceğim."

"Tasha. Buraya gel."

Başımı kaldırdığımda beni esir alan kişinin yataktan bana baktığını görüyorum. Zihnim son birkaç saattir dolanıp duruyor. Dışarıdaki manzaraya bakıyorum

pencereden güneşin battığını gördüm. Kara kara düşünürken bunu fark etmemiştim bile. Ama şimdi, hava karardı... ve o yatağa geldi.

Yüksek sesli bir ıslık beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Sinirle bana bakıyor.

"Buraya gel dedim," diye tersliyor. Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak yerimden kalkıyorum.

Sol. Sağa. Sol. Sağa.

Adım attıkça ona daha da yaklaşıyorum. Ayağa kalkıyor, silahlarının bulunduğu kılıfı ortaya çıkarmak için ceketini çıkarırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sonra silahlarını alıp komodinin üzerine yerleştiriyor. Bunu yaparken gözleri hala benimkilerden ayrılmıyor. Bana meydan okuyor.

Yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. "Bugün çok itaatsizdin."

Parmakları gömleğinin üzerinde çok zarif bir şekilde geziniyor ve sonunda alt kısmına ulaşarak gömleği çıkarıyor. Fiziğine bakarken gözlerim açılıyor. Sadece zayıf ve kaslı değil, aynı zamanda her yerinde kurşun yaraları var.

"Bir şeyler fırlatıyorsun, sana söylediğim şeyleri giymiyorsun ve bir kez daha bana saldırmaya çalışıyorsun," diyor. Hayal kırıklığı içinde dilini şaklatıyor ve ben titrediğimi hissediyorum. Gömleği yere bırakıyor.

Bana o kadar yaklaşıyor ki yüzünü görebilmek için boynumu eğmem gerekiyor ama yapamıyorum. Bakışlarımı göğsüne odaklıyorum. Gözyaşları çoktan oluşmuş ve dökülüyor ve ben bir yaprak gibi titriyorum.

"Ama endişelenme. Sadece bir gün oldu ve buradaki şeylere alışkın değilsin. O yüzden bu gece seni fazla zorlamayacağım," diyor. Parmaklarını çenemin altına yerleştirerek bakışlarımı kendisiyle buluşturuyor.

"Bu güzel yüzü bozmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Ona yalvarmaya başlamak için ağzımı açıyorum ama hemen bunu ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum. Bu yüzden o duygusuz yeşil çukurlar dışında her yere bakıyorum. Bana doğru eğilip boğazımı okşuyor.

"Bu gece hiçbir şeyi kırmamaya çalışacağım."

Altıncı Bölüm

"Ah," diye tıslayarak doktordan uzaklaşıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor önümde. Alkol çubuğunu yanan yaramın üzerine sürüyor ve ben yine irkiliyorum. Şişmiş bir yanak ve yarılmış bir dudak. Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim. Bu adam deli.

"Kızım nasıl doktor?" Sesinin odaya girdiğini duyduğumda gerildim. Yanıma gelip önümde duruyor ve Doktor hayal kırıklığıyla başını sallayarak işini bitiriyor.

"Yaşayacak. Ama ona karşı daha dikkatli olmalısın Torin," diyor. Beni esir alan kişinin adını duyunca hemen canlanıyorum.

Torin.

Doktor tıbbi çantasına uzanarak Torin'in elinden kaptığı bir şişe hapı çıkarır.

Doktor, kırışmış saçları ve mavi gözleriyle nazik ve yaşlı bir adam. Babamı düşündükçe kalbim sızlıyor. Tanıdığım en nazik doktordu. Hayatının elinden alınış şeklini hak etmemişti. Babam bana, sana el kaldıran bir adamın korkak olduğunu söylerdi. Şimdi anlıyorum ki

yalandan başka bir şey değil. Bir erkek ellerini üzerinize koyacaktır çünkü bunu yapabilir. Çünkü o kadar gücü vardır. Ve bu adamın var.

"Doktora ne diyeceğiz, Tasha?"

O küçümseyici ses tonuyla düşüncelerimden sıyrıldım. Yüzünde bir sırıtma ve gözlerinin arkasında korkunç bir parıltıyla bana bakıyor. İsyan etmemi istiyor. Bunu arzuluyor.

Doktora baktım.

"Teşekkür ederim."

Dün geceki çılgınlardan dolayı sesim çatlak bir fısıltıyla çıkıyor. Şimdi bile fısıltımın ardındaki küçük güce şaşıyorum. Torin yanıma yaklaşıp yanağıma sert bir öpücük konduruyor. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorluyor ve ben bu temastan ürperiyorum.

"Aferin kızıma."

Bu noktada, bu adamın ne iş yaptığına dair birkaç tahminim var. Ve bulduğum tahminlerin hiçbirisi cazip değil. Ofisinde oturuyorum, karşımda da o var. Önümdeki masanın üzerinde dumanı tüten bir fincan çay var ama henüz dokunmadım.

Aniden bir esneme sesi duyuyorum ve yüzümü hareket ettirmenin verdiği acıyla irkiliyorum. Torin sıkıntımı fark ederek başını kaldırıyor. Ceketinin cebine uzanıyor ve doktorun ona verdiği ilaç şişesini aramızdaki masanın üzerine koyuyor.

"Umarım dersini almışsındır, Tasha."

Bana yakından bakıyor ama ben şişeye odaklanıyorum. Eğer onu bana verirse, tek yapmam gereken içindikileri yutmak ve tüm bunlar sona erecek. Başını eğip beni izliyor ve gülümseyerek uzanıp şişeyi alıyor.

Bana bakarken elini sallıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Kalbim göğsümde yerinden fırlıyor ve gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer hepsini yutabilirsem, her şey bitecek, değil mi?"

Sessizliğimi anlıyor ve gülümsüyor.

"Bunu ilk kez yapmıyorum, tatlım."

Oturduğu yerden kalkıp masanın etrafında dolaşıyor ve tam önümde masaya yaslanıyor. Şişeyi bir kez daha sallayarak bana uzatıyor.

Başını bana doğru sallıyor ve ben de titreyen parmaklarımla uzanıp şişeyi ondan alıyorum.

"Aslında bakarsan, biraz suya ihtiyacın var mı?" diye sorarak dikkatimi şişeden uzaklaştırıyor.

Bana sırtını dönüp masasının arkasındaki dolaba doğru yürüdü ve dolabı açarak su şişelerini ortaya çıkardı. Yüzünde o lanet olası çılgın gülümsemesiyle bana geri döndü.

"Al."

Şişeyi açtı ve bana uzattı. Bu noktada oyununun ne olduğundan emin olmadan onu dikkatle izliyorum.

"Burada hile yok. Sadece sana arzuladığın fırsatı veriyorum. Seni değiştirebilirim." Etkili olması için parmaklarını şıklattı, "işte böyle."

Ondan uzaklaşıp şişeye bakıyorum. Yavaşça açıp haplara bakıyorum. Burada oturdukça sinirlerim daha da yıpranıyor. Sadece hepsini al. Hiç düşünme. Birden ellerimin titrediğini fark ediyorum. Torin kollarını göğsünde kavuşturup beni izlemeye devam ediyor. Eğleniyordu. Tekrar şişeye bakıyorum, kulaklarım çınlıyor. Kendimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama bedenim işbirliği yapmıyor. Bakıyorum, bakıyorum ve her geçen an kalp atışlarım hızlanıyor. Korkuyorum.

Torin üstümde sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Al. İşini kolaylaştırayım."

Ayağa kalkıyor ve silahını çıkarıp kafama doğrultuyor. Namluya bir kez daha bakarken şok ve korku içinde nefesim kesiliyor. Korkudan gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Al şu lanet hapları, yoksa gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım."

Sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Hıçkırıklar sonunda benden kaçıyor ve hapları yavaşça elime dökerken ellerim titriyor. Silahı tenime bastırıyor, soğuk metal bir tetiğin çekilmesiyle hayatımın sona erebileceğini bariz bir şekilde hatırlatıyor.

"Hadi," diye ısrar ediyor.

Haplara bakıyorum, ellerim gözle görülür şekilde titriyor.

"Ben... Ben yapamam," diye hıçkırıyorum.

Tetiği çekmesini bekliyorum ama çekmiyor. Gülüyor, silahını indiriyor. Öne doğru eğilip elimi açıyor, böylece haplar kendi avucunun içine kayıyor ve onları benden alıyor.

"Yapmayacağını biliyordum. Sen zekisin. Hayattan ne istediğine dair net bir vizyonun var ve bunun için fazlasıyla iyisin."

Ayağa kalkıp oturmak için geri dönüyor ve işine geri dönüyor. Bir süre sonra daralmış bakışlarla yukarı bakar.

"İç şu lanet çayı."

Kendimden nefret ediyorum. Ben bir korkağım.

Aynada yüzüme bakıyorum. Yanağım morarıyor ve dudağım yavaş yavaş iyileşiyor. Utanç içinde başımı öne eğiyorum. Ölmek istemiyorum. Bu koşullarda bile istemiyorum. Benim için başka ne var?

Ne yaparsam yapayım kaçış yok. O da bunu biliyor.

"Tasha." Başımı kaldırdım ve aklımdaki adamı gördüm. Koridorun karşısında beni izliyor, beni bekliyor. Aynadan uzaklaşıp ona doğru ilerliyorum, tek kelime etmeye cesaret edemiyorum.

Önünde duruyorum ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Yüzüme doğru uzanıyor ve hemen irkilmeme neden oluyor.

"Morluk birkaç gün içinde geçer. Bu geçene kadar seni kimseyle tanıştırmak istemiyorum. Aptalca bir şey yapma ki yüzünü mahvetmek zorunda kalmayayım, tamam mı?"

Ağzım hafifçe düştü.

"O lanet ellerini üzerime koymasın da olur," diye homurdanıyorum. Bunun nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yok ama artık çok geç çünkü çıktı. Bana vurmasını bekliyorum ama o tam tersini yapıyor. Gülümsüyor.

"Böyle devam et," gülümsemesi azalıyor ve gözleri boş bakmaya başlıyor. "Sana bir ders daha vermeyi çok isterim."

Yedinci Bölüm

Hep acı içindeyim. Çok fazla acı. Yüzüm ağrıyor, kollarım ve bacaklarım ağrıyor ve sürekli seks yaptığım için bacaklarımın arası ağrıyor. O her zaman sert. Çok sert. Yavaş bir sıcaklık üzerime çökmeye başladığında uykunun ağırlığının beni terk ettiğini hissedebiliyorum. İlk defa acının tam tersini hissediyorum. Zevk hissediyorum. Hâlâ rüya görüp görmediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Görüyor olmalıyım.

İçimden titreyen bir nefes kaçıyor. Zevkli his büyüdükçe sırtımı kamburlaştırmaktan kendimi alamıyorum. İç duvarlarım yavaşça gevşemeye başlıyor, bir şeye doğru büyürken titriyor. Nereden geldiğini anlıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Hemen doğrulmaya çalışıyorum ama güçlü eller belimi kavırıyor ve beni yatağa geri itiyor.

"Çok duyarlı davranıyordun, kendimi tutamadım."

Torin'in sesi bacaklarımın arasındaki pozisyonundan odaya yayılıyor. Ağzı amımı kaplıyor ve dilini içeri sokuyor. İçimde şimşekler çakıyor ve onu uzaklaştırmak için ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum. İşte bu

Sert bir çekiş hissettiğimde başımın üzerinde kilitli olduklarını fark ettim.

Torin fark ettiğim şey karşısında kıkırdıyor ama yaptığı şeye devam ediyor. Zincirleri çekiyorum ve o sadece zevki yoğunlaştırıyor. Öyle ki, üzerime bir sıcaklık dalgası çökerken hemen inliyorum. Klitorisimi emmeye başlıyor ve bir zevk dalgası devrilmeye başladığında sırtımı eğiyorum. Aniden geri çekildiğinde beklentiyle sırtımı eğiyorum. Benden bir hayal kırıklığı ışıltısı kaçıyor ve gözlerimi açıyorum. Torin usulca gülüyor ve iç uyluğuma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Ne istiyorsun?"

Torin bana bakıyor, o soğuk yeşil gözleri parlıyor. Daha önce bana yaptıklarından dolayı amım sızlıyor. Ve benden ne yapmamı istediğini biliyorum. Ama yapmayacağım. Gülümsemesi genişliyor ve dudağını ısırtıyor. Eğer psikopat olmasaydı bu çok seksi olurdu. Ona bakmayı reddederek başımı yastığa koyuyorum.

"Yalvar bana, Tasha," diyor.

Dilinin hafif bir hareketiyle vurguluyor ve tüm bedenimin titremesine neden oluyor. İç duvarlarımın titrediğini hissedebiliyorum ama tepeye çıkmalarına yardımcı olacak hiçbir şey yok. Parmakları belimde sıkılaşıyor.

"Yalvar bana."

Başımı sallayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Parmağını içime soktuğunda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ağzımı açıp iniltinin kaçmasına izin veriyorum.

"İşleri senin için keyifli hale getirebilirim, Tasha. Sadece söyle," diye mırıldanıyor. Bedenimi saracak şekilde hareket ediyor ve bana bakıyor, Korku hızla göğsümü kavıyor. Gözleri ciddi. "Yalvar bana," diye tekrarlıyor.

Ağzımı açtım.

"Hayır."

Sesim titrek ve sessiz çıkıyor. Neredeyse bir fısıltı. Ama o bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyor. Zaten çıplaktı ve belimi kavrayarak bana doğru ilerlerken aleti tamamen kalkmıştı. Beni kolaylıkla kaldırıp içime daldı. Aleti beni zevkle gererken vücudum hemen ona açılıyor.

Beni acımasızca beceriyor, dudaklarımdan zevk çığlıkları çıkarıyor. Daha önce benimle oynadığı için vücudum yanıyor. Sarsılıyorum, titriyorum ve zevkten çığlık atıyorum, sonunda beklediğim şey bana ulaştığında. Keskin bir nefes alıyorum ve beni kimin duyduğunu umursamıyorum. İnliyorum ve zevkle inliyorum. Orgazmım boyunca beni becermeye devam ederken duvarlarım onun etrafında kasılıyor. Ve sonunda kendisi de boşalmaya başlıyor. Uzanıp elini boğazıma doluyor ve gözlerimin içine bakarak hava kaynağımı kesiyor. Ve bu onun işini bitirmeye yetti. Nefes almak için zincirlerimi çekiştiriyorum ama faydası yok.

Eğilip tenimi dişlerinin arasına alıyor ve tüm gücüyle ısırıyor. Benden bir çığlık kaçıyor ve bu onu daha da öfkeliyor, çünkü bana sürtünerek menisini serbest bırakıyor. Gözyaşlarım yüzümde birikiyor, boğazım dayanılmaz bir acıyla yanıyor.

Sonunda gözlerimin içine bakarak boğazımı bıraktı. Ağlıyorum. Ve duramıyorum. Bana yaklaşıyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Zamanı geldiğinde sizi dinleyeceğiz."

Şişlik iniyor. Aynada kendime bininci kez bakıyormuşum gibi geliyor. Artık kendim gibi görünmüyorum. Sefil görünüyorum. Olgunlaşmış. Çürükler de yardımcı olmuyor. Onun sapkın varlığını doyurmak dışında buradaki amacımı bilmiyorum.

Banyodan çıkıyorum ve yatağın üzerinde beni bekleyen başka bir kıyafet görüyorum. Ne giyeceğime kadar kontrol ediyor. Gardırobum yok. Neyi değiştirmem gerekiyorsa onu getiriyor. Hiçbir konuda söz sahibi olmamı istemiyor. Elbiseyi hızla başımdan geçiriyorum ve yanımdaki yatakta duran ayakkabılarımı giyiyorum. O beni görmeden önce her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için aynanın önünden geçiyorum. Eğer değilse, ödeyecek cehennem olacak.

Kaçırılmamın üzerinden bir hafta dört gün geçti. Günler birbirine karışmadan önce takip etmeye çalışıyorum. İçten içe birilerinin ailemin cesetlerini bulmuş olmasını umuyorum ve umarım birileri de beni arıyordur. Bu adamın gücü olduğunu biliyorum ama kanundan kaçamaz. Ama bu umut yok değilse bile çok az. Ofisini aramak için odadan çıkıyorum. Tüm işlerini yaptığı yere. Uyanır uyanmaz onu kapısının önünde beklememi istiyor. Her sabah. O benim için gelene kadar odada kalmanın doğru yol olmadığını zor yoldan öğrendim.

Kuralları var. Uyulması gereken kurallar yoksa sonuçları olur. Ve ben bu sonuçlardan nefret ediyorum.

Kaçmamı sağlayacak tek şeyi yapamayacak kadar korkak olduğumu bana çoktan kanıtladı.

İntihar.

Hatta benim için bilerek etrafta silah bırakıyor. Bana meydan okumayı seviyor. Ama bunu yapmayacağımı biliyor. Bu yüzden onun kurallarına uymak ya da acı çekmekten başka yapacak bir şey kalmıyor. Ve ben kurallara uymayı seçiyorum. Daha az acı çekmemi sağlıyorlar. Ofisinin kapıları kapalı. Yani önemli bir şey oluyor ve onu rahatsız etmemi istemiyor. Ben de kapının dışındaki yumuşak minderlere oturup onu beklemeye başladım. Bana söylediği gibi.

Kuralları basit.

Dokuzda kalkmış ol. Saat 10'da giyinmiş ve hazır ol. Beni görmek için müsait olana kadar ofisinin önünde beklemek ya da kapı açıksa içeri girmek. Her sabah farklı bir şey. Kahvaltıyı birlikte yaparız ya da beni masasının üzerine yatırır. Her iki şekilde de nefret ediyorum. Ve bana zevk hissettirdiğinde bundan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bedenimle savaşıyorum. Ama zihnimin TSSB durumuna düşmesine asla izin vermeyeceğim.

Asla.

Ofisin kapısı açılıyor ve Torin dışarı çıkıyor. Parlak yeşil gözleri hemen oturduğum yere düşüyor ve gülümseyerek ofisine gelmemi işaret ediyor. Kalbim mideme iniyor.

Bugün olmaz. Onun masasında bir seans daha yapamam.

Beni rahatlatmak için beni tutmuyor ya da masasına itmiyor. Sadece önündeki koltuğa oturmam için işaret ediyor. O da önündeki dosyayı yaklaştırarak karşıma oturuyor. Kağıtlara göz gezdiriyor ve tekrar bana bakıyor.

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun."

Cevap vermiyorum. Beni yapmaya zorlamadığı tek şey bu.

İltifatlarını kabul et.

Koltuğunda geriye yaslanıp beni inceledikten sonra yüzünde eğlenceli bir sırıtış beliriyor.

"Demek tıp fakültesi, ha?"

Cevap vermedim. Masasının üzerindeki dosyalara uzanıp bir dosya alıyor ve açıyor. Devam etmeden önce gözleri sayfanın üzerinde geziniyor.

"140 IQ. Hiç "B" alamadım. Nörofizyolojiden bile."

Hakkımdaki bir dosyaya baktığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Gülümsüyor ve hızlı bir kahkaha atıyor.

"Lanet olsun," diyor.

"Birkaç burs teklif edildi. Baban ABD'nin en büyük ikinci hastanesinin sahibi olduğu için hiçbirine ihtiyacın yoktu. Baş cerrah olmanın yanı sıra." Bakışları benimkilerle buluştu.

"Ailesi için nasıl zaman bulabildi?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum.

"Çocuk yok. Varis yok. Sen hariç. Bebekken evlat edinilen Bay Holter'ın tüm umutlarını ve hayallerini sana bağıladığı anlaşıyor. Her şeyi sana bırakmış. Ve sen de bunu yerine getirdin. Sınıfının en iyisi. Özel eğitim. Başkent ziyaretleri ve onurlar. Uluslararası cerrahlarla stajlar. Yol senin başarın için açılmıştı."

Durmasını istiyorum. Asla sahip olamayacağım bir gelecekte bahsediyor. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama bu beni öldürüyor. Gözlerim sulanıyor ama ağladığımı görmesin diye hızla gözlerimi kırıştırmaya devam ediyorum. Ona izin vermeyeceğim.

"Seni almaya karar verdiğim için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim."

Dosyayı kapatıp masasının üzerine geri koyuyor. "Neredeyse," diye vurguluyor.

Yerinden kalkıp masanın etrafında dolaşarak önüme geldi.

Ona bakarsam kendimi kaybedeceğimden korktuğum için bakışlarımı ileriye dikiyorum.

"Tüm kadınlar arasında en etkileyici olanlardan biri olduğunuzu söylemeliyim. Daha önce hiç bir akademisyenle uğraşmamıştım. Hem de bu kadar zeki biriyle." Gülümseyerek yüzüme dokunmak için uzandı.

Elinden hemen ürküyorum ama ona izin veriyorum. Yüzümü okşarken eli her zaman olduğu gibi sıcacık.

"Hiç New York'a gittin mi?" Ani konu değişikliği karşısında şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yavaşça başımı sallıyorum. Etkilenmiş bir ifade takmıyor.

"İş için mi, zevk için mi?" diye soruyor. Aniden oluşan düğüm yüzünden boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"İş," diye fısıldıyorum. Cevabıma gülümseyerek yaslandığı masadan kalkıyor.

"New York'ta halletmem gereken bazı işler var. Ve sen de bana eşlik edeceksin. İnsanların, polisin, kameraların ve telefonların olduğu bir yere; benden kaçman için dünyadaki tüm fırsatlara."

Ne demek istediğini şimdi anlıyorum ve midemde yoğun bir düğüm hissediyorum.

Bana meydan okuyor.

"Biz vardığımızda bu morluklar geçmiş olacak ve seni bazı müşterilerime gösterebilmeyi çok isterim" diyor.

"Benim için iş olabilir, ama senin için tamamen zevk olacak tatlım."

Etrafımda dolaşıp açık kapılara doğru yürüyor.

"Sabah yola çıkacağız. Çantalarınızı sizin için hazırlatacağım."

Gülümseyerek ve göz kırparak bana geri dönüyor ve korkudan tüylerim diken diken oluyor.

"IQ'su yüksek olan kazansın."

Sekizinci Bölüm

"IQ'su yüksek olan kazansın."

Sözleri kafamın içinde bir çan gibi çalıyor. Gerçekten meydan okumak istediği için mi bana meydan okuyor? Benden daha zeki olabilir mi? Yoksa sadece baskı altında nasıl davranacağımı mı test ediyor? Tüm bunlar beni huzursuz ve gergin yapıyor. Özgürlüğümü gözümün önünde sallıyor. Ve ben bunu mahvedecek bir şey yapmaktan korkuyorum.

"İşte sıcak havlunuz ve işte Bourbon'unuz."

Torin uçuş görevlisinden eşyaları alır ve kadın gülümseyip çıkarken ona göz kırpar. Belli ki ondan hoşlanıyor. Onun üzerine eğilmesinden ve üstünü bilerek düşük düğmeli tutmasından anlayabiliyorum. Onu da becermiş olsaydı hiç şaşırmazdım. Tanrı aşkına, özel jeti var.

"Al."

Burbonu bana uzatırken başımı kaldırıp bakıyorum. Gözlerimi kaçırmadan bardağa bakıyorum ve bu da onun gülmesine neden oluyor.

"Herhangi bir plan yapmayı düşündünüz mü?" diye soruyor.

Ona bakıyorum ve midemin bulandığını hissediyorum. Beni gerçek bir merakla izliyor. Çok heyecanlı.

"Size dostça bir tavsiyede bulunmama izin verin. Yardım için işe almaya çalıştığınız kadınlara çok dikkat edin. Hepsi senin arkadaşın değil. Ve eğer benden biri değillerse, sana yardım etmeye çalıştığı için onu öldürmeyeceğimi garanti edemem" diyor.

Bakışlarımı kısıyorum.

"New York'ta ne işiniz vardı?" diye soruyor.

İçkisinden bir yudum alarak arkasına yaslandı. Onun konuşma girişimini görmezden gelmemem gerektiğini biliyorum, bu yüzden cevap veriyorum.

"Babamın orada bir konferansı vardı. Deneyim kazanmam ve bağlantılar kurmam için beni de yanında götürdü," diyorum.

Torin bir yudum daha alarak başını sallar.

"Sen ve baban gerçekten çok yakın görünüyordunuz."

Duygularımı dizginlemeye çalışarak başımı sallıyorum. Onun bu dünyadaki son anlarını düşündükçe içimi öfke dolduruyor. O bunu hak etmemiştir. Hem de hiç. Bulutlar etrafımızı sararken pencereden dışarı bakarak yanağımın içini ısııyorum.

Beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Sadece bir hafta olmasına rağmen, insanların koşuşturmasını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

İnsanlar. Etkileşimler.

Etrafımda dolaşan ve hayatın tadını çıkarmaya çalışan insanlara bakıyorum. Aptallar. Böyle bir şeyi hafife almak. Etrafımda kaç kişinin görüldüğü gibi olmayan bir durumda olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bizi uzaktan görseydiniz Torin ve benim tatilde mutlu bir çift olduğumuzu düşünürdünüz.

Yüzünde hınzır bir sırıtişla elini bana uzatarak kapımı açtı. Elimi onun elinin içine koyuyorum ve bu ince topuklu ayakkabılarla arabadan inmek için kullanıyorum. Bana doğru eğiliyor, konuşurken kokusu üzerime siniyor.

"Oyunlar başlasın." Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurarak sözlerini vurguluyor. Beni inceleyerek uzaklaşıyor ama bu sadece kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Bana bakışı içime korku salıyor. Endişelenmem gereken kaçmaktan daha fazlası var. Hareketlerim birinin ölümüne neden olabilir. Otelin lobisine doğru yürüyoruz, o beni yönlendirirken eli sırtımda. Bu oteli daha önce hiç görmemişim. Çok zarif. Etraftaki tüm insanlar bizi izliyor. Biz yanlarından geçerken günlük işlerine ara verip bakıyorlar.

"Torin!" Bir adam bize doğru gelirken başımı kaldırıp bakıyorum. İri bir adam. Kaslı ve uzun boylu. Dolgun bir sakalı ve soğuk gözleri var. Gözleri ilginç bir maviydi. Bana sabah gökyüzünü hatırlatıyorlar. Çok güzel bir adam.

Torin adamı kucaklayarak benden uzaklaşıyor.

"Papalli."

Konuşurken Torin'in selamlaması çekingendir. Adam elini Torin'in elinin içine sokar ve sırtına sertçe vurur.

"Seni gördüğüme sevindim dostum."

Onun yanından bana bakıyor, gülümsemesi büyüyor. Gözleri utanmadan vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Görüyorum ki seni meşgul edecek yeni birini bulmuşsun," diyor.

Papalli etrafından dolaşp elimi tutuyor ve üzerine sıcak bir öpücük konduruyor. Ona sadece korku ve şaşkınlıkla bakabiliyorum.

"Vay canına. Göz kamaştırıcı. Çok iyi iş çıkarmışsın. Onu nereden buldun?" diye soruyor, sanki tam karşısında değilmişim de konuşulanları duyabiliyormuşum gibi. Torin gülümseyerek yanına yaklaşıyor.

"Onu ailesiyle birlikte bir restoranda gördüm. Onu ıssız bir yere kadar takip ettim ve oradan aldım."

O kadar lakayt bir şekilde söylüyor ki tüylerim diken diken oluyor. Papalli gürültülü bir şekilde gülüyor ve ben onun tepkisi karşısında tam bir şok yaşıyorum.

"Etrafına getirdiğin kadınlardan çok farklı," diyor. Parmağını yanağımda gezdiriyor.

"Yumuşak bir ten," diye mırıldandı Torin'e bakmak için ayağa kalkmadan önce. "Bunu paylaşmak ister misin?"

Torin omuz silkmeden önce bir an bana bakıyor.

"Belki daha sonraki bir tarihte. Hâlâ onun itaati üzerinde çalışıyoruz. Henüz gözümün önünden ayrılmasına güvenmezdim."

Bakışlarım daralıyor ve öne doğru bir adım atıyorum. "Sen-Ah!"

Hazırlıksız yakalandım. Papalli elimi sıkıca kavrayarak beni geri çekti. Şakacılığı gitmişti. Bana ters ters bakıyor.

"Tam olarak neden bahsettiğinizi anlıyorum."

Gözleri yüzümde geziniyor ve ben hemen korkuyla titriyorum.

"İşini bitirdiğinde, onu istiyorum." Torin etrafından dolanarak beni onun elinden çekip aldı.

"Elbette," Torin elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni uzaklaştırıyor. Arkama dönüp baktığımda Papalli'nin hâlâ dehşet dolu bakışlarla bizi izlediğini görüyorum. Ben de Torin'e bakıyorum.

Yüzünde küçük bir gülümseme var.

Burası her neyse, insanlar benim durumumu ya da bu hale nasıl geldiğimi umursamıyor. Papalli bir sürü insanın dinlediği bir otelin ortasında böyle bir olay çıkardı ve Torin onun sorularına acımasızca dürüstçe cevap verdi.

Resepsiyon görevlisinin yüzünde bir gülümsemeyle bize doğru ilerlediği ön büroya doğru ilerliyoruz.

"Sizi tekrar görmek güzel efendim," diyor anahtarı uzatırken. Bir an bana baktı.

"Odanız için herhangi bir konaklamaya ihtiyacınız olacak mı efendim?"

Torin başını sallayarak gülümsüyor.

"Bu gece olmaz, Collins.

Teşekkürler." Başını sallıyor.

"İyi eğlenceler."

Çatı katındaki süite giriyoruz. Çok güzel bir yer. Bu şartlar altında olmasaydım manzaranın tadını çıkarmayı çok isterdim. Çantalarım ortada duruyordu.

Torin yanımdan geçip doğruca banyoya gidiyor ve kol düğmelerini çözüyor.

Üzerinde bir tava, kâğıt ve bir de broşür bulunan masaya doğru yürüyorum.

"Elysium'a hoş geldiniz." Broşürde şöyle yazıyor.

Bırakın nerede olduğumu bilmeyi, buranın adını bile duymamıştım. Çatı katının kapısına doğru yürüyüp kapıyı çekerek açıyorum. Şok olmuştum, hiç zorlanmadan açıldı. İçeriden kilitli falan değildi. Kendine çok güveniyor. Kapıyı tekrar kapattığımdan emin oluyorum ve yatak odasına geçiyorum. Çok büyük. Yatağın kendisi duvarı kaplıyor. Şehre bakan pencereye doğru yürüyorum. Herkes kendi hayatını yaşıyor. Aklım lobideki adama gidiyor.

"Tasha."

Adımı duyuyorum ve camdan başımı çeviriyorum. Torin boş bir ifadeyle bana doğru yürüyor.

"Yolculuklardan yorulmuş olmalısın. Gel. Seni temizleyelim."

Elini bana uzatıyor ve ben ona bakıyorum. Gülüyor ve arkasına uzanıp küçük bir bıçak çıkarıyor. Korkuyla nefes alıyorum ama bıçağı dudaklarına götürüyor.

"Şşş." Eli dışarı fırladı ve kolumu tutarak beni kendine çekti. Bıçak elbisemin yumuşak kumaşını sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi delip geçiyor.

"Ani hareketler yapmayın. Bu çok keskin. Sonunda canını yakmak istemiyorum."

Bakışlarıma karşılık vererek
gülüyor. "En azından bu
gece."

Dokuzuncu Bölüm

Başından beri bunun Torin'in planının bir parçası olup olmadığını sürekli merak ediyorum. O kadar sakın davranıyor ki bir santim bile kıpırdamak ya da kaçmaya çalıştığımı gösterecek bir şey yapmak istemiyorum. Zerre kadar endişeli görünmüyor. Bana sırtını döndüğünde, kapıları açık bıraktığında ya da telefonunu ortalıkta bıraktığında değil. Bu beni geriyor.

Bu gerçekten bir meydan okuma mıydı? Eğer öyleyse, neredeyse çok kolaylaştırıyor.

"Tasha." Arkamda Torin'in sesini duyuyorum ama arkamı dönmek istemiyorum. Bakışlarımı yerden tavana kadar uzanan pencerenin dışındaki dünyaya odaklıyorum.

Hayatlarına devam eden o kadar çok insan var ki, çevrelerindeki kaç kadının içinde bulunmak istemedikleri bir durumda olabileceğinin farkında değiller.

"Evet?" Cevap veriyorum ama arkamı dönmüyorum. Gözlerim odaklanmış durumda. "Buraya gel. Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor.

Gözlerimi bir saniye daha dünyaya odaklıyorum, sadece özgürlüğümü hayal ediyorum, sonra ayağa kalkıp onunla yüzleşiyorum. Takım elbise pantolonunu giymiş, gömleğinin düğmelerini açmış ve kravatını tembelce boynuna dolamış. Saçları dağınık ve vahşi ve gözleri bu sabah son derece parlak parlıyor gibi görünüyor. Ben istiyorum

Dün gece bana yaptığı her şeyi düşündükçe yüzümü saklamaya çalışıyorum. Bazılarından zevk aldığım için kendimden daha da nefret ediyorum. Bu adamın ellerinden zevk aldığım için kendimden nefret ediyorum. Bunun vücudumun doğal tepkisi olması umurumda değil.

Bana göre, bu zayıf olduğum anlamına geliyor. Acınası.

Ona yaklaştığımda bana bilmiş bir gülümseme veriyor ve benden uzaklaşarak beni yatak odasına götürüyor. İçeri girdiğimizde yatağın üzerinde duran elbiseye bakarak duraklıyorum. Bana giydirdiği her zamanki beyaz yerine kırmızı. Kan kırmızısı. Elbisenin kendisi tatlı bir yakaya ve önden uzun bir yırtmacın yanı sıra dar bir silüete sahip.

"Seviyor musun?" diye soruyor. Ona bakıyorum ve beni kıvrınmama neden olan o yoğun ifadesiyle beni izliyor. Hayır dersem ne olacağından korkarak başımı sallıyorum, bu da bana bir gülümseme kazandırıyor.

"Güzel. Bu gece giyiyorsun." "Bu gece mi?"

diye sordum.

Önümden geçerken gömleğinin düğmelerini ilikliyor.

"Bir ekip sizi iyileştirmek için daha sonra gelecek ve ben de size eşlik etmek için geri döneceğim.

Savaşa gidiyoruz," diyor.

"Ne kavgası?" Torin'e bakmak için dönüyorum. Gömleğinin düğmeleri ilikli ve cevap verirken aynada kravatını düzeltiyor.

"Bir boks maçı. İyi para yatırdım ve adamımın kazandığını görmek istiyorum," diyor basitçe. Kravatını bitiriyor ve yüzünü bana dönüyor. Bana doğru yürüyor, yüzüme uzanıyor ve alnıma hafif bir öpücük kondurmak için beni kendine çekiyor.

Kapıya doğru yürümeden önce "Sekizde görüşürüz," diyor.

Kemerli geçitte duraklıyor ve kurnaz bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Benden kaçman için sana her fırsatı verdiğimi hissediyorum.

Bu gece senin son beleşin. Sakın berbat etme."

Odadan çıkıyor ve bana seslendiğini duyuyorum.

"Tabii benimle kalmak istemiyorsan." Alayını, kapı arkasından kapanmadan önce yüksek sesli bir kahkaha izler.

Çatı katında dolaşıp kaçmak için bir yol arıyorum. Onları görmesem bile Torin'in etrafımızı güvenlik çemberine aldığını biliyorum. Yani onlardan da kaçmanın bir yolunu bulamazsam, kaçış yok.

Dövüş hakkında bana ne dediğini hatırlıyorum. Eğer para yatırdığı bir dövüşse, insanların olması için yeterince büyük olmalı.

Ve kapsama alanı.

Kafamda yavaş yavaş bir plan oluşurken kalbim hızlanıyor. Nasıl kaçacağımı biliyorum.

Araba yolculuğu sessizdi. Torin her zamankinden daha kötü bir ruh halinde görünüyor, beni aldığı anda elbisem hakkında yorum yapma zahmetine bile girmedi, bunun için mutluyum. Bu elbiseyle mutfaktan aldığım bir bıçağı göğüslerimin arasına sıkıştırmayı başardım ve eğer çok fazla hareket edersem ya da o çok fazla odaklanırsa, bu benim için son olabilir.

Ama bıçak benim ve planım için en önemli şey. Sakin ve dikkat çekmeden kalmaya çalışırken parmaklarım kucağımda dönüyor. Torin'in üzerinde silah olduğunu biliyorum, asıl soru onları nerede tuttuğu ve bana göstermesini nasıl sağlayacağım?

"O elbisenin içinde harika görünüyorsun," diyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum dalgınca. Bu onun dikkatini çekiyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Bir şey söylemiyor ama şu anda tetikte. İltifatlarına asla karşılık vermem ama az önce verdim.

Kahretsin.

"Teşekkürler mi?" diye tekrarlıyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için bir süre bakışlarımı karşıya dikiyorum. Uzun bir on beş saniyenin ardından yavaşça başımı sallıyorum.

"Evet," diye ciyakladım.

Parmaklarım kucağında titriyor. Çok korkuyorum. Bunu yapabilmemin imkanı yok. Bu IQ ile ilgili değil. Kimin canavar olduğuyla ilgili. Ve bu adam öyle. Araba yavaşlıyor ve Torin'in bakışları kafatasımı yakıyor. O biliyor. Bildiğini biliyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Bana vurmak ya da bağırarak yerine, hiç beklemediğim bir şey yapıyor. Gülüyor. Yumuşak bir kahkaha ve sadece bir saniye sürüyor ama kafasını sallayarak gülüyor ve yola devam ediyor.

Mekâna vardık ve beklediğim gibi değildi. Büyük ve gösterişli bir dövüş değil, yeraltı tarzı bir şey. Bir depodayız. İnsanlar ön taraftan içeri doluyor ama Torin açık bir depoya giren valeyi görmezden gelip arabayı kapatıyor. Bana bakıyor, yüz ifadesi ölümcül. Sonunda yüzünde bir gülümseme belirene kadar beni yakından izliyor.

"İyi şanslar, Tasha."

Mekâna giriyoruz ve Torin elini sırtımda tutarak nereye gitmemiz gerekiyorsa beni nazikçe yönlendiriyor. Erkeklerin ve kadınların giyinmiş ve hazır bir şekilde dövüş için ana arenaya girdiklerini görüyorum. Ön taraftaki adamlar silahlarını alıyor ve silahları olup olmadığını kontrol ediyor. Torin için yapmadıkları bir şey.

"Vincent!" Torin, insan kalabalığında birinin adını ilk söyleyerek beni şaşırtıyor.

Vincent gülümseyerek Torin'e doğru ilerliyor. Vincent orta boylu bir adamdır. Hiçbir şekilde itici de değildir. Çok yakışıklı. Siyah saçları geriye doğru tarandığında mavi bakışları daha da belirginleşiyor.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum, Torin." Torin'in gülümsemesi genişler ve elini Vincent'ın omzuna koyarak güler. Yüzünde bir gülümseme olsa da, gözleri kötülükle doludur.

"Biliyorum," diyor.

Vincent bile düşmanlığı hissediyor ve geri çekilmeye çalışıyor ama Torin beni de işin içine çekiyor.

"Bu benim güzel flörtüm Tasha," diyor beni göstererek. Vincent bana gülümseyerek elini uzatıyor. Elini tutuyorum. "Tasha doktor olacaktı. Çok zeki biri."

Torin konuşurken bana bakıyor ve ben yüz ifademi boş tutuyorum. Bu çok çaba gerektiriyor.

"Ama Tasha olmaması gereken bir yerde dolaşıyordu. Ben de onu böyle buldum. Şimdi, ailesi öldü. Ve o burada," diye devam ediyor.

Söylediklerinin arkasında çifte anlam olduğunu hissediyorum ve rengini kaybetmiş gibi görünen Vincent'a bakıyorum.

Torin elini yanağıma koydu.

"Bahse girerim zamanda geri gidebilseydi, olmaması gereken bir yerde dolaşmazdı." Gülümsemesi ve şakacılığı kayboldu ve çenemi sıkıca kavradı.

"Bu doğru değil mi?" diye soruyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

Torin bakışlarında sinirli bir parıltıyla Vincent'a bakar.

"Her gece yatağımı ısıtıyor olması onu hayatta tutan şey Vincent. Söyle bakalım, bana ne faydan var?" diye sorar.

Görünüşe göre Vincent Torin'le ilgili olmaması gereken bir yere gitmiş. Ve Torin'e faydalı olmanın bir yolunu bulamazsa, ölmüş sayılır. Vincent bir an sessiz kaldı. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben hemen başka tarafa bakıyorum. Sonunda nefesini bıraktı.

"Güzel. Size Almanlar hakkında bilgi verebilirim." "Güzel."

Torin bir adım öne çıkıyor ve Vincent'ın rahatsız olmamak için elinden geleni yaptığını görebiliyorum.

"Seni bir daha izinsiz girerken yakalamayayım. Anladın mı?"

Vincent bakışlarını yere indiriyor ama başını sallayarak Torin'in gülümsemesini kazanıyor. Beni kolumdan tutup yanına çekti.

Diğer herkes ringin arka tarafındaki yerlerini bulmaya çalışırken, yer gösterici Torin ve beni ön tarafa götürüyor ve beni dehşete düşüren bir şekilde Papalli de orada oturuyor. Papalli, Torin'in işi bittiğinde bana sahip olmak istediğini açıkça söylemişti ve ben o andan her şeyden çok korkuyorum. Papalli beni ilgiyle izliyor, ben nihayet yerime otururken bakışları tenime yapışıyor. Torin aramıza oturuyor ve onunla konuşmaya başlıyor. Ama ben onları duymuyorum.

Göğüs dekoltemin arasındaki bıçak birden korkunç bir fikir gibi göründü. Planım Torin'in hayatını tehdit etmek ve kameralardan canlı yayın almaktı, böylece nihai olarak özgürlüğümle ya da en azından kaybolduğumun fark edilmesiyle sonuçlanacaktı. Ama burada hiç kamera yok. Belli ki bu insanların hepsi Torin kadar şaibeli. Ve ben ortada kaldım. Spiker ringin ortasına geliyor ve her köşedeki adamları tanıtmaya başlıyor. Torin, katılmak için o kadar para ödediği maça ilgisiz görünüyor. Aslına bakarsanız, sanki bir şey bekliyormuş gibi saatine bakıp duruyor. Ve maç nihayet başlıyor.

İnsan canavarı sallanıp birbirine çarptığında tezahürat yapan ve çılgılık atan insanlara bakıyorum.

Torin yanımda, "O çok yavaş," diyor.

Kavgayla ilgilenmediği belli olan bana doğru eğiliyor ve yanağıma, ardından kulak mememin kenarına yumuşak bir öpücük kondurmaya başlıyor.

"Bekliyorum Tasha," diye mırıldanıyor.

Başını aşağı indirip köprücük kemiğime yumuşak bir öpücük konduruyor ve ardından dilini uzatıyor. İnsanların tezahürat sesleri kulaklarımdan akan kanla yavaş yavaş bastırılırken kalp atışlarım hızlanıyor. Bizi izleyen biri olup olmadığını anlamaya çalışarak etrafıma bakıyorum. Torin tekrar kulağıma yaklaşıyor, parmağı elbisemin alt kısmında geziniyor. Doğrudan bıçağın üzerinde.

"O bıçağı bütün gece göğüslerinin arasında mı tutacaksın? Yoksa benim mi almamı istersin?" diye mırıldanıyor.

Bir an oyalandı ve bana bakarak geri çekildi. Ama yüzü eğlenmiş gibi değildi. Yüz ifadesi Vincent'la olan yüz ifadesiyle aynı. Kızgındı. Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum, bu yüzden vücudum korkudan titremeye başlarken içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Bana doğru eğilerek silahını çıkardı ve konuşurken köprücük kemiğime dayadı.

"Getirdiğine sevindim. İhtiyacın olacak."

Ardından maçın bittiğini gösteren zil çalarken oturduğu yerden kalkıyor. Neredeyse ceketini kapmak ve gittiği yere gitmesini engellemek için ona uzanacaktım. Bu noktada dehşete kapılıyorum. Ama o sadece sahneye doğru ilerliyor, ipin altından geçiyor ve havaya tek bir el ateş ediyor.

Onuncu Bölüm

"Sagel."

Adımı duyduğumda sığıyorum ve Torin'in balkonda bana katıldığını görüyorum. Beni izlerken yüzünde bir gülümseme var. Onu uzun uzun inceliyorum. Birkaç saat önce yaptıklarından zerre kadar pişmanlık duymadığını görüyorum.

Gözlerimi her kapattığımda, cesetleri görebiliyorum. Çıgıllıkları duyabiliyorum. Hayatları iradeleri dışında ellerinden alınırken acı içinde kıvranan insanlar. Vücutları iflas etmeye başladığında kan ve diğer her şeyi kusan insanlar. Torin bir oda dolusu insanı zehirledi çünkü onlar kendi bölgesine girmişlerdi. Giydiğim elbise daha da koyu bir kırmızıya boyanmıştı, insanlar sahneye doğru tırmanıyor ve dövüşüyorlardı, bu sırada beni yere düşürdüler. Torin bıçağı insan kalabalığından kurtulmak için kullanacağını düşündü. Ama ben onu üzerimdeki elbiseyi kesmek için kullandım.

Torin yanıma otururken ona bakıyorum. Elinde bir kupa var ve onu bana uzatıyor, yeşil bakışları benimkilerle buluşuyor. Elinden alıp tokatlamak istiyorum. Ama yapmadım. Kupayı ondan alıyorum ve sessizce fincanın yaydığı sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Yarın gidiyoruz."

Sözleri karşısında kalbim sıkışıyor ama bakışlarımı manzaraya odaklamaya devam ediyorum. Çevremden bana döndüğünü görebiliyorum.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın. En azından bir yerde benimle kavga e d e c e ğ i n i düşünmüştüm. Herhangi bir şey."

Sessizlik üzerimize çöküyor ama o bana bakmaya devam ediyor. Dudağımın titremesine engel olmaya çalışıyorum ama yine de gözyaşlarım akıyor. Derin bir iç geçiriyor.

"Oh, tatlım."

Elini uzatıp yanağıma dokunuyor ve başparmağını dokuyu test edercesine ileri geri hareket ettiriyor.

"Bu yolculukta sana hiçbir şey yapmadım bile. Nasıl bu kadar korkabiliyorsun?"

Yanağımdan süzülen yaşı siliyor ve gülümsediğini fark ediyorum.

"Lanet olsun, eğer gördüğüm en güzel ağlayıcı değilsen,"

Sözleri daha fazla gözyaşı dökmeme neden oluyor ama beni elimden tutup kendi sapkın zevki için çatı katına geri sürüklemeye devam ediyor.

Torin'in acıya karşı bir takıntısı var. Artık nefes alamadığım zamanlar da dahil.

Parmaklarım ellerini pençeliyor ve kan çektiğimden eminim ama içime girip çıkarken tutuşu gevşemiyor. Gözleri benimkilere odaklanmış durumda ve bakışlarında bana yansıyan zevki görmek içimi ürpertiyor. Sonunda boğazımı bırakmadan önce alnıma yumuşak bir öpücük kondurarak eğiliyor. Açgözlülükle emebildiğim kadar çok hava emiyorum, görüşüm bulanıklaşıyor

hafif ve başım son derece hafif hissediyorum. Hissettiğim yorgunluktan hareket edemeyerek yatağa geri düşüyorum. Ama serbest bırakılmasının ardından içimden gelen çığlığa engel olamıyorum.

Tek ihtiyacı olan çığlığımdı. Daha önce çekmeye zahmet etmeden üstümde titriyor. Yüzü zevkten iki büklüm olurken, saçları alnına yapışırken ve dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar seğirirken ona bakıyorum. O çok güzel. Korkutucu derecede. Herkesi bir saniye bile düşünmeden kendine çekecek türden bir güzellik. Beni bildiğim her şeyden korkunç bir şekilde uzaklaştırmadan önce bile kendine çekmişti. Yanıma uzanıyor, başını çıplak göğsüme yaslarırken parmağı tembelce karnımda geziniyor.

Sessizlik uzadıktan sonra "Doktor olsaydınız ne yapardınız?" diye soruyor.

Ağzımı kapalı tutuyorum. Asla olmayacak hayatım hakkında konuşmak istemiyorum. Kollarını kullanarak kendini yukarı kaldırıyor ve gözlerimin içine bakarak usulca gülüyor.

"Cesur hissediyor muyuz?"

Dört kelime ve ben şimdiden titriyorum. Gözlerim yaşlardan yanıyor. Bu adamdan ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Varlığının her saniyesinden korkuyorum. Ruh hali çok hızlı değişiyor, bir anda sevmekten incitmeye geçiyor.

"Lütfen," diyorum titreyerek. Bana kaşlarını kaldırıyor, başını şaşkınlıkla yana eğiyor.

"Lütfen ne?"

Cevap vermediğimde gülümsüyor.

"Korkuyor musun, Tasha?" Başımı sallayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hafifçe gülüyor ve boğazımı kemirmeye başlıyor.

"Seni bırakırsam ne yaparsın? Polise gider miydin?" diye soruyor.

Başımı sallayarak bir kahkaha daha atmasını sağlıyorum. "Güzel. Çoğunluğu benim maaşımla çalışıyor."

Öpücükleri aşağıya, köprücük kemiğime doğru iniyor ve sıcak öpücükleri ile serin yatak odasının kontrastından dolayı tüylerim diken diken oluyor. Bacaklarımın arasında tutuşan zevk için bedenimden nefret ediyorum.

"Hayatının parçalarını toplamaya çalışır mısın? Bu kadar mı? Tek başına hayat kurtarmaya devam etmek mi?" diye soruyor.

Dürüst olmak gerekirse, şimdi o dile getirince bunun ne kadar saçma olduğunu anlıyorum. Normal bir hayata nasıl geri dönebilirim ki? Özellikle de bundan sonra? O da bunun beni ne kadar şaşırttığını görebiliyor çünkü meme ucuma yapışıyor, benden bir nefes aldırarak kadar sert çekip emiyor. Ellerim hemen onu itmek için başına doğru havalanıyor ama o ellerimi yakalıyor ve başımın üzerinde tutarak üzerimde geziniyor.

"Ya sana seni benim yapmak istediğimi söylersem?" diye sorar.

Sessiz, yüzüme bakıyor ve tepkimi ölçüyor. Ciddi olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor.

"Ne?"

Ellerimi bırakarak sadece gülümsüyor ve battaniyenin altına, bacaklarımın arasına uzanarak tam da o noktaya dokunuyor. Bakışlarını benimkine kilitleyerek beni okşarken ağrı yavaş yavaş sıcak bir ısıltıya dönüşüyor.

"Bırakman sorun değil, Tasha. Bu gece seni daha fazla incitmeyeceğim. Yüzündeki zevki görmeme izin ver," diye mırıldanıyor.

Sesi yatıştırıcı ve zengin, kulaklarımı okşuyor ve tahrik olmamı arttırıyor. Bu ona inanmam için yeterli. Yüzümü hiç düzgün tutamıyorum.

daha uzun. Parmağını içime soktuğu anda gözlerim doluyor ve ağzım açılıyor.

"Oohhh." İniltim geniş odada yankılanıyor ve Torin'in gülümsemesine neden oluyor. Güzel bir gülümseme. Sanki önemli olan tek şey benim aldığım zevkmiş gibi yoğun bir şekilde yüzüme bakıyor.

"İşte bu kadar. Bırak," diyor usulca.

Parmağı amımdan çıkıyor ve aşağıya, kalçalarımın arasına iniyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ayağa fırlıyorum ama eli çok hızlı ve beni tutuyor.

"Şşşt," diye fısıldıyor.

Gözlerini benimkilerden ayırmıyor, beni olduğum yere kilitliyor, bakışlarıyla beni yatağa sabitliyor. Parmağını dar açıklıktan geçirmeden önce beni kayganlaştırmak için amımdan gelen suyu kullanıyor. Gözlerim daha da açılıyor ve ağzımdan gırtlaktan bir nefes kaçıyor. Garip bir his, sanki orada yabancı bir şey varmış gibi, ama Torin diğer parmağını klitorisimi ovmaya devam etmek için kullanıyor ve bir kez daha zevk telaşını hissetmeme neden oluyor. Bu sefer çok yoğun hissediyorum. Diğer açıklığımdaki parmağı beni gerilmiş ve sapkınca tatmin olmuş hissettiriyor ve bundan nefret ediyorum. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir duygu.

Ve bana gülümsemesine bakılırsa bunu biliyor. Başparmağı klitorisimin üzerinde daha hızlı çalışmaya başlıyor ve parmağı içime girip çıkmaya başlıyor. Sanki onun iznine ihtiyacım varmış gibi konuşuyor.

"Seni duymama izin ver, Tasha. İnemelerini duymak istiyorum," diyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kendime engel olamıyorum.

Orgazmım bir dalga gibi üzerime çökerken kollarına tutunuyorum.

"Ahhhhh!" Zevkten çığlık atıyorum, kalçalarım istemsizce sarsılıyor, bana karşı daha da fazla hareket etmesini ve orgazmımı uzatmasını sağlamaya çalışıyorum ve o

dileklerime kulak verdi. Elini çekip kalçalarımın altından tutuyor ve ağzını amıma dayamadan önce bacaklarımı yukarı itiyor.

Ölmekte olan orgazmım yoğun bir şekilde yeniden alevleniyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum, ellerim etrafımdaki çarşaflara uçuyor ve onları can havliyle kavriyorum. Ben durması için yalvarana kadar dili titrememi dindiriyor. O da beni dinliyor. Bırakıyor ve ben hemen yorgunluktan yere yığılıyorum.

Ağzını benimkinin üzerine koyuyor, beni derinden öpüyor ve dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum. Bu erotik. Torin yanağıma yumuşak bir öpücük kondurup kulağımın yanına eğilmeden önce odadaki tek ses benim yüksek sesli nefes alışlarım.

"Bir dahaki sefere, parmağımdan daha fazlası olacak, aşkım."

Özel piste yanaştık ve Torin yanıma baktı, belli ki işine o kadar dalmıştı ki yolculuk onun için uçup gitti. Ama benim için uzun sürdü. Kucağındaki ince dizüstü bilgisayarı kapattı ve bana baktı.

"Hazır mısın?" diye sorar.

Beni cehenneme geri götürecek olan küçük uçağa bakıyorum. Hiç kimseye. Sadece bana, ona ve kaçıışı olmayan adaya. Gözyaşlarımı durdurmak için hızla gözlerimi kırptıştırıyorum ama o fark ediyor.

"Oh, tatlım."

Sesindeki acıma duygusuna içerliyorum. Elini çenemin altına koyarak beni ona bakmaya zorluyor. Bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Kaçmamış olman iyi bir şey. Denememiş olman daha da iyi bir şey."

Gülümsemesi azalıyor ve başparmağıyla yanağıma okşuyor. Sonraki sözleri kalbimi donduruyor ve beni korkudan sinmeye zorluyor. Gözleri donuklaşıyor

Konuşurken her türlü dıygudan yoksun ve ne kadar ciddi olduğunu
görebiliyorum. "Eğer teēebbs etseydin, seni öldürürdüm."

On Birinci Bölüm

Adaya geri dönmek için yapılacak yolculuk son derece ayrıntılıdır.

Yabancı bir ülkenin açıklarındayız. Özel bir jetle başladık, helikoptere geçtik ve şimdi bir sürat teknesinde kıyı şeridine doğru ilerliyoruz. Ada göründükçe midem bulanıyor ve başım dönüyor. Kesinlikle çok güzel. Büyükçe adada ağaçlar ve yeşillik bol. Bu mesafeden bile evi görebiliyorum. Görünüşünü izlerken daha da büyük geliyor. Yolun aşağısındaki başka bir eve giden özel bir yol da görebiliyorum. Sanırım tüm muhafızlar orada uyuyor.

Teknenin sürücü koltuğunda rahatça oturan Torin'e bakıyorum. Koyu renk bir güneş gözlüğü takmış ve rüzgâr koyu renk saçlarını yüzüne savuruyor. Bu kadar pahalı bir evi alabilecek kadar kim olabilir ki bu adam?

Sonunda rıhtıma ulaşıyoruz ve Torin yavaşça yanaşıyor, ev çalışanlarından biri tekneyi bağlamak için kenara geçiyor.

"Evinize hoş geldiniz efendim."

Adam bana doğru bakmadan Torin'le konuşuyor. Torin'in personelinin iyice incelendiği konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Bu insanlar için ben bir hayaletim. Torin iskeleye adım atıyor ve elini bana uzatıyor. Beni tekneden çıkarıp rıhtıma çekerken elini sıkıca kavlıyor. Belime uzanıp beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesiliyor. Yüzünü saçlarıma gömüyor.

"Evine hoş geldin, tatlım."

Torin garip bir şekilde iyi bir ruh halinde. Gerçi her zaman keyfi yerinde gibi görünüyor, özellikle de canımı yakarken. Ama sanırım bugün bir nedenden dolayı adımlarında biraz daha fazla moral var. Onu mutfakta buldum.

Yemek yapıyor. Yapacağını hiç düşünmediğim bir şey ama yapıyor.

Pastırma kokusu havaya karışırken sırtı bana dönük.

"Aç mısın?" diye omzunun üzerinden sesleniyor. Ben cevap vermeyince yüzünü bana dönüyor. Yüzü duygusuz ve sinirli olduğunu söyleyebilirim.

Adımlarımın ortasında duruyorum ve başımı sallayarak ondan bir gülümseme kazanıyorum. Elinde tavayla bana doğru dönüyor ve omleti benim için olduğunu tahmin ettiğim tabağa boşaltıyor.

Yavaşça bar taburesine kayıyorum ve portakal suyu almak için buzdolabına doğru ilerlerken onu dikkatle izliyorum. Öyle kendinden emin ve dikkatsiz hareket ediyor ki. Klinik olarak deli olup olmadığını merak ediyorum. Düzenli olarak insan öldüren ve kaçırın biri için korkutucu derecede rahat. Önüme bir bardak meyve suyu koyup tezgâha yaslanıp beklentiyle beni izlemeye başladığında düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Gerçek bir çift olsaydık ve ben isteyerek burada olsaydım çok hoş olurdu.

"Devam et," diye cilveleniyor.

Çatalımı yavaşça omlete batırıyorum, ellerim korkudan gözle görülür şekilde titriyor. Beni zehirliyor mu?

Çatalı elimden almak için uzandığında dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor. Sarı dış kabın içine yerleştirir ve çiğneyerek ağzına götürür.

"Gördün mü? Tamamen güvenli." Bir çatal dolusu daha alıyor ve ağzıma götürüyor.

"Aç" diyor.

Sesi nazik ve yumuşak çıkıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve emrine itaat etmekten başka bir şey yapamıyorum. Yemeği yavaşça çiğniyorum ve o tüm bu süre boyunca beni izliyor. Gözleri dudaklarımda gezinirken bana bu kapıların dışındaki çimenlerin rengini hatırlatıyor.

"Ee?" diye soruyor bir süre sonra.

"Çok lezzetli," diye fısıldıyorum ve o da gülümsüyor.

Piç kurusu sözlerime gülümsüyor. Ve ne kadar doğru olduklarından nefret ediyorum. Çok lezzetli.

"Güzel. Ye," diyor.

Ben de yiyorum. Ve her lokmayı alışımı izlemekten vazgeçmiyor. Hatta bir şeyler içmem gerektiğini hissettiğinde portakal suyunu önüme itiyor. Sormuyor. "İçme vakti geldi" der gibi tavırlarıyla bana emrediyor. Ben de içiyorum. İtaatkâr bir kız gibi onun her sözsüz emrini yerine getiriyorum.

Bitirdiğimde tezgâhın etrafından dolaşıyor ve kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Eliyle yanaklarımı tutup sıkıyor ve benden bir inilti koparıyor. Bir süre sonra gülümsüyor ve beni bırakmadan önce dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Nasıl bir cadaloz olduğunun farkında bile değilsin," diye mırıldanıyor. Uzanıp başparmağını alt dudağımda ileri geri gezdiriyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. Bana iltifat ettiğini biliyorum ama tehdit gibi geliyor. Özellikle de gözlerinin içine baktığımda. O zorlayıcı bakışlar, şekillendirici bir saplantıyla dolu. Sanki beni yutmak için bekleyen fiziksel bir varlıkmiş gibi görebiliyorum.

Beni mutfaktan çıkarıp açık verandada yer alan oturma odasına götürüyor. Sandalyeler ada havasına uygun beyaz renkte ve yumuşak renklerle vurgulanmış. Havuzlu avluya ve biraz daha bakarsanız okyanusa bakıyor.

Torin sandalyeye oturup beni üstüne çekti. Beni çeviriyor, bacaklarımı iki yanına yerleştiriyor, böylece ona binmiş oluyorum. Gözlerinin büyümeye başlamasından ne olacağını anlayabiliyorum. Uzanıp ellerini göğüslerimin üzerine koyuyor ve hafifçe sıkıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, hafif bir nefes kaçıyor benden.

"Sana bir hobi bulmalıyız." Torin'e bakmak için gözlerimi açıyorum. Elleri atletimde geziniyor ve ince kumaşın alt kısmını kavrayıp tek bir hareketle ortadan yırtarak beni ona gösteriyor.

Bugün bana bıraktığı kıyafet ince beyaz bir atlet ve tenime yapışmayan bej bir şorttu.

Beni neden sütyensiz bıraktığını şimdi anlıyorum.

"Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın, Tasha? Resim yapar mısın?" diye soruyor. Gözlerimi yere indirerek başımı sallıyorum.

"Hey. Bana bak," diye takılıyor. Başımı kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum.

"Şarkı söyleyebilir misin?" diye soruyor. Başımı tekrar sallıyorum ve o da hafifçe gülüyor. "Tekrar dene, tatlım."

"Bana bir şarkı söyle." Şimdi kalbim gerçekten göğsüme çarpıyor.

"Ben... şarkı söylemem..." Söylüyorum. Başını sallıyor.

"Bana yalan söylemeyi bırak ve lanet olası bir şarkı söyle," diye tersliyor.

Yüzünü çıplak karnıma bastırarak beni kendine doğru çekerken elleri sırtımda kayıyor.

"Şarkı söyle," diye tekrarlıyor. Titreyen nefesimi içime çekiyorum ve şarkı söylemek için ağzımı açıyorum. Koltuğa geri oturuyor ve durmak için uygun bir yer bulduğumu hissedene kadar şarkıya devam ederken beni hayranlıkla izliyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor.

Hızlı bir hareketle, sırtım minderlere dayalı olacak şekilde bizi çevirdi. Ağzı meme ucumu örtmek için hareket ederken şortumu yırtıyor. Zihinsel olarak kontrol etmek için elimden geleni yaparak şaşkın bir nefes verdim.

Ama bana izin vermiyor. Şimdiye kadar izin vermeyeceğini bilmeliydim.

Ağzı boğazıma yapıyor ve o kadar sert emmeye başlıyor ki acıyla karışık zevk ağrıyan göbeğime kadar iniyor. Parmakları benimle acımasızca oynarken, beni saldırısına hazırlıyor. Ellerim hemen göğsüne gidiyor ama onları kolayca kavrayıp başımın üzerine sabitliyor.

Ve ben farkına bile varmadan, içime girdi.

Çok sert. Sanki aç ve sadece benim bedenim onu doyurabilirmiş gibi. Ağzı huzursuz, öpüyor, emiyor ve yalıyor, arkasında kavurucu bir iz bırakıyor. Acımasızca içime girip çıkarken çığlıklarım dudaklarımdan dökülüyor. Ellerimi bıraktığını fark etmiyorum bile, ta ki sırtına bastırıp onu bana daha yakın tuttuğunu hissedene kadar. Bacaklarım beline sarılmıştı. Orgazmım beni sarsıyor. Sikiinin etrafındaki kasılmalarımı hissedebiliyorum, onu benimle gelmesi için ikna ediyorum ve o da geliyor. Titriyor, kendini serbest bırakıyor

O üstüme yığılırken içimde. Zorlu nefes alış verişlerimiz havayı dolduruyor ve ben kendime geldiğimde vücudumun ne yaptığını fark ediyorum.

Hareketlerimden dolayı mide bulantısı içimi parçalıyor. Hemen ondan uzaklaşıyorum, ayağa kalkıp geri çekilirken onu içimden söküp atıyorum. Umursamıyor gibi görünüyor ve en ufak bir şok yaşamıyor.

Sadece gülümsüyor, gözleri şu anda bacağımdan aşağı akan kremsi sıvıya gidiyor.

"Benimle istediğin kadar savaşılabirsin. Ama bedenin? Senin bedenin zaten benim." Ayağa kalkıyor, bana doğru yürürken tam boyuna ulaşılıyor. İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum ama eli fırlayıp beni yakalıyor ve bana bakarken olduğum yerde tutuyor.

Yüz hatları sertleşmeden önce şaşkınlıkla yüzüme bakıyor.

"Sana söyledim, seni benim yapmak istiyorum. Ve yapacağım da. Seninle işim bittiğinde, odaya girdiğim anda bedenin ve zihnin benim için çılgılık atacak. Seni avucumun içine alacağım. Sana bunun sözünü verebilirim."

Kolumu bırakıyor, tüm çıplak ihtişamıyla uzaklaşıyor, arkasına bakma zahmetine bile girmiyor.

Torin bir konuda haklı. Bir hobiye ihtiyacım var.

Bu devasa yerde tek başıma oturmak beni deli ediyor. Sadece düşüncelerim bile beni delirtmeye yetiyor. Tek düşünebildiğim, bedenimin kendisine zevk veren adamı tanımaması. Ailemin haksız ölümü, asla olmayacak bir hayat ve tüm bunların arkasındaki adam.

Dalgalar kıyıya vururken ve güneş yavaşça alçalmaya başlarken korkulukların üzerinden dışarı bakıyorum. Hayat çok acımasız. Her zaman gitmeyi hayal ederdim.

Her şeyi bitirdiğimde tatile çıkacaktım. Ve şimdi, işte buradayım. Cehenneme kalıcı bir tatil.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, zihnim daha karanlık yerlere gidiyor. Kayalara çarpan suyun sesi her geçen saniye daha da yükseliyor ve dalgaların bana seslendiğini duyabiliyorum. Kalçalarım parmaklıklara değene kadar ilerlemeye devam ediyorum... tırmanması kolay... düşmesi kolay parmaklıklar.

Kolay. Öl

"Tasha."

İşte orada. Dalgalar. Beni çağırıyorlar. Vakit geldi. Benim zamanım. Ağırlığım beni çekene ve yerçekimi düşmeme izin verene kadar öne doğru eğilerek derin bir nefes alıyorum.

On İkinci Bölüm

Hayatımda her şey bu şekilde ilerlerken, neden kaçabilmeyi beklediğimi bilmiyorum. Vücudum altımdaki kayalık dalgalara doğru eğilirken midem kendi taklasını atıyor ve aniden belimde güçlü bir çekme hissediyorum. Vücudum küpeşteden geriye doğru savruluyor ve sert güvertenin sırtıma çarpmasıyla acı içinde bağıriyorum. Vücudumun yere çarpma kuvveti beni sarsmaya ve bilincimi kaybetmeme yetiyor. Saldırganıma bakıyorum ve bu kadar aptalca bir şeye kalkışmamış olmayı şimdi her zamankinden daha çok diliyorum. Torin yüzünde boş bir ifadeyle bana bakıyor. Kızgın görünmüyor. Ama mutlu da görünmüyor.

Yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum.

Bana ve rayların üzerinden geriye bakıyor ve dudaklarından hafif bir alay çıkıyor.

Cam korkuluklara yaslanıp bana bakıyor. "Ayağa kalk," diyor.

Sesi o kadar sakın ki ürperiyorum. Ama dediğini yapıyorum. Ayağa kalkıyorum. Gözlerimi aşağıda tutuyorum ama sanki kendi emrimmiş gibi onun emrine itaat ederek ayağa kalkıyorum. Bana doğru yürüyor, tam yanıma geldiğinde duraksıyor ve bedenimi aşağı yukarı süzüyor.

"Hadi gidelim."

Tek söylediği bu. "*Hadi gidelim.*" Sanki az önce korkuluklardan atlamaya çalışmamışım gibi. Bana vurmuyor ya da bağırıyor, sadece emrediyor. O uzaklaşırken ona bakıyorum ve hala atlamaya çalışabileceğim korkuluklara geri dönüyorum.

"Hey."

Geriliyorum ve Torin'e doğru dönüyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Silahını çıkarmıştı. Bana doğrultulmuş değil. Elinde tembelce bacağının yanında duruyor. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Tehdit çok açık. Ama tek kelime etmiyor.

"Gidelim dedim." Ayaklarım kendi kendine hareket etti ve onu takip ettim. Onu evin içine kadar takip ettim ve mümkün olduğunu düşündüğüm her türlü özgürlükten uzaklaştım.

Hâlâ neler olduğunu anlamıyorum. Torin'in bana bir tepki vereceğinden emindim ama vermedi. Henüz vermedi.

Görünüşe göre Torin'in evinde bir spor salonu varmış. Hiç şaşırmadım. Özellikle de vücudu düzenli olarak spor salonuna gidiyormuş gibi görüldüğü için. Ama bugün o ve ben boks ringinin ortasındayız ve o karşımda durup bakışlarını kısıyor.

"Stretch," diyor.

"Ne-"

"Esnet dedim." Tek söylediği bu.

Ürkütücü derecede sakın. Bu beni daha da geriyor. Bu yüzden yavaşça kolumu tutup göğsüme doğru çekiyorum. Torin beni izliyor, bakışları hiç değişmiyor.

"Tahammül edemeyeceğim tek şey, seni ölüme yakın durumlardan kurtarmak," diye homurdanıyor. Minderin etrafında yürüyor.

"Kendini öldürmek mi istiyorsun? Bunu buraya geldiğin anda yapmalıydın çünkü şimdi seni istiyorum" diyor. Hızla üzerime yürüyor ve beni boğazımdan yakalıyor. Kollarım hemen ellerine doğru uçuyor, pençeliyorum ama o çok güçlü.

"Sana biraz dövüş öğreteceğiz."

"Ah!" Bedenim yere çarparken tekrar haykırıyorum.

"Kalk," diyor Torin yine. Hiç terlememişti bile. Bu sırada ben yerdeyim, acıdan ter içindeyim.

"Ben... yapamam," diye inliyorum. Torin bana tekrar vurduğunda göğsümden keskin bir acı yayılıyor. Yere uzandım, göğsümü bile tutamıyordum. Bitkin düşmüştüm. Nasıl karşılık vereceğime dair hiçbir fikrim yok.

Torin üstüme çıktı, vücuduma sarıldı. Üzerime eğiliyor, elleriyle başımı kavırıyor ve yüzümü onunkiyle buluşacak şekilde hareket ettiriyor.

"Acınacak haldesin," diye homurdanıyor. Sözleri acıtıyor. Neredeyse vuruşları kadar. Elinin yumuşadığını hissettiğimde kendimi tutmaya çalışarak gözlerimi sıkıyorum. Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını görüyorum.

"Ne yapardın? Benimle tanışmamış olsaydın?" Cevap vermiyorum ve o da başını eğip cevap vermemi bekliyor.

"Normal bir hayat yaşayabileceğini düşünüyor musun?" Başını sallayarak gülüyor.

"Sana bakarak bile söyleyebilirim, çok fazla güveniyorsun. Orada uzun süre dayanamazdın."

Onun sözleri sesimi bulmamı sağlıyor.

"Ben de burada uzun süre kalmayacağım," diye fısıldıyorum. Gülümsüyor, eğiliyor ve beni burnumdan öpüyor.

"Belki. Ama... kartlarını doğru oynarsan belki. Burada çok uzun süre kalabilirsin Tasha." Bana bir aşağı bir yukarı baktı.

"Sende ne var bilmiyorum ama sahip olduğum diğer tüm kadınlardan farklısın. Ve senin burada olmanı istiyorum," diyor. Bana doğru eğiliyor, boğazımı okşuyor.

"Sunduğun her şeyi istiyorum," diye mırıldanıyor.

"Eve geldiğimde beni yatağında beklemeni istiyorum. Bir toplantıdan sonra ofisimde beklemeni istiyorum. Senden her şeyi istiyorum."

Gözyaşlarımın düşmesine izin vererek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Torin kendini yukarı kaldırıyor, yanağını yalıyor ve onaylayarak inliyor.

"En çok da gözyaşlarını istiyorum."

TORIN

Söylediğimde ciddiymdim.

Onu parmaklıkların üzerinden atlamaya çalışırken izlemek içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu. Sahiplenici bir şey. Onu neden bu kadar çok istediğimden emin değilim. Belki de sahip olmaya değer ilk kadın olduğu içindir. Bir bilgin. Akıllı ve geleceği olan biri; içinde benim olmadığım bir yol.

Sahip olduğum diğer tüm kadınlar, kendilerine bakacak zengin bir adamın kapısından içeri adım atmaya çalışan sürtüklerdi. Hiçbiri bu gözlerin ardında gerçekte ne yattığını bilmiyordu. Hepsi aptaldı. Aptallar. Her biri kaçmaya çalıştı, ama Tasha değil.

O akıllı biri. Durumunu biliyor ve ne zaman kazanacağını ya da kaybedeceğini biliyor.

Onu kırmanın ilk adımı tamamlandı. Savunması kırıldı ve çaresiz durumda. Şimdi vücudunu benim olması için eğiteceğim. Sadece beni istediğim zaman ve istediğim yerde istemesi için. Çok uzun zaman alacak ama buna değecek. Ve bu gerçekleştiğinde, onu zihinsel olarak kırmak zorunda kalacağım. Ve bu çok çılgın bir yolculuk olacak.

Ama her şey bittiğinde, bana bağımlı olacak. Nefesine kadar her şey benim olacak.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Başlamak için sabırsızlanıyorum.

On Üçüncü Bölüm

BİRİNCİ GÜN

"Sagel." Adımı duydum. Cevap vermek istemiyorum. Sadece uykuda kalmak istiyorum. Ve bir daha adımı duymak zorunda kalmamak.

"Tasha." Hiçbir şey yavaşça karanlığa, karanlık da bulanık bir odaya dönüşüyor. Tavan görüldüğünde sersemliği kafamdan atmak için yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum. Yüksek bir tavan. Bir balo salonunda ya da restoranda görebileceğiniz bir şey. Ama burada değil. Burası bir yatak odası.

Bunu biliyorum çünkü altımdaki yatağı hissedebiliyorum. Çok yumuşak. Sanki son derece pahalı bir hafızalı jel yatak beni tutuyormuş gibi. Kendi şartlarımla dünyada en sevdiğim yer olurdu.

"İşte benim kızım."

Torin'in sesini duyuyorum ve ben istemeden kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Korku içime işliyor ve damarlarıma yerleşiyor. Yavaşça doğruluyorum ve zincirlerin hafif şangırtısını duyduğumda kanım donuyor.

Zincirler mi?

Arkamı dönüp zincirlerin başladığı yatağın başucuna bakıyorum. Ellerim titreyerek boğazıma doğru yükseliyor ve zincirlerin boğazıma bağlı olduğu deri tasmanın üzerinde duruyorlar.

"Bu ne lan!" Çığlık atıyorum. Bakışlarım odanın köşesinde oturan Torin'e takılıyor. Kaldığım oda olmadığını fark ettiğim bir oda. Tamamen farklı bir oda.

Ve bana işkence etmek için özel olarak düzenlenmiş. Mobilyalar birinin zincirlenmesi ya da bağlanması için modifiye edilmiş. Uzak duvarda bir dizi kırbaç var, her biri bir öncekinden daha uğursuz görünüyor. Vibratörler, dildolar, tıkaçlar ve aklınıza gelebilecek diğer her şey var.

"Beğendin mi?" diye sorarak beni korku dolu halimden çıkarıyor. Ona bakarken ellerim titriyor, gözlerimde yaşlar oluşmaya başladı bile. Yalvarmak, yakarmak ve sahip olabileceği daha iyi bir doğaya hitap etmek istiyorum, ama bunun onu sadece heyecanlandıracağını biliyorum. Ve bu beni daha da korkutuyor.

Yüz ifadem karşısında gülerek bana yaklaşıyor.

"İşte bu yüzden seni bu kadar çok istiyorum. Beni nasıl çıldırtacağını biliyorsun. *Heyecanlandırmayı*. Senin yanında kendimi canlı hissediyorum," diyor.

"Sen psikopatsın," diye fısıldıyorum. O sadece omuz silkerek benden uzaklaşıyor. Üzerinde tuhaf nesneler olan duvara doğru yürüyor ve bana bakmak için geri dönüyor.

"Seninle işim bittiğinde, psikotik kelimesi kullanılmayacak."

Bana doğru ilerliyor, önümde diz çökene kadar yatağın üzerinde sürünüyor. Yanağımı okşamak için elini uzatıyor ve benden bir irkilme alıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. Sesim de en az benim kadar titriyor. Yine de görmezden geliyor.

"Ben sadist bir adamım, Tasha. Vücudunun henüz alışık olmadığı bazı ihtiyaçlarım var," diye mırıldanıyor. Göğsümü kavrayarak benden bir nefes almamı sağlıyor.

Eli ince tişörtümde geziniyor ve hızlı bir hareketle tişörtümü yırtıp açıyor. Bu ani hareket ve hissettiğim korku yüzünden hemen çığlık atıyorum.

Parmağını meme ucumun etrafında dolaştırarak dokunuşundan boncuk boncuk olmasına neden oluyor.

Bana bakıyor.

"Piercing yaptırmaya ne dersin?" diye soruyor. Aşağı inip karnımı öpüyor.

"Üçe ne dersin?" diye mırıldanıyor. Onu uzaklaştırmak için ellerimi kullanıyorum.

"Hayır!" ığlık atıyorum. Reddettiğim için gözlerinde tehlikeli bir parıltı oldu.

"Seçme şansın yok, Tasha. Eğer vücudunda olmasını istiyorsam, vücudunda olacak." Elini boğazıma dolayarak beni yatağa doğru itiyor. Bağırıyorum ama o kızgın.

"Eğer ismimin lanet yüzüne dövme olarak yazılmasını istiyorsam, oraya yazılacak. Anladın mı?" diye tersliyor. Sefilce burnumu çekiyorum, başımı sallayarak ondan bir gülümseme kazanıyorum.

Adam deli.

Yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve boynuma doğru ilerlemeye başlıyor.

"Peki ya seni becerirken çığlık atmanı istersem, ne yapacaksın?" Sesi lmcl. Eliyle yüzümü kavrayarak uzanıyor.

"Ne yapacaksın lan?" diye tersliyor. Rahatlamadan önce acı içinde inliyorum.

"ığlık atacağım," diye inliyorum. Yumuşak bir öpücük kondurarak usulca gülüyor

Yanak.

"Aferin kıızıma."

ÜÇÜNCÜ GÜN

Kapı açılıyor ve onu duyuyorum. Vücudum otomatik olarak titremeye başlıyor. Kaç gün oldu bilmiyorum ama hiçbirinde bu odadan çıkmadım. Yemek de yemedim.

Burnuma yemek kokusu çarpıyor ve hemen yatakta doğrulup kapıya doğru bakıyorum. Torin sandalyede oturmuş beni dikkatle izliyor. "Aç mısın?" diye soruyor. Yüzü gerçekten endişeli görünüyor. Eğer son birkaç gündür onun işkencesine maruz kalmamış olsaydım, karnımda bir şişlik hissederdim. onun endişesini kalbimde hissediyorum. Ama bunun yerine, midemin bulandığını hissediyorum.

Torin benimle seks yaptı ve bununla birlikte beni fiziksel olarak taciz etti. Vücudum ağrıyor ve morluklarım olduğuna eminim. Tüm bu süre boyunca bana iki şey veriyordu. Acı ve hemen ardından gelen zevk ve yemek yok. Ama bugün, bir sürü yiyeceği var. Ve harika kokuyor. Masaya bırakıyor ve yatakta bana doğru ilerliyor. Arkama uzanıyor ve zincirlerin ağırlığının azaldığını hissediyorum. Sonra elini bana uzatıyor ve yataktan kalkmama yardım ediyor.

Yemeğin önüne oturup gözlerinde eğlenen bir parıltıyla bana bakıyor.

"Aç mısın?" diye tekrar soruyor. Bir yemeğe bakıyorum, bir ona.

"Evet," diye fısıldıyorum. Çığlık atmaktan sesim kısılmıştı. Parmağıyla önümü işaret etmeden önce anlayışla başını sallıyor.

"O zaman in aşağı," diyor. Gözlerim açılıyor.

"Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

"Sana 'eğil' dedim. Diz çök," diyor tekrar. Başımı sallıyorum, gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı.

"Hayır... Torin lütfen..." diye fısıldıyorum. Ama bu onu korkutmuyor. Sadece gözlerini deviriyor.

"Aşağı dedim, Tasha," diye tersledi. Ben de aşağı iniyorum. Bacaklarının arasına diz çökene kadar yavaşça diz çöküyorum. Bana daralmış bir bakışla bakıyor, yüzünde belirgin bir kızgınlık var. Sonra ayağa kalktı. Beni yerden kaldırıyor, kolumdan tutup yatağa doğru sürüklüyor ve kabaca yere atıyor.

Ben ayağa kalkmadan beni tekrar zincirlere kilitliyor ve benden uzaklaşıyor. Masaya doğru ilerliyor ve yemek tabağını alıp kapıya doğru yürüyor. Ne olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor. Yatağın kenarına doğru çabalıyorum ama zincir daha fazla hareket etmemi engelliyor.

"Hayır!" Bağırıyorum.

"Torin, lütfen..." Sızlanıyorum ama kapının önünde durup kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bir dahaki sefere beni iki kez sormak zorunda bırakma." Kapıyı arkasından kapatmadan önce söylüyor.

ON BİRİNCİ GÜN

Kaslarım kasılırken ve spazm geçirirken vücudum bir kez daha kasılıyor. Başka bir orgazm beni yıkarken acı ve zevk içinde başımı geriye atıyorum ve ağzımdan gırtlaktan bir inilti kopuyor.

"Uhhhhhhhh..."

Kollarımın etrafındaki beni tutan zincirleri çekiştiriyorum, sonunda sıkışma durana kadar ve tekrar rahatlayabiliyorum. Başım yorgunluktan düşüyor ve onun sesini duyduğumda içimi bir korku kaplıyor.

"Kaç tane bu?" Torin bacaklarımın arasından kalkıyor, ben kıvranıp yalvarırken bile klitorisime bastırmaya devam ettiği oyuncacı tutuyor.

"Yirmi yedi," diye zar zor söyleyebiliyorum. Sesim bu noktada boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. Torin beni bu tür cinsel oyunlar için özel olarak yapılmış bir sandalyeye bağladı. Kollarım başımın üzerinde kilitli ve bacaklarım açılmış ve bağlanmış, en mahrem bölgelerimi ona gösteriyor.

Önümde usulca gülümseyerek parmaklarını ıslak kılıfımın içine sokuyor. Kolayca içeri süzülüyorlar. İşkenceden sıırılsıklam olmuştum.

Parmaklarının girişinde ürperiyorum, amım istemsizce onun etrafında kenetleniyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor. Yeşil bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Islaksın," diye ekliyor hınzır bir gülümsemeyle. Başımı geriye atıp gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Bu bir kaybet-kaybet durumu. Yalvarırsam onu daha da azdırmış olacağım, yalvarmazsam da yeterince içmediğimi düşünecek.

Sistemimden çıkan aşırı miktardaki ter yüzünden saçlarım yüzüme yapışıyor. Sürekli böyle oluyor. Seks ve orgazm. Ve bundan nefret ediyorum.

"Çok güzel." Torin'in benimle oynarken kendi kendine konuştuğunu duyuyorum. Temel içgüdülerime teslim oluyorum ve yalvarmaya başlıyorum.

"Lütfen... Artık dayanamıyorum," diye fısıldıyorum. Torin duraklıyor, parmaklarını içimden çekiyor ve ben rahatlayarak sarkıyorum. Parmaklarının alt tarafıma doğru hareket ettiğini hissettiğimde hemen sarsılıyorum. Hemen beni tutan kayışlara karşı sarsılmaya başlıyorum, dudaklarımdan otomatik bir çığlık çıkıyor.

Torin bir parmağını diğer deliğime sokuyor. Kaçmak için sırtımı kamburlaştırıyorum ama kayışlar yüzünden yapamıyorum. Torin bir parmağını çekip diğerini ekliyor ve yanma hissini artırıyor. Bana neredeyse yabancı olan bir şekilde dolu hissediyorum. Aşırı hassasiyetten dolayı inliyorum ama onun umurunda değil. Bir elin göğsümün üzerinde olduğunu ve onu sıkıldığını hissettiğimde gözlerimi açıyorum.

Torin bunu yaparken gülümsüyor.

"Bak ne diyeceğim. Bana bir orgazm daha yaşat ve bugünlük seninle işim bitsin, tamam mı?"

Bakışlarım tavana odaklanıyor. Yüksek bir tavan. Sade. Ve aklımı başımda tutan tek şey. Karnıma hafifçe vurarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Tasha." İsmimi söylüyor ve bu sesin zıtlığından ürpermeme neden oluyor.
o.

"Cevap ver bana," diye hırlıyor. Burnumu çekiyorum, cevabımı bırakıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Ellerini sevinçle birbirine vurduğunda beni korkutuyor. Başım düşüyor. Vibratörü tekrar bana doğru yerleştirmesini beklerken yine tavana bakıyorum. Hemen sıçıyorum, bacaklarımdan arasında durduğu yere bakıyorum, eli hafifçe sikini okşuyor ve zincirlenmiş bedenime bakarken gözleri hafifçe açılıyor.

Ucunu dar girişe bastırıyor, yavaşça test ediyor. Sarsılıyorum ve mücadele ediyorum.

"Bekle, Torin lütfen!" Çığlık atıyorum.

Sesim boğuk bir fısıltıyla çıkıyor, kendimi zar zor duyabiliyorum ama onun beni duyduğunu biliyorum çünkü ağzının kenarının yukarı doğru kıvrıldığını görüyorum. Piç kurusu gülümsüyor. Yavaşça ileri doğru itiyor, hayatım boyunca ihlal edileceğini hiç düşünmediğim bir yerin içinde daha da derine iniyor. Kıcımda tamamen kılıflanana kadar daha da derine inerken sırtımı eğiyorum ve bir çığlık atıyorum. Çığlık atarak çekilmesi için yalvarıyorum.

Dolu hissettiriyor. Ve farklı. Vücudumun önceki orgazmlarından kaynaklanan gerginlik, beni terli bir karmaşa haline getirdi ve o çekip geri iterek vücudumu sarstı. Tekrar çığlık atıyorum.

"Siktir," diye tıslıyor.

Üzerime eğiliyor, elini boynuma doluyor ve yavaşça bir ritim tutturarak tekrar çekerken dişlerinin arasındaki deriyi emiyor. Garip istila yavaş yavaş daha fazla bir şeye dönüşürken, her itiş benden bir inilti çıkarıyor. Torin sanki değişimimi hissetmiş gibi başparmağıyla klitorisimi ovuyor ve o anda zevkten başka bir şey hissetmiyorum.

Tomurcuğum zaten gün içinde aşırı derecede hassaslaştı ve acı ile zevki birbirine karıştırmam hiç de uzun sürmedi. Torin'in hamleleri daha da hızlanıyor ve elini boğazımda hissedince gözlerimi açıyorum.

"Bana bak," diye ikna ediyor. Ben de öyle yapıyorum. Bakışlarımı tutarken gülümsüyor, başparmağını alt dudağıma sürterek ağzıma yerleştiriyor,

"Benim için gel." Sesinin derin tınısı beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor. Diğer girişimde onunla çok daha dolu hissederek boşalırken amım hemen spazm geçirmeye başlıyor. Ağzımı açıyorum, dışarı çıkamıyorum

Bir ığlık. AĞzım açık, sesim çıkılmıyor ama küçük bir gıcirtı kaçıyor. Torin kendini bana srtmeden önce bir sert hamle daha yapıyor ve o da boalırken nabzının attığını hissedebiliyorum.

Bir süre öyle oturuyoruz ve ben kendime geldiğimde gzyalarım geri geliyor. Torin'in vücudu benimkinin üzerinde duruyor, ama saçlarımı yüzümden çekerek oturuyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"İte benim kızım."

YIRMINCI GÜN

Kollarım arkadan bağı ve sadece önümdeki duvara odaklanabiliyorum. Torin altımda. Elleri kıcıımı kavırıyor ve beni sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeye zorluyor.

"İşte benim kızım," diye aynı cümleyle beni tekrar tekrar ikna ediyor. Ben onun kızı mıyım? Başka kim olabilir ki? Başka kim ona tam o anda istediğı zevki verebilir? Başka kim onun her emrini tereddütsüz yerine getirir?

Ben.

Çünkü... Ben onun

kızıyım. Onun sevgilisi.

Onun.

Torin'in eli yavaşça göğsümden yukarı çıkıp boğazımı sarıyor. Kolunu belime dolayarak beni kendisine daha da yakın tutarken, ağırlığını kullanarak beni göğsüne yaslamak için aşağı indiriyor.

Bu pozisyonu beni daha da sert sikmek için kullanıyor, deli gibi içime girip çıkıyor. Çıglık atmaktan başka bir şey yapamıyorum. Acıdan değil, zevkten. Bana bu şekilde ihanet ettiğı için bedenimden nefret ediyorum. Onu bu şekilde istediğim için kendimden nefret ediyorum. Çok nefret ediyorum. Şu anda ondan ne kadar nefret etmediğimden nefret ediyorum ve düşünebildiğim tek şey sonuma ulaşmak. Doruk noktama. Önemli olan tek şey bu. Her zaman önemli olan budur. Çünkü bu sonu ifade ediyor. Olası bir son.

Torin elini etrafımda dolaştırıp parmaklarını kıcıma yerleştiriyor ve ihtiyacım olan tek şey bu. Orgazmım beni dalgalar halinde sarsarken sırtımı dikleştiriyorum, doğruluyorum ve beni sabitlemek için kollarına tutunuyorum. Onun üzerinde öğütüyorum, umurumda değil

bunu dışarı çekmekten başka bir şey. Benim zevkimden başka hiçbir şeyin var olmadığı bu an; benim dalgam yükselirken.

Yüksekten aşağı inerken titreyen bir nefes alıyorum. Torin bana gülümsüyor. Tek kelime etmiyor ama etmek zorunda da değil. Şu anda kendime ne kadar kızdığımı o da en az benim kadar iyi biliyor. Elim tutuyor ve bu dünyada en nefret ettiğim sözleri söylemeden önce parmak eklemlerimin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"İşte benim kızım."

OTUZUNCU GÜN

"Ah!" Kırbacın bir başka darbesi sırtımı yaladığında acı içinde haykırıyorum.

Günler birbirini kovalıyor. Saatler de öyle. Tek bildiğim acı, seks, orgazm, tekrar. Hepsi bu. Bazen, eğer cömert hissediyorsa, yemek yiyip uyuyabilirim.

Ama yemek ve uykuyu bir gün olarak saydığımı biliyor. Yani şimdi, zamanlar düzensiz. İşkence dolu bu günlerde Torin bana henüz sadece acı bile hissettirmede. Bana ek olarak zevk de sundu. Bedenimi eğitiyor. Ve ben itaat etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Kırbacın bir başka yalaması etimi gıdıklıyor ve bir zamanlar sıcak olan etimi serin bir elin ovduğunu hissetmeden önce haykırıyorum. Umurumda değil. İnliyorum. Acıdan kurtulmuş olmak harika bir his. Vücudum "X" şeklinde kilitlenerek Torin'in önüne ve sırtıma kolayca erişmesini sağlıyor. Etrafımda dolaşarak önüme geçiyor ve çıplaklığıma şehvetle bakıyor.

Ereksiyonunun şimdiden pantolonunun kumaşını zorladığını görebiliyorum. Eliyle çenemi yukarıda tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Bacaklarımın arasındaki kırbacın telli sapının bana sürtündüğünü hissediyorum ve ürperiyorum.

Ancak Torin bakışlarını benimkilere kilitliyor. Bana meydan okuyor. Ne istediğimi biliyor. Neyi arzuladığımı.

Ve bunun için yalvarmamı istiyor. Sürtünme duruyor ve dudaklarımdan sinirli bir ses çıkmasını engellemek için yanağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Kıkırdamaları odanın içinde yankılanıyor.

"Ne istediğimi biliyorsun," diyor. Çenemi tuttuğu yerden çekip başımı öne eğiyorum. Ona bakamıyorum. Bakarsam kendiliğinden teslim olurum.

"Neden benimle kavga ediyorsun?" diye soruyor. Parmağıyla yanağımı hafifçe ovarak benden bir inilti koparıyor.

"Sadece teslim ol," diyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Dakikalar, belki saatler. Ama sonunda benden uzaklaşmadan önce sinirli bir iç geçiriyor. Rahat bir nefes alıyorum ama küçük zaferim kısa sürüyor.

Arkamda. Aleti sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor. Şok içinde hemen başımı kaldırıyorum ve o da bunu ellerini boğazıma dolamak için mükemmel bir fırsat olarak kullanıyor. İçime girip çıkıyor ama bu sefer bana zevk vermeye odaklanmıyor. Sadece acı. Acı içindeyim.

"Ahhhh, Nghh...!" Elleri etrafımda bu kadar sıkı sarılmışken zar zor bir şey çılgılık atabiliyorum. Sonunda doruğa ulaştı ve içime boşaldı. Dölleri çiğ içimi yıkadığında acı daha da artıyor. Nefes alışım düzensiz ve gürültülü, ama Torin etrafımda dolaşıyor, elini bacaklarımın arasına koyarken bakışlarımı koruyor. Diğer eliyle çenemi sıkıyor ve bakışlarımla tam olarak buluşuyor.

"Aç," diye hırlıyor.

Dudaklarım titriyor ama emrini yerine getiriyorum. Ağzımı açıyorum. Bacaklarımın arasında duran ve şimdi menisiyle kaplanmış olan avucunu kaldırıyor ve ağzıma yerleştiriyor.

"Kapat," diye ikna etti. Ben de yapıyorum. Tekrar konuşmadan önce gözlerimin içine bakarak yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Yut."

Yeşil derinliklerine bakıyorum, bir çeşit merhamet için yalvarıyorum. Herhangi bir merhamet. Ama o merhametli bir tip değil. Ve bunu bilmeliyim. Kaşlarını kaldırıp isteğine uymamı bekliyor. Ben de yaptım. Yutkunuyorum. Başımı hafifçe okşarken dişlerini göstererek bana gülümsüyor.

"İşte benim kızım."

KIRKINCI GÜN

Ellerim yatak başlığına zincirlenmiş, sırtım Torin'e doğru eğilirken vücudum dizlerimin üzerinde duruyor. Arkamda, bana vuruyor, beni kavrarken parmakları kabaca kıcıma giriyor.

Ne zaman bu hale geldi? Ne zaman onun için bir oyuncak bebekten başka bir şey olmadım?

Pozisyonu derinleştirirken elleri vücudumda dolanıyor, göğüslerimi kavırıyor ve onu içimde daha da derinde hissedebiliyorum. Elleri hareket ediyor, böylece parmaklarını ağzıma yerleştiriyor ve beni daha da eğiyor.

Bedenimi ona uydurmak.

"Sen benimsin, Tasha," diye mırıldanıyor kulağıma. Bunu biliyorum. Bu noktada, bunu kesinlikle biliyorum. Kaçabilmemin hiçbir yolu yok. Bu noktadan sonra normal bir hayatım olmasının imkanı yok. Torin her zaman ilkim olarak beynime kazınacak. En kötüsü. Benim tekim. Gözlerimi sıkıp yaşların düşmesine izin veriyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Dudaklarını yanağıma bastırıp yumuşak bir öpücük kondururken gülümsediğini hissedebiliyorum. Elini belime koyarak beni yatağın daha derinlerine itiyor ve üstümde işini bitiriyor.

Uyuşmuş hissediyorum. Omurgama öpücükler kondurduğunda ve bileklerimi çözdüğünde bile. Zayıf bedenim onunkine mükemmel bir şekilde uyacak şekilde beni döndürüyor ve birlikte yatağa uzanıyoruz. Duygusal ve fiziksel olarak tükenmiş durumdayım. Ama o bunu biliyor. Saçlarımı yüzümden çekip alınma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"İşte benim kızım."

Bölüm On Dört

Yavaşça gözlerimi açıyorum. İlk defa zincirlenmemiş, uyuşturulmamış ya da becerilmiyordum. Yataktayım. Farklı bir yatakta. Farklı bir oda. Güzel bir oda. Havuzlu avluya bakan bir oda. Tatil köyünün manzarasını gösteren bir dergide yer alması gereken türden bir oda.

Yatakta doğrulup kaslarımı esnetiyorum. Zihinsel alanımın neresinde olduğumu bilmiyorum ama şu anda mutluyum.

İşkence yok. Hiç yok.

"Sonunda uyandın." Torin'in kapının yanında durduğunu görünce sıçıyorum. Tüm mutluluğum bir anda yok oluyor. Arkasındaki kapı hafif aralık, güneşin parladığı halı kaplı koridoru görmeme izin veriyor. Odaya girerken elinde askıya asılı kıyafetler olduğunu fark ediyorum.

"Senin için yeni bir elbise aldım," diyor yatağın üzerine koyarken. Çok güzel beyaz dantelli bir elbise. Plaj havası için mükemmel. Topuklu ayakkabısını yatağın yanında yere koyuyor.

"Bu sabah sizinle ilgilenmesi için bir ekip gönderdim. İşlerini yapmalarına engel olmayın." Benden uzaklaşıyor ve kapı aralığında duraklıyor.

"Onların hayatını riske atma, Tasha," diyor. Benden bir yanıt beklemiyor. Ona itaatsizlik etmeyeceğimi biliyor. Özellikle de haftalarca kilit altında kaldıktan sonra.

Bahsettiği ekip bir spa ekibiydi. Beni ısılatıyorlar, sarıyorlar ve saçlarımı düzleştirip at kuyruğu yaparak bitiriyorlar. Hepsi işlerini bitirdikten sonra giyiniyorum ve Torin'in ofisine gidiyorum. Kapı açık ama yaklaştıkça kendimi bocalarken buluyorum.

Korkuyorum.

İçeri girdiğimde bana ne yapacak? Canımı yakacak mı? Kendini bana zorla mı dayatacak? Kapının diğer tarafından gelen sesini duyuyorum ve arkamı dönüp kaçırmaktan başka bir şey istemiyorum ama gidecek hiçbir yer olmadığını biliyorum. Hiçbir yere.

Eğer benden korkmamı istediye, bunu başardı. Sadece sesini duymak bile gözlerimin dolmasına yetiyor.

Odaya girdim ve tam da hayal ettiğim gibi telefonda konuşuyordu. Masasının arkasında oturmuş biriyle konuşuyor, gözleri önündeki kâğıda odaklanmış. Eğitilmiş olduğum için mi bilmiyorum ama vücudum ona hemen tepki veriyor.

Sadece ona bakarak bacaklarımın arasındaki sıcaklığın artmasıyla tenimin ısındığını hissedebiliyorum. Bundan nefret ediyorum. Külotumdaki artan ıslaklığı durdurmak için tek ayağımın üzerinde kayıyorum ama bana baktığında başarısız oluyorum. Parlak yeşil gözleri bana odaklanıyor ve dikkatini vücuduma vererek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluşuyor ve biliyor. İşkencesinin görevini yerine getirdiğini biliyor. Artık ona karşı koyamaz.

"Tamam, umarım öyledir Reggie. Yaklaşık bir gün içinde orada olacağız."

Torin konuşmasını bitirirken bir şeyler yazıyor. Telefonda hafifçe gülüyor ama bu mizahi değil. Tehditkâr.

Telefonu kapatmadan önce, "Kendi iyiliğin için öyle olmasını umsan iyi olur," diyor.

Gözleri benimkilerle buluşmak için ilerliyor. Ne yapacağımı bilmiyorum; günaydın mı demeliyim, yoksa merhaba mı, ama bakışlarından uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyorum. Ne istediğini bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum.

Telefonunu masasına bırakıyor ve sandalyesine geri oturuyor. "İyi günler," diyor.

Bakışları ellerime gidiyor ve elbisemle oynadığımı fark ediyorum. Hemen durup düzeltmeye çalışıyorum ama yüzündeki ifade hiç değişmiyor. Ona doğru gelmemi işaret ediyor ve dehşet içinde geliyorum.

"Bir süre uyudun. Sanırım seanslarımızdan dolayı vücudun yıpranmıştı." Gözlerinde şeytani bir parıltıyla kıkırdıyor. Beni kucağına çekti ve önündeki monitörü işaret etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Bakışlarını ekrana doğru takip ediyorum ve bir çatı katı görüyorum. Ekran yavaşça kayıyor ve yatak odasının bir modelini gösterecek şekilde değişiyor. Birkaç saniye sonra tekrar değişiyor ve büyük mutfakı gösteriyor. Şaşkınlıkla Torin'e bakıyorum, düşüncelerimi dile getirmekten korkuyorum.

Başını sallayarak bana ihtiyacım olan izni veriyor.

"Ne hakkında?" diye soruyorum.

Cevabıma gülüyor ve etrafımda dolanmadan önce koluma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Bizim için aldım. Taşınıyoruz," diyor. Gözlerim açıldı. "Ne?"

"İşler değişiyor. Yani birkaç aylığına adadan ayrılmak zorundayım. Sizi burada o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum... Neye bulaşacağınızı bilemezsiniz. Bu yüzden bize şehirde bir yer aldım." Bir an bu adamın akıl sağlığının seviyesini çözmeye çalışarak ona baktım.

Hiç yok.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldanıyorum. Bana çatı katının farklı bölümlerini göstermek için fareyi kullanarak gülümsüyor.

"Şehrin içinde. Gökdelen. Doldurmaları ve dekore etmeleri için insanları çoktan gönderdim..."

Açıklamasına devam ediyor ama ben dinlemiyorum. Beni şehre mi götürüyor? Kolayca kaçmaya çalışabileceğim bir yere mi?

Kendine çok güveniyor olmalı.

"Ne zaman gidiyoruz?" Sesimdeki heyecanı belli bir seviyede tutmaya çalışarak soruyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için düşüncelerimin nerede yattığını bildiğini sanıyorum ama bilmiyor. Sadece gülümsüyor.

"Bu gece."

Bunu daha önce de söyledim ama Torin'in her ülkeye tespit edilemeden girip çıkabilmesi için son derece yasadışı bir işe bulaşmış olması gerekiyor. Havaalanı güvenliği yok ve özel pistlere ve yollara erişim var. Bir tekne yolculuğu, bir araba yolculuğu ve iki uçak yolculuğundan sonra nihayet varış noktamıza ulaştık. Hangisi olduğunu bilmiyorum.

Bunun nedeni pilotun genellikle halka açık uçaklarda yaptıkları gibi varışımızı anons etmemiş olması. Ve Torin'in bununla bir ilgisi olduğundan son derece eminim.

Şimdi arabadayız ve gideceğimiz yere doğru ilerliyoruz. Gözlerimi yanımdan geçen manzaraya dikmiş, nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Tanıdık hiçbir bina ya da işaret yok.

"Nerede olduğumuzu bilmek istiyorsan, sorman yeterli."

Torin beni düşüncelerimden çekip çıkarınca sıçıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben hemen başka tarafa bakıyorum.

"Neden bu kadar uyumlu davranıyorsun?"

diye sordum. Omuz silkiyor.

"Sana güvenmemem için bana bir sebep vermedin. Ve beni bırakıp gidebileceğini hiç sanmıyorum," diyor kendinden emin bir şekilde.

Onun bu umursamaz tavrı karşısında yanaklarım yanıyor. Hakareti utanç duymam için yeterli.

Karşılık vereceğimden korkmalı, değil mi?

"Her şeyi fazla düşünme, Tasha. Sen akıllı olanlardan birisin. Başarısız olursan sonuçlarını biliyorsun ve bu yüzdelerin ne kadar yüksek olduğunu da biliyorsun. Kendini boş yere kızdırma," diyor yanımda. Sözleri bana neredeyse samimi geliyor ve bundan nefret ediyorum. Sanki düşüncelerimin kontrolden çıkmasından gerçekten endişe duyuyormuş gibi.

"Bu bizim için yeni bir sayfa, Tasha." Bana gülümseyerek bakıyor.

"Sana güveniyorum."

Bulutların üzerinde kaybolan bir binaya yanaşıyoruz ve hemen bir vale gelip Torin'den anahtarları alıyor. Bu fırsatı etrafa bakmak için kullanıyorum ve kelimeler yerine semboller olduğunu fark ediyorum.

Yani kesinlikle Amerika'da değiliz.

Torin arabanın etrafından dolaşıp kapımı açarak arabadan çıkmama yardım ediyor. Nerede olduğumuza dair daha fazla ipucu bulmak için etrafıma bakamayayım diye yanımdan ayrılmamaya özen gösteriyor.

"Torin." Bir adam gülümseyerek bize doğru geldiğinde başımı kaldırıyorum. Kısa boylu, saçları dökülmüş ve gözlüklü bir adam. Yanımıza gelirken elinde bir şey tutuyordu.

"Seni görmek çok güzel. Yolculuk nasıldı?" Torin sadece başını sallayarak adamın başını sallıyor.

"Reggie," diye takılır.

Sesi soğuk ve kısık, şu anda ona yakın olmaktan korkmama neden oluyor. Reggie'nin onu gördüğüne neden bu kadar sevindiğini anlamıyorum.

"Buranın sizin için mükemmel olduğundan emin olmak için gün batımından gün doğumuna kadar çalıştık. Tüm modifikasyonlarınız yapıldı ve kilitleri baskı taramalarıyla değiştirdik." Artık istenmediğini fark etmeden önce anahtarları Torin'in eline tutuşturur.

"Sizin için çalışma fırsatını bize verdiğiniz için teşekkür ederiz," diyor kaçıp gitmeden önce.

Adam varlığını kabul etmiyor ama sanırım bu Torin gibi bir adamı tanımanın getirdiği bir şey.

"Hadi," diyor önümde yürümeden önce.

Bir saniye daha arkama bakıyorum ve lobi personelinin gözlerini kaçırmadan önce bana kocaman gözlerle baktığını fark ediyorum. Onlara ve girdiğimiz kapılara arkamı dönüp bacaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum. Asansör bizi en üst kata çıkarıyor. Torin kapı açılmadan önce başparmağını pedin üzerine koyuyor ve kapı açılınca ortaya güzel bir oturma odası çıkıyor. Geniş ve ferah.

Tavana kadar uzanan sanat eserleriyle. Arka planda yumuşak bir müzik çalarken şöminede ateş yanmaya başlamıştır bile.

"Yeni evine hoş geldin," diyor Torin arkamdan. Elimi tutuyor, evi gezerken beni de yanına çekiyor ve bana eklediği her şeyi anlatıyor.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkma, Tasha. Benim iznim olmadan gidemezsin," diyor merdivenlerden yukarı çıkarken.

"Burada olmadığım zamanlarda bile seni izleyebilmek için kameralar yerleştirdim. Ve fark etmediysen diye söylüyorum, tuş takımı sadece benim parmak izlerimle etkinleştirilebiliyor" diyor. Güzel i mekna bakıyorum ve içimde bir burukluk hissediyorum.

"Başka bir deyişle, burası benim yeni hapishanem," diye mırıldanıyorum. Ama o beni duyuyor.

"Hayır. İznim olmadan gidemezsin dedim. Bu sana izin vermeyeceğim anlamına gelmez."

Sonunda merdivenleri çıktık ve büyük çift kapılı bir odanın önünde durana kadar her iki taraftaki kapıları görmezden gelerek bir koridordan geçtik.

Elini yaldızlı kolun üzerine koyuyor ve kapıyı iterek geniş bir yatak odasını ortaya çıkarıyor. Yatağın kendisi devasa ama odanın tamamını kaplamıyor bile. Zemin ahşaptır ve yatağın altına beyaz bir halı serilmiştir.

Gözlerim ufuk çizgisini görmemi sağlayan geniş duvarlı pencereye gidiyor. Gece olduğu için şehir aydınlık ama uzakta bir dağ görebiliyorum.

Torin arkamdan yaklaşıyor, kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Gerginleşiyorum, onu itmek istiyorum ama vücudum tepki veriyor

Tıpkı eğitildiği gibi. Ellerini elbisemden yukarı çekip göğüslerimin üzerine koymadan önce boğazıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye mırıldanıyor. Sadece başımı sallıyorum. Elimi tutup beni pencereden uzaklaştırıyor.

"Güzelliği gördüğümde anlarım." Yüzümü ellerinin arasında tutuyor, gözlerimde bir şey arıyor.

"Bu yüzden sana sahip olmak zorundaydım."

Sözleri karşısında gözlerim açılıyor ve bakışlarında tehlikeli bir şey görüyorum. Saplantılı bir şey.

"Görecek daha çok şey var ama eminim yolculuğumuzdan yorulmuşsunuzdur. Hadi git ve bir duş al." Benden uzaklaşırken başka bir şey söylemiyor.

Duştan sonra karnımın guruldadığını fark ettim. Torin'den asla yemek istemem. Ben daha isteyemeden o her zaman benim için hazırlardı. Vücudum onun beni eğittiği her şeye alıştı.

Beni beslediği zamanlar da dahil.

Penceredeki buğuyu siliyorum ve aynadaki yansıma baki bakıyorum. Hissettiğim kadar kötü görünmüyorum.

Torin'in daha önce söylediği sözler aklımdan geçiyor.

"Güzelliği gördüğümde anlarım."

Sanırım yüzümü mahvetmemek için çok dikkatli davranıyor. Başlangıçta dikkatsizdi ve morluklarımın onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Ama şimdi çok dikkatli. Ve bu beni dehşete düşürüyor. Bu onun için daha önemli olmaya başladığım anlamına geliyor.

Bana verilen bornozla aşıya iniyorum ve Torin mutfakta. Telefonda yabancı dilde biriyle konuşurken sırtı bana dönüktü.

"don-i eodi issneunji malhae jul sigan-i 10 bun nam-assseubnida. animyeon ne meoli ya"

Beni görünce gülümseyerek arkasını döndü ve telefonunu kapattı. Tezgâha doğru uzanıp bir kutu aldı.

"Pizza aldım," diyor. Pizzayı önümdeki tezgâha koyuyor ve ben de yavaşça ona doğru yürüyorum. Onun yanında sürekli diken üstündeyim, bir tür tuzak bekliyorum.

"Yapacak işlerim var ama pizza burada, kumanda televizyonun yanında ve oda senin," diyor. Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gidiyor, telefonunu kulağına yerleştiriyor ve koridorda kaybolurken konuşmaya başlıyor.

Gözlerim pizza kutusuna geri dönüyor ve üzerindeki harflere baktıkça midemdeki delik daha da derinleşiyor. Tam olarak nerede olduğumuzu ve Torin'in neden kaçışımla ilgili en ufak bir endişe duymadığını biliyorum.

Güney Kore'deyiz.

On Beşinci Bölüm

TORIN

"Yeni bir mikro çipleme yöntemimiz var. İmplant gibi deri altına yerleştirilebilir ya da..." Monitördeki hareket gözüme çarpınca önümdeki adamı duymazdan geliyorum.

Bu Tasha. Uyanık ve sabah rutinine devam ediyor. Şu anda içinde bulunduğu durumdan tamamen habersiz. Koltuğumda arkama yaslanıp onun gerinmesini ve banyoya doğru ilerlemesini izliyorum. Önümdeki adama bakıyorum. Yaptığı işte en iyisi. Ve şu anda yaptığı şey bana takip cihazları önermek. Tasha için takip cihazı. Daha önce hiç bir kadına takip cihazı takmamıştım. Açıkçası, onun nerede olduğunu hiç bu kadar önemsememiştim. Ama yaşam tarzım ve onu yanımda tutmak istediğim gerçeği göz önüne alındığında, her zaman nerede olduğunu bilmekten zarar gelmez.

Saatime baktım. Ayrıca bu öğleden sonra onunla bir randevum var. Sadece bir doğum kontrol implantı almak için değil, aynı zamanda içinde büyüyen hayattan kurtulmak için de. Henüz farkında değil ama adet dönemi bir ay gecikti. Ve çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim yok. Onu istiyorum. Sadece onu. Şimdilik olsa bile.

"İki tane alacağım," dedim.

Tasha banyodan çıkıp saçlarını topuz yaptığında gözlerim hâlâ ekrandaydı. Yatağına geri dönüyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çok yorulmuştu. Ve eğer vücut dilinden bir şey anlaşılıyorsa, o da korkmuş. Yüzümdeki tüm duyguları silerek James'e bakıyorum.

"Onu hazırlayacağım."

TASHA

Yataktan çıkmak istemiyorum. Hareket etmek istemiyorum.

Torin beni dünyanın öbür ucuna, yabancı bir ülkeye sürükledi. Hiçbir bağlantım yok. Dili kullanamıyorum. Burayı dolaşmanın bir yolu bile yok. Çaresizim. Tamamen çaresiz. Ve o bunu biliyor.

O çok daha gevşek. Burada güvenliği bile yok. Derin bir nefes alıp yatakta dönerek pencereden dışarı bakıyorum. İçinde yaşayan insanlardan şehrin çoktan hareketlendiğini görebiliyorum. Orada kaç kişinin hayatından memnun olmadığını merak ediyorum. Kaç tanesi hayatlarında farklı bir şey yapıyor olmayı diliyor?

Yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum ve henüz alışamadığım bir korku omurgamda dalgalanırken geriliyorum. Yatak kayıyor ve Torin pelüş battaniyeyi yavaşça üzerimden sıyrıyor. Saçları yüzünden geriye doğru itilmiş ve yüz hatları ortaya çıkmış. Sadece görüntüsü bile üzerimdeki külotu ıslatmaya yetiyor. Beni o kadar uzun süre kilit altında tuttuğundan beri vücudum ona çok kolay tepki veriyor.

"Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldanıyor ve cevap vermek için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Hayır." Sesim titrek bir fısıltıyla çıkıyor. Yanıtım, yanımdaki yatağa sürünürken ondan bir kıkırdama kazanıyor.

"Neredeyse öğlen oldu." Şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Sorun değil. Vücudun henüz buradaki zamana alışmadı," diye mırıldanıyor. Arkama geçip beni kendine doğru çekiyor ve onu itip uzaklaştırmak istememek için kendimle savaşmak zorunda kalıyorum. Yüzünü boynuma gömüyor, elleriyle vücudumu keşfediyor, elleri karnımın üzerinden geçip göğüslerime kadar uzanıyor.

Başka bir şey söylemiyor ve kolumda keskin bir iğne hissediyorum.

"Ow!" Hemen doğrulup ondan uzaklaşarak tıslıyorum. Öfkeyle ona bakıyorum.

"Ne..." Dilim aniden uyuşuyor ve dünya etrafımda dönerken görüşüm bulanıklaşıyor. Karanlığa gömülmeden önce gördüğüm son şey Torin'in hınzır gülümsemesi oluyor.

Acı.

Hissettiğim şey bu. Beni derin uykumdan sürüklüyor.

Kalçam, iç kolum ve iç uyluğum zonkluyor. Sadece bu da değil, iç organlarım da bana bağıyor. Hafif kramp hissinin yanı sıra mesanem de yanıyor.

Hâlâ vücudumda olan uyuşturucular yüzünden zar zor hareket ederek odaya bakıyorum. Hâlâ yatak odasıdayım. Ama bütün ışıklar sönmüş ve güneş batmış. Sahip olduğum tek ışık kaynağı şöminenin sıcak ışıltısı.

Doğrulamaya çalışıyorum ve karnıma doğru bir ağrı yayılınca irkiliyorum.

"Ahh," diye acı içinde haykırıyorum. Torin'i hiçbir yerde bulamadım. Tüm gücümü toplayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve yavaşça yatakta doğruluyorum.

"AHHH," diye bağıyorum acıdan. Kramp giriyor gibi hissediyorum. Ağrıyı dindirmek için kendimi tutuyorum. Başım da vücudum gibi acı içinde. Hatırladığım son şey Torin'in bana iğne yaptığı ve şimdi bütün günün geçtiği.

Yataktan kalkıp tuvalet ihtiyacımı gidermek için banyoya doğru ilerliyorum. Banyonun sert parlaklığından gözlerimi kısarak ışığı açıyorum.

Yüzüm şişmiş görünüyor. Belli ki bütün gün dışarıda olduğum için. Ve yüzümde yastıktan kalma çizgiler var. Soğuk suyu açtım.

Yüzümü kurulamak için havluyu kullanıyorum. Tuvalete doğru ilerliyorum, pantolonumu indirirken duraklıyorum. Kan vardı. Şaşkınlıkla göz kırpyorum.

Adet görmemem gerekiyor. Kronik adetlerim nedeniyle yıllar önce doğum kontrolüne alındım. Ağrıdan hastaneye gitmeme neden oluyorlardı. Ancak babam sadece doğum kontrol hapı kullanmama izin veriyordu ve ben de Torin'in geldiğinde bana bir çeşit doğum kontrol hapı verdiğini düşünmüştüm.

O zaman şimdi nasıl kanıyor olabilirim?

Bıçak gibi bir ağrı içimi delip geçerken irkiliyorum. Kramp gibi değil, daha kötü bir şey gibi hissediyorum.

"Ne haltlar dönüyor?" Fısıldıyorum.

Kapının hafifçe çalınması beni daha da şaşırtıyor. Torin kapıyı çalacak biri değildir. Genelde içeri dalar.

"Tasha?" Kapıdan adımı sesleniyor ve hızla işimi bitirip kapıyı çekerek açıyorum. Torin yüzünde okunamayan bir ifadeyle beni bekliyor.

"Bu kadar erken ortalıkta dolaşmamalısın," diyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bu kadar çabuk mu?" Ben soruyorum.

Yine de cevap vermiyor. Sadece benden uzaklaşıyor, sözsüz bir şekilde onu takip etmemi söylüyor. Ben de öyle yaptım.

Oturma odasına geçiyoruz ve Torin kanepeye oturup bana bakıyor. Ama ben oturmadım. Kanepeye kan bulaştırmaktan korktuğum için oturamıyorum. O da bunu biliyor. Kanepenin kenarında duran bir çantayı alıp tek kelime etmeden bana uzatıyor, ben de sessizce alıyorum.

"Hissettiğin acıyı merak ediyorsan diye söylüyorum, sana takip cihazı taktırdım." Kalbim göğsümde patlıyor ve vücudum aniden bacaklarıma ağır geliyor. Destek için en yakın sütuna yaslanıyorum.

"Sen ne?" Ses nefes nefese bir fısıltıyla çıkıyor.

"Bundan sonra buralarda her şey farklı olacak. Ve bunda ciddiymim. Her zaman nerede bulunduğunu bilmem gerekiyor" diyor.

"Her zaman nerede olduğumu biliyorsun Torin. Beni bir hapishane gibi bu evlerde kilitli tutuyorsun!" Bağırıyorum.

Ses tonumu duymazdan geliyor ama bakışlarıyla beni susturuyor.

"Başınıza kötü şeyler gelebilir ve nerede olduğunuzu bilmem gerekiyor."

Telefonu titremeye başlıyor ve bana dönmeden önce ekrana bakıyor.

"Git elini yüzünü yıka, yemekte daha çok konuşuruz." Telefonuna cevap vererek konuşmayı sözsüz bir şekilde bitiriyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama sonunda yıkanma emrini yerine getirmeye karar veriyorum.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. Torin bana büyük boy bir kazak ve akşam yemeğinde giymem için bir şort hazırladı. Bu kadar rahat bir şey giydiğime göre yemeği burada yiyeceğimizi varsayıyorum. En son ne giyeceğime ne zaman karar verdiğimi hatırlamıyorum.

Kendi kararlarımı vermeyi özlüyorum, keşke bunu yaşamak zorunda kalmasaydım. Gömleği yavaşça kaldırıp vücudumdaki zonklayan noktalara bakıyorum. Derim pürüzsüz. Tek işaret bundan duyduğum acı. Gömleği bırakıp yemek odasına doğru ilerliyorum.

Oraya vardığımda Torin hâlâ telefonla konuşuyordu ama masada yemek vardı. Basit bir yemek. Spagetti ve ekmek ve salata gibi diğer bazı yan yemekler.

Torin telefondaki kişiyle İngilizce konuşuyor ve sesi mutlu gelmiyor. Düşündüm de, telefonda konuşurken sesi hiç mutlu çıkmıyor.

Telefonu kapatmadan önce "Düzelt yoksa ben yaparım" diye homurdandı. Dönüp beni görüyor, yüzündeki tüm öfke hemen kayboluyor.

"Aç mısın?" diye soruyor yerimden kalkarken.

Cevap vermiyorum, sadece yerime oturuyorum ve onun oturuşunu izliyorum. Bunu anlamıyorum. Onu anlamıyorum. Şimdiye kadar benimle işi bitmiş olmalıydı. Beni eski hayatıma geri göndermeli ya da öldürmeliydi, ama sağlıklı bir bağıllık geliştiriyor gibi görünüyor.

Çatalımı alıp makarnaya dalarken beni izliyor. Bana söylemek istediği bir şey olduğunu biliyorum. Sadece ne olduğundan korkuyorum.

"Mesleğimi konuşmamız gerekiyor" diyor. Tabağımdan başımı kaldırıyorum ve şarabımı yudumluyor. Bardağı masaya geri koymadan önce bana bakıyor.

"Yaptığım şeyin sadece tehlikeli olmakla kalmayıp, seni bu kadar uzun süre elimde tuttuğum duyulduğunda senin için daha da tehlikeli hale geleceğini anlamam gerekiyor" diyor.

Sözlerine göz kırpmıyorum.

"Ne? Neden beni göndermiyorsun? Neden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun?" Umutsuzca söylüyorum. Onun dünyasına kapılmak istemiyorum. Ne olursa olsun özgür olmak istiyorum. Sadece başını sallıyor.

"Bu bir seçenek değil. Ben bencil bir adamım. Asla bundan başka bir şeymişim gibi davranmadım. Seni istiyorum ve yanımda kalmanı istiyorum. Bunu sağlamak için ne yapmam gerektiğinin önemi yok."

"Sen delisin," diyorum kendimi tutamadan. O sadece gülümsüyor.

"Belki de." Koltuğunda geriye yaslanıp bana bakıyor.

"Sana da bir implant verdim. Artık istenmeyen gebelikler konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak. Bunu daha önce yapmalıydım, sadece başlangıçta sana bu kadar uzun süre sahip olacağımı düşünmüyordum" diye ekliyor.

Dudaklarından dökülen kelimeler yüzünden kulaklarım çınılıyor.

"Başlangıçta bana bir implant vermediniz mi?" diye soruyorum.

Başımı sallayıp beni izliyor. Gözleri beni bilmek istemediğim gerçeğe yönlendiren derin havuzlar gibi. Her şey kafamda bir araya gelirken zihnim bir dakikada bir mil koşuyor ve masadan fırlıyorum. Dehşet içinde ona bakıyorum ve o da beni eğlenerek izliyor.

"Yapmadın..." Titreyerek söyledim.

O da şarabını ayakta bitiriyor ve içimi bir korku kaplıyor. Otururken kendime daha çok güveniyordum. Ama şimdi ayakta durduğu için kendimi çaresiz hissediyorum. Küçük bir adım geri atıyorum.

"Ben yapılması gerekeni yaptım. Sen zaten bunu istemezdin, Tasha."

Korkularımı doğrulayınca gözlerim açılıyor. Birden karnımdaki ağrı anlam kazandı. Rastgele kan, bunu o yaptı. Ben bayginken yaptı.

"Sen olsan ne yapardın? Seni kaçıran kişi tarafından bir çocuk mu büyüttürdün? Tecavüzden doğan bir çocuk mu? İstedğin bu muydu?" diye soruyor.

Ona bakarak başımı sallıyorum.

"Bu senin vereceğin bir karar değildi!" Dehşet içinde söyledim. Sözleri anlamlıydı ama bunu bana haber bile vermeden ya da olanları anlamama fırsat vermeden yapmıştı. Bana yaklaşırken sinirli bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Unuttuysan söyleyeyim, bu benim kararımdı. O da benim eserimdi, Tasha. Seni defalarca alma kararımdan kaynaklandı." Özellikle de o bana yaklaşırken düşünemiyorum bile.

"Ama-"

"Ama diye bir şey yok, Tasha. Olan oldu. Endişelenmene ya da korkmana gerek yok. Geçti. Vücudun alıştıktan sonra

Her şey eski haline dönecek. Şimdi otur ve yemeğini ye ya da yatağına git, umurumda değil. Ama bu konuşmayla işim bitti."

Dünyayı umursamadan koridora doğru yürürken onu izliyorum.

Beni kırdığından ve doğru kararı verdiğiinden emin. Zihnim kavrayamayacağım kadar hızlı hareket ediyor, korkumu gölgede bırakan bir his içime işliyor.

Öfke.

Bıçağı masanın üstünden kaptığım gibi düşünmüyorum ve şüphelenmeyen sırtına doğru havalanıyorum. Ona doğru koşarken döndüğümü duyuyor ama zamanında değil.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez, bıçağı göğsüne doğru kaldırdığımda yüz hatlarında bir şaşkınlık belirliyor.

On Altıncı Bölüm

Torin benden kaçacak kadar hızlı değil ama eli kaçıyor. Göğsüne saplanıp akciğerini delecek ve onu öldürecek olan bıçağı hızla engelliyor. Ama onun yerine eli bıçağı yakalıyor.

Elimin etrafını sarana kadar avucunun içinden geçerek etini kolayca kesiyor. Beni öne doğru çekmek için gücümü kullanıyor ve diğer elini kullanarak yumruğuyla yüzüme vuruyor. Dengemi kaybedip yere düştüğümde dünya sarsılıyor, saçlarım etrafımda savruluyor.

Saldırısının gücü o kadar büyük ki, hemen altımdaki zemine düşüyorum. Kabuslarımdaki adama bakmak için gözlerimi yavaşça kaldırıyorum ve gördüğüm manzara karşısında kanımın donduğunu hissediyorum. Torin üstümde, bıçağını elinden çekip alıyor. Kızgın görünüyor. Kızgınlığın da ötesinde.

Öfkeli.

Bana bakmadan önce derin bir nefes çekerek bıçağı avucundan çıkarırken sessiz.

Beklediğim gibi bıçağı yere atmak yerine gözleri benimkilerle buluşuyor. Öfke ya da acı yok. Ama beni dehşete düşürecek bir şey görüyorum.

Sonsuza

dek.

Neşe.

Elinde bıçakla yavaşça bana doğru ilerlerken dudaklarında yavaşça bir gülümseme beliriyor, gözleri bana ne olacağını söylüyor. Ayakta durmak bir yana, hareket bile edemiyorum. Yavaşça geri çekiliyorum ama Torin hızlı davranıyor. Beni saçlarımdan tutup yerden kaldırdı. Acı ve korku içinde haykırıyorum ama bu benim için hiçbir şey yapmıyor. Beni yüzüne doğru çekerken saç tellerimi sıkıca kavırıyor.

İçindeki öfkeyi kontrol etmeye çalıştığını hissedebiliyorum. "Solak olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyor.

Ayağıyla bacaklarıma tekme atarak dizlerimin üzerine düşmeme neden oldu. Sonra uzanıp kolumu tutuyor ve odanın her yerinde yankılanan gürültülü bir çatırtı ve ardından korkunç bir acı duyuyorum.

"Ahhh!" Kolumdan sakatlayıcı bir acı yayılırken avazım çıktığı kadar bağıriyorum ve ona baktığımda yanımda işe yaramaz bir şekilde sallanıyor.

Kırdı.

Kolumu kırdı.

Ayağıyla sırtıma basıyor ve beni yere iterek daha fazla acı çekmeme neden oluyor. Ve çığlık atmayı bırakmıyorum.

Bu fırsatı kullanarak ayağını kolumun parçalarına bastırıyor ve kolumun daha fazla yerden kırılmasına neden oluyor.

Acıdan ağzımdan çıkan kusmuğu durduramıyorum.

Torin ayakkabılarına bulaştığı için şikayet ederek geri sığılıyor ama hınzır bir gülümsemeyle bana doğru geliyor.

"Seninle işim henüz bitmedi."

SEKİZ HAFTA SONRA

Gözlerimi etrafımdaki manzaraya dikiyorum. Torin yanımdaki sürücü koltuğunda sessizce otururken korkumu kontrol altında tutmak için yapabildiğim tek şey bu. Son zamanlarda onun yanına gittiğimde tek yaptığım korkudan titremek oluyor.

Bu içgüdüsel.

Torin beni doktora götürüyor. Son birkaç hafta içinde yakından tanıdığım biri. Torin o gece bana karşı çok ileri gitti. Bana gerçek yüzünü gösterdi. Beni haftalarca hastanede yatırdı. Kolum üç yerden kırıldı, kaburgalarım kırıldı, kafatasım çatladı, kalçam kırıldı, morluklar, kesikler, dikişler ve gözüm morardı. Verdiği cezanın boyutunu vurgulamak için Torin beni hastaneye götürme zahmetine girmeden önce acı çekmeme izin verdi. Yardım almaya karar vermeden önce bütün bir gün kan ve kırık kemik birikintisi içinde, dayanılmaz acılar içinde yerde yatmama izin verdi.

Yüzündeki empati yoksunluğunu hatırladıkça ürperiyorum.

Bugün alçı takmak zorunda olduğum son gün olmalı. Ama bu beni gelecekte korkutuyor. Vücudum kırıldığından beri Torin beni neredeyse hiç rahatsız etmedi. Her şeyin sebebi kendisi olmasına rağmen tüm bunlar boyunca benimle ilgilendi.

Yatak istirahatinde olmak durumumu kabullenmem için bana zaman verdi. Benim için kaçış yok. Sadece hayatta kalmak var. Torin gitmeme izin vermeyeceğini açıkça belirtti. Yaptıklarımın cezasız kalmasına izin vermeyeceğini de açıkça belirtti.

Bu noktada, ne yapmam gerekirse gereksin, onun oyununa uymam gerekiyor. Park ettiğimizde araba durdu. Torin yine de inmiyor. Çarpık bir sırtıyla bana bakıyor.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyor. Başımı sallayarak sahte bir gülümseme takınıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

Güneş çıktı ve sıcak bir gün.

Dışarıda bir verandada oturuyoruz, dondurma yiyoruz. Torin iyileşen vücudumu dondurmayla kutlamanın uygun olacağını düşündü.

Bakışlarım önündeki kaseye kayıyor ve onu dürtüyor. Çilekli. Torin'in çilek sevdiği kimin aklına gelirdi ki? Kaşıktan emmek için dudaklarına götürmeden önce kremayı bir süre döndürüyor. Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana bir gülümsemenin ardından göz kırpmıyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve dondurmama yumuluyorum.

"Bunca zaman sonra alçınızı çıkarmak güzel bir duygu olmalı," diyor.

Bakışlarından kaçınarak başımı sallıyorum. Bana her baktığında, ruhumu dikizlediğini, beni kendisine ait kılmak için daha fazla yol hayal ettiğini hissedebiliyorum.

İşkence ne olursa olsun.

Parmağı yavaşça görüş alanıma giriyor ve önümdeki masaya vuruyor. Ona bakıyorum ve yüzünde ciddi bir ifade var.

"Belki bir dahaki sefere böyle çılgınca bir şey yapmadan önce düşünürsün."

Başımı sallayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bir dahaki sefer olmayacak. Dersimi aldım. İki aydır bunun dışında olmak bana düşünecek çok şey verdi.

Gülümsemeye çalışarak ona bakıyorum ama akan gözyaşları buna engel oluyor. "Hiçbir şey yapmayacağım," diyorum.

Gülümseyerek vicdanını rahatlatmaya yönelik acınası çabamı vurguluyorum. Koltuğunda geriye yaslanıp okunamayan bir ifadeyle bana baktıktan sonra

Dudaklarında ukala bir sırıtışla daha fazla dondurma kaşıklıyordu. "İşte benim kızım."

Eve döndüğümüzde Torin hastaneden aldığı çantayı kanepenin üzerine bırakıyor ve yatak odamıza giden koridora yöneliyor. Onu takip etmemi istediğini biliyorum. Tek kelime etmesine gerek yok.

Odaya girdiğimde onu tertemiz ve boş buluyorum. Torin'in sesi dolaptan yükseldiğinde şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum.

"Burası." Ayaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum ve açık kapıdan geçip odaya bakıyorum. Önümdeki manzara karşısında ağzım hafifçe açılıyor. Dolabı kıyafetlerle doldurmuştu. Benim için. Dolabın kendisi çok büyük. Giysilere ayrılmış koca bir oda. Ama bolca elbise, mücevher ve ayakkabı var.

Şaşkınlıkla ona baktım. Torin'le tanıştığımız günden beri giydiğim her şeyi o seçmişti. Benim için bir dolaba gerek yoktu. Ama şimdi...

"Beğendin mi?" diye soruyor. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. "Evet," diye gülümsüyorum.

"Bayıldım."

Ellerini belime dolayarak beni kendine çekmeden önce merakla bana bakıyor, böylece birbirimizle aynı hizaya geliyoruz. Gözlerinin içine bakarak hafifçe nefes alıyorum, içimi korku kaplıyor.

Eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce gözleri yüzümde geziniyor.

"Sahte sana yakışmıyor," diye mırıldanıyor.

Beni kendisinden uzaklaştırıyor.

"Sana daha önce de söyledim, benim olmanı istiyorum. İlişkimizin şu anda kırılgan olduğunu biliyorum. Ama bana güven..."

Bana uzatmadan önce bir elbise çıkarıp baktı.

"S e n i n l e işim bittiğinde, bana ait olmaktan başka bir şey istemeyeceksin."

Elbise çok güzel. Parıldıyor ve kıvrımlarımı güzelce sarıyor. Saçlarım düzleştirildi ve kıvrıldı, boynumu gıcıklamak için birkaç tel bırakarak güzel bir kabarıklık haline getirildi.

Dudaklarıma ruj bile sürüldü, Torin'in asla izin vermediği bir şey.

Hedefimiz bir malikane. Kapılar takım elbiseli adamlar tarafından korunuyor ama üzerlerinde bir yerlerde silah olduğunu biliyorum. Eve vardığımızda Torin kapımı açıyor ve bizi içeri götürüyor.

Evin içi de dışı gibi göz kamaştırıcı. İçine girdikçe gözlerim açılıyor.

"Torin!"

Vücudum geriliyor ve kanım donuyor. Merdivenden gelen sesi hemen tanıyorum.

Papalli.

Ona bakıyorum ve bizim gibi giyinmemiş. Aslında üzerinde sadece bir pantolon var. Beni Torin'in kolunda görünce gülümsemesi genişliyor.

"Ve maçıdaki güzel sevgilisi," diye gülümsüyor.

Torin, Papalli'yi selamlamak için benden uzaklaşıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Papalli, Torin'in etrafından dolanıp beni karşılamaya geliyor. Gülümsemesi korkunç.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Hâlâ her zamanki gibi büyüleyici." Parmakları yüzümde geziniyor, başımı istediği gibi hareket ettirmek için çenemi sıkıyor.

"Ne kadar sürecek?" diye sorar Torin.

"Onu ne kadar süre istiyorsun?" diye cevap veriyor. Kaslarım geriliyor ve itiyorum.

"Ne?" Sesim dehşetten tizleşiyor ve Papalli'nin sözlerime kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Adamlar konuşuyor, *bella*," diyor. Beni boş bir ifadeyle izleyen Torin'e bakarak onu görmezden geliyorum.

Papalli bir süre sonra "Sana haber veririm," diye cevap veriyor. Soğuk bakışlarıyla bana bakıyor ve gülümsüyor. Torin başka bir şey söylemiyor ama yanımdan uzaklaşıyor.

Hiçbir şeyi kaçırmadım. Peşinden koşmaya çalışıyorum ama Papalli beni belimden tutup geri çekiyor.

"Hayır, hayır! Lütfen! Hayır!" Çığlık atıyorum. Ama Torin arkasına bakmıyor.

"Torin, lütfen! Beni bırakma! İyi olacağım, yemin ederim! Lütfen!" Çığlık atmaya devam ediyorum ama Torin zerre kadar etkilenmiyor. Kapı nihayet arkasından kapanıp beni Papalli'yle baş başa bırakana kadar benden uzaklaşmaya devam ediyor.

TORIN

Onu özleyeceğim. Ama bu gerekli bir kötülük.

Birinin seni özlemesini nasıl sağlarsın? Bir sonraki nefesleri gibi size ihtiyaç duymalarını nasıl sağlarsınız? Size bağımlı olmalarını nasıl sağlarsınız?

Arabama binerken gülümsüyorum, Tasha'nın çığlıkları hâlâ arazide yankılanıyor. Onlara senden daha kötü şeyler olduğunu gösterdin.

On Yedinci Bölüm

PAPALLI

Ben iyi bir adam değilim. Berbat bir adamım. Beni erkek yapan tek Şey, içimden geçen ve beni erkek olarak sınıflandıran DNA'dır.

Torin ve ben birbirimizi anlıyoruz. Benim nasıl bir adam olduğumu biliyor. Bu yüzden oyuncasını bıraktı. Nasıl bir iş yaptığımı biliyor. Kadınları ne kadar sevdiğimi biliyor. Onunla işim bittiğinde, kollarına dönmek için yalvaracağını biliyor.

Gölüyorum.

Bazen onun benden daha kötü olup olmadığını merak ediyorum.

Pencereden uzaklaşıp yatağımın ortasındaki çıplak kadına doğru ilerliyorum. Daha ona dokunmamıŐtım bile ama titriyordu. Onu görünce pantolonumda bir sertleşme hissediyorum.

Torin ona ruj bile sürdü. Bir kadının rujunu mahvetmeyi ne kadar sevdiğimi biliyor. Ona doğru ilerlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum ve odayı küçük iniltiiler doldurmaya başlıyor.

"Hadi başlayalım, olur mu?"

TASHA

Beni terk etti. Beni neden terk etsin ki? Benim için geri dönecek mi? Beni bu adamla mı bırakacak? Yanlış bir şey mi yaptım?

Papalli elimi avucunun içine aldığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. Gözleri parmaklarıma odaklanıyor ve ben çekmeye çalıştığımda elimi daha da sıkıyor. İçimden bir inilti kaçıyor ama o sadece her bir parmağımı tek tek tutup tırnaklarımı aşağıya indiriyor.

"Bence bir kadının en güzel yanı yüzüdür." Bana gülümseyerek bakıyor.

"Ve bence uzun zamandır gördüğüm en güzel yüze sahipsin." Papalli gözlerini benden kaçırıp tırnaklarıma odaklanıyor. Tırnağım kalmayana kadar kesmeye devam ediyor. Tırnaklarım sökülmüş gibi hissediyorum. Kendimi savunmamın hiçbir yolu yok. Bir çizik bile bırakamıyorum.

Etrafımda dolaşarak ayağa kalkıyor ve yatağın üzerinde arkama oturarak ağırlığından yatağın kaymasına neden oluyor. Parmakları saçlarımda geziniyor ve saçlarım aniden karmaşık bir şekilde toplanmış halinden kurtuluyor. Başıma masaj yaparken parmakları kafa derimi takip ediyor ve saçlarımın dalgalar halinde etrafımda akmasını sağlıyor.

"Seksi," diye mırıldanıyor.

Ayağa kalkıyor, giydiğim elbiseyi yerden alıp inceliyor. Sonra elbiseyi koluna geçiriyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Gel," diye sesleniyor bana.

Yavaşça yataktan kalkıyorum ve onu odadan çıkarken takip ediyorum. Yürürken sırtına odaklanıyorum. İri bir adam. Torin yağsız kaslıyken, Papalli sert kaslıydı.

Torin bir Roma tanrısı, Papalli ise bir İskandinav tanrısı olabilir. Her biri kendi tarzında güzel.

Çalışma odası gibi görünen bir kapıya ulaşana kadar merdivenlerden aşağı iniyoruz. Papalli kapıyı iterek açıyor ve masasının arkasına oturmadan önce elbiseyi kanepenin üzerine bırakıyor. Oturduğu yere gelmemi işaret ediyor ve bir makas çıkarıyor.

Ayağa kalkıyor, sessizce saçımın birkaç telini kesiyor. Cesur olmaya çalışarak bir an için gözlerimi kapatıyorum ve o saç tellerimi düğümleyip masanın üstüne koyarken tek kelime etmiyor.

Konuşmadan önce bir an bana dik dik bakıyor.

"Benim evimde kıyafet giymeyeceksin. Seni her zaman görmem gerekiyor. Seni istediğimde bir şeyleri çıkararak zaman kaybetmeyi sevmiyorum."

Sözleri beni çok etkiliyor ve panik atak geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

Ayağa kalkıyor, bana doğru yürüyor ve ben gözlerimi yere dikiyorum.

"Ben aksini söylemedikçe bana bakmayacaksın. Anladın mı?" diyor. Başımı salladım.

"Sessizliği tercih ederim, bu yüzden özellikle sormadığım sürece ağzından tek bir kelime bile duymak istemiyorum." Sözleri savunmalarımı yerle bir ederken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı bile.

"İki kez sormayı sevmiyorum. O yüzden beni zorlama. Diğer her şeyi burada kaldığın süre boyunca öğreneceksin. Ben eksantrik zevkleri olan bir adamım. Ama ilgimi çekmeye devam ettiğin sürece burada kalacaksın."

Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü ona doğru kaldırıyor. Gözleri beni dehşete düşürüyor. Boş derinlikler gibiler. Bana yaklaşıyor, dudakları

benimkilerin üzerinde geziniyor, sonunda onları benimkilerin üzerine yerleştirip ağızımı yakalıyor.

Beni öperken daha fazla gözyaşı döküyor ve beni kanepeye yaslıyor. Elleri vücudumu yokluyor, her bir kıvrımımı bulmak için zaman ayırıyor. Eli bacaklarımın arasında duruyor ve parmaklarını dudaklarımın arasına daldırıp klitorisimi buluyor.

Hemen soluğum kesiliyor ve ondan uzaklaşıyorum. Öfke yerine bir gülümsemeyle karşılaştım.

"Yarın başlayacağız."

Saten mi?

Hayır, ipek. Bileklerime ipek sarılmış. İpek yatağına bağı, bana hareket edecek yer bırakmıyor. Bacaklarım da bağı. Kaval kemiğimi ve uyluğumu sarıyor, bacaklarımı herkesin bakışları için açık tutuyor.

Bu kadar korkmasaydım utanırdım. Torin'le birlikte olmak bir şey. Ama başka bir adama teslim edilmek beni... kirli hissettiriyor. Ayrıca gözlerimi kapatan bir şey var, hiçbir şey görmemi engelliyor. Tek yapabildiğim hissetmek. Ve duymak.

Kapı açılıp kapanıyor ve ayak seslerinin ardından giysilerin hışırtısını duyuyorum.

"Torin şanslı bir piç."

Karanlığın içinden gelen sesi beni dehşete düşürüyor.

"Hiç sabrı yok. Benim olman için neler vermezdim. Seni parçalayabilirim. Yavaşça... samimi bir şekilde... sadece düşüncesi bile boşalmak istememe neden oluyor," diye mırıldanıyor.

"Yine de hakkını vermeliyim. Sana sahip olduğu sürece hiçbir kadına sahip olmadı. Onun için gerçekten önemli olmalısın," diye usulca gülüyor ve parmağının karnımda gezindiğini hissediyorum.

"Tek kuralı? Uyuşturucu yok."

Midem bulanıyor ve gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Benimle birlikte içinde bulunduğın durumun çok farkında olmanı istiyor. Sana acı çektirmemi istiyor. Bundan kurtulmanın tek yolunun kendisiyle olduğunu bilmeni istiyor."

"Bence kadınlar Tanrı'nın erkeklere armağanıdır. Kadınlarla ilgili her şeyi seviyorum. Yumuşak tenlerini. Doğal koku. Yüz hatlarınızın kıvrımlarını ve güzelliğini" diye fısıldıyor. Dudaklarını boğazımda hissediyorum ve hassas etimi emmeye başlıyor.

Nefes nefese ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama hareketsizim. Ellerini pelvisimde hissediyorum ve aniden dili klitorisimde. Gözlerimi sıkıp bitmesini istiyorum ama bitmiyor. Bitmeyecek.

Utanç yavaş yavaş vücuduma yayılan bir sıcaklığa dönüşüyor ve duyularımı ateşliyor. Çırpınışlarım yavaşlıyor, yavaş yavaş zevke dönüşüyor ve dudaklarımdan titrek bir iç çekiş çıkıyor.

Duyması gereken tek şey buydu. Ağzı beni kaplıyor ve en mahrem bölgelerimi yalayıp okşarken inlemekten başka bir şey yapamıyorum. Sırtımı kamburlaştırıp zevkin derinliklerine dalıyorum. Dili hızlanıyor ve kalçalarım ona karşı sarsılırken kendimle savaşıyorum, orgazmım sonunda üzerimde sallanıyor.

Bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Ben çığlık atıp yüksek hassasiyetten durması için yalvarana kadar emmeye devam ediyor. Beni emip kurutmuş gibi hissederek yere yığılıyorum. Ama işinin bitmediğini bilmeliydim. Yaklaşmadı bile.

Bana doğru ilerlerken yatağın ağırlığının değiştiğini hissediyorum. Hissettiğim korkudan titriyorum. Ne bekleyeceğimi ya da ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ama bildiğim şey, tamamen onun merhametine kaldığım.

"Sana yalan söylemeyeceğim. Bu evde hayat senin için kolay olmayacak." Parmağının yanağımda gezindiğini hissettiğimde sırıyorum. Eli yanaklarımı sıkarak beni ağzımı açmaya zorluyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyor. Tekrar yer değiştirir.

"Eğer bir şey yapmaya kalkarsan, çeneni kırarım."

Anlamak için başımı sallayarak korku içinde burnumu çekiyorum. "Güzel," diyor.

Aletin ucunun dudaklarımı ittiğini hissediyorum. Tamamen ağzıma girene kadar yavaşça itiyor.

"Dilini dışarı çıkar," diye ikna etti.

Ben de öyle yaptım.

Tekrar sokmadan önce yavaşça çekiliyor, elleri beni yerimde tutmak için başımın arkasını kavıyor. Büyüklüğünden dolayı öğürüyorum ama onun umurunda değil.

Bu da onu daha çok tahrik ediyor. Sanki bir kadını beceriyormuş gibi ağzıma giriyor, beni yerimde tutmak için başımı tutuyor. Ağladığımda ve oksijensizlikten öksürdüğümde bile.

Gerçekten sert bir şekilde itiyor ve ağlamama neden oluyor ve sonunda dışarı çekiyor. Bitirmesini bekliyorum ama bitirmiyor. Vücudumda aşağı doğru hareket ederek girişime yerleşiyor. Öksürüyorum ve ona son bir kez yalvarıyorum.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyorum.

İçime sert ve hızlı bir şekilde girdi. Bunun gücü, yoğun zevk içimde dalgalanırken haykırmama neden oluyor. Dudaklarımdan bir çığlık atmaya zorlayarak kabaca geri itmeden önce yavaşça dışarı çekiliyor.

Durmuyor. Tek duyabildiğim duvarlardan yansıyan ılıklarım olana kadar devam ediyor ve devam ediyor. Eliyle ağızımı kapatıp ılıklarımı bastırıyor.

Birden vücudum ona sertçe kenetleniyor, orgazmım beni ılık atmama neden olacak bir yoğunlukla sarsıyor. Ama o durmuyor. Ne de bitiriyor. Bir kez daha merhamet için ılık atana kadar beni beceriyor.

Sonunda orgazmdan iniyorum, vücudum titriyor ve Papalli içimde hareket ettiğinde saçlarım terden kayganlaşan tenime yapışıyor.

Mücadele edecek enerjim olmadığı için zıplıyorum. Gülümsüyor ve beni ılık atmaya zorlayarak daha da sert itiyor.

"Seninle işim bitmedi. Hem de hiç."

On Sekizinci Bölüm

" *Bella*."

Halının üzerinde son bir saattir odaklandığım noktadan başımı kaldırıyorum. Yine dalmışım. Daha sonra bunun sonuçları olacağını biliyorum. Papalli eğleniyor. Oturma odasında müşterileri var ve üzerimde bir jartiyer seti ve iç çamaşırı var.

Koyu kırmızı, onun en sevdiği renk olduğunu anladığım bir renk. Sarhoş olup kafayı buldukları için odanın her yerinde içki ve uyuşturucu var.

Onunla yaşamak cehennem gibiydi. Ve her geçen gün umudum biraz daha azalıyor. İşin en üzücü yanı, umudumun beni bu duruma sokan tek adamda olması. Bundan tek çıkış yolumun Torin olduğunu biliyorum. Beni bıraktığında bunu bilmemi sağladı. Şimdi sadece benim için geri döneceği günü hayal edebiliyorum.

Torin'le birlikte olmak cehennem gibiydi ama en azından ondan uzakta biraz zamanım vardı. Papalli bana bir köpek gibi davranıyor. Beni masasına, kapıya ya da sadece kollarına zincirliyor. Her zaman. Onunla sürekli seks yapıyorum.

Her biri. Tek. Gün.

Ağrım var, yorgunum ve eve gitmek istiyorum. Ailemi  zl yorum. Benim odamı.

Benim  zg rl ğ m.

"*Bella!*" Zıplıyorum, bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum.

Papalli'nin benim için yeni bir takma adı bile var. Bana *bella* diyor. Eskiden bir erkeğin bana bu Şekilde hitap etmesini hayal ederdim. Filmleri izler ve biriyle bir geleceğe sahip olacağım için heyecanlanırdım. Normal bir hayat. Ama Şimdi bunun asla mümkün olmayacağını biliyorum.

Papalli'nin yanında oturan yabancıya yavaŐa bir içki dolduruyorum. Bana Şehvetle bakıyor, hareketlerini hiç saklamıyor. Elbette temiz traŐlı yüzü ve güzel Armani takım elbisesiyle yakışıklı bir adam. Gözleri açık kahverengi ve beni açıkça süzerken iğrenç bir niyetle dolu.

Yanında kristal mavisi gözleri ve sarı saçlarıyla bir adam daha oturuyor. İçeri girdiğinden beri tek kelime etmedi. Ama o da bana bakarken düŐüncelerinin yönünü anlayabiliyorum. Papalli fark ediyor ve kı ımı tutuyor.

" ok güzel, değil mi?" diye soruyor.

Adam öne doğru eğilip çenemi tutarak başını sallıyor.

" arpıcı demek daha doğru olur," diyor gözlerini bana kilitleyerek. Yanındaki adam da eğlenerek izliyor.

Papalli'ye bakarak "Bu ne kadardı?" diye soruyor ama Papalli başını sallayarak durumu onlar için açıklığa kavuŐturuyor.

"O Torin'in kızı." Adam sanki yanıyormuŐum gibi elini hemen benden çekip Şok içinde kaşlarını  atıyor.

"Papalli, bu çok ileri gitti. Onun kötü tarafında mı olmak istiyorsun?" diye sorar. Gözleri korkudan gözle görülür Şekilde büyümüŐtü. Bir elin belime dolandığını hissediyorum ve Papalli'nin kucağına çekildiğimde ciyaklıyorum.

"Onu bana o verdi. Dışarıda ondan daha kötü şeyler olduğunu ona göstermemi istedi," diye kıkırdıyor.

Masanın üzerindeki ince beyaz tozu ayırmak için maket bıçağına benzeyen bir şey kullanarak öne doğru eğiliyor. Daha sonra bir mektup açacağı kullanarak bir kısmını alıyor ve bana doğru getiriyor.

"Dene, *bella*," diye mırıldanıyor. Gözlerim açılıyor ve başımı sallıyorum.

"Ben... yapamam..." Torin'in uyarısını hatırlayacağını umarak fısıldıyorum. O gülüyor

ve kulağıma doğru ilerliyor. Eli çoktan giydiğim sutyenin dantelini yakalamaya başladı. Dilimi ısırarak gözlerimi kapatıyorum.

"Bu bizim sırrımız olacak. Ve bu geceyi atlatmana yardımcı olacak," diye mırıldanıyor. Uzaklaşmadan önce duraksıyor.

"Eğer yapmazsan, buraya daha fazla insan çağıracağım ve hepsi seni sabahın ilk ışıklarına kadar becerecek. Ne olacak? Üçümüz mü? Yoksa davet ettiğim elli misafir mi?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor ve ilacın nasıl yapılacağına dair talimatını izleyerek öne doğru eğiliyorum.

Etkilerini hemen hissetmeye başlıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor ve bedenim ısınıyor. Zihnim yavaş yavaş uzaklaşıyor. Papalli etrafımda uzanıyor, kalçalarımı tutuyor ve onları açıyor. İçimden kaçan iniltiye engel olamıyorum.

Eli ince kumaşın içine dalıyor ve aşağılanmam başlıyor.

"O şanslı bir adam, bunu sana söyleyebilirim." Kulağımın kenarını yalayarak titrememe neden oluyor. Gözlerimi açtığımda önümdeki adamlar şehvetle beni izliyorlar. İçlerindeki savaşı görebiliyorum.

Katılmak istiyorlar ama Torin hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyorlar. Sistemlerindeki uyuşturucu ve alkol de muhtemelen karar verme becerilerine yardımcı olmuyor.

"Katılıp katılmaman benim için önemli değil. Ama şimdi ereksiyon oldum. Ve ne olursa olsun sikilecek," diye mırıldanıyor.

Papalli bir parmağını içime daldırıyor ve dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Onların da katılmak istemesi için tek gereken bu. Kahverengi gözlü adam hemen önüme geçiyor, bakışları vücudumda geziniyor. Elleri göğüslerimi okşuyor ve benim de dövüşmeye başlamam için tek gereken bu. Hemen bacağıma savurup yüzünü yakalıyorum. Vücudumu Papalli'nin kucağında çırparak kaçmak için elimden geleni yapıyorum ama nafile.

Sarışın adam kollarımdan, Papalli de bacaklarımdan tutarak bana katılıyor. Beni kaldırıp Papalli'nin kucağına oturturlar.

"Hayır! Çekil!" Çığlık atıyorum. Ağırlıkları çok fazla. Beni kolayca tutuyorlar. Özellikle de damarlarımdan uyuşturucu akarken.

"Lütfen! Hayır!" Çığlık atıyorum. Bir el yüzümün yan tarafına çarpıyor, şiddetli kuvvet beni bir anlığına bayıltıyor. Acı içinde inliyorum, beynimin geçici olarak bağlantısı kesilirken tüm vücudum sarkıyor.

Hiçbir şey algılayamıyorum ve etrafa bakmaya çalıştığımda odadaki tüm nesneler bulanıklaşıyor.

Birkaç kez göz kırpıyorum, sonunda kendime geliyorum. Ağzımda herhangi bir ses çıkarmamı engelleyen bir bağ var. Papalli altımda, içime girip çıkıyor. Vücudum bu hissi yavaşça algılıyor. Başka bir siki diğer girişimi yavaşça dürttüğünü hissettiğimde geriliyorum.

"Hayır," diye inledim.

Tutarlı bir cümle kuramıyorum. Sıcaktan eriyecekmişim gibi hissediyorum. Üstümdeki biri saçlarımı tutup gözlerimi yukarı kaldırmaya zorluyor. Bu sarışın. Kalkmış siki önümde duruyor ve ağzımdaki bağı hızla kaldırıp yerine sikini yerleştiriyor.

Karşı koyacak gücüm yok. Boğazıma girip çıkıyor, aynı anda bir diğeri de kıcıma giriyor. Gözlerim açılıyor ve beynim, ilaç etkisini tamamen gösterip beni bir hezeyan dünyasına göndermeden saniyeler önce neler olup bittiğini anlıyor.

TORIN

Çok sessiz. Genelde bu beni rahatsız etmezdi. Ama genellikle, Tasha bu sessizliği doldurmak için bir yerededir. Onu özlüyorum. Onu geri istiyorum. *Şimdi istiyorum.* Ama sabırlı olmak zorundayım. Papalli'nin bu noktaya kadar ona neler yaptığını ancak hayal edebilirim.

Birkaç hafta oldu. Eminim onu bıraktığım anda gitmeye hazırdı. Ama onu kurtarabilecek tek kişinin ben olduğumu bilmesi gerekiyor. Bunun olması için de cehennemden geçmesi gerekiyor.

Belki de bu plandan erkenden vazgeçmeliyim. Bilgisayarımın zili gelen bir e-postayı işaret ediyor. Kimden geldiğini görünce sinirlenerek ekrana bakıyorum.

Papalli'den. Ve bir eki var. Konu satırını okudum.

"Sen şanslı bir piçsin, Torin."

Eklentiye açmak için gözlerimi deviriyorum. Bu bir video. Hemen tıklıyorum ve tam ekranımda açılıyor. Sessizlik aniden Tasha'nın inlemeleriyle doluyor. Monitörde ona bakıyorum, kolları ve bacakları bağlı, gözleri kumaşla kapatılmış.

Adamın üstündeydi, adam onu sikerken vücudu hareketsizdi. Hiçbir zaman sahiplenici bir adam olmadım. İşim söz konusu olduğunda, elbette, ama kadınlarla? Asla.

Ama onun ağlayışını, hıçkırıklarını ve yalvarışını izlerken, içimdeki sahiplenici tarafın çirkin yüzünü gösterdiğini hissediyorum. Papalli onu yatağa iterken hemen dosyayı kapatarak derin bir nefes alıyorum.

Sessizlik bir kez daha içimi kaplıyor.

Benim için çılgılık atmalı. Başka kimse için değil. Bunu kısa sürede bitirmek için bir plan düşünürken kafamdaki dişliler dönmeye başladı bile. Onu geri istiyorum. Yapabileceğini söyledim.

ama yakın zamanda onu geri verecek gibi görünmüyor. Yani benim için buna bir son verme zamanı. Başından beri kötü bir fikirdi. Onunla iyi olamayacağımı bilmeliydim. O farklı biri.

Anahtarlarımı almaya gidiyorum.

Onu tekrar yanımda görmek güzel olacak.

Yol çok uzun sürdü ama Papalli'lerin geçici evine yanaştım. Her yerde arabalar var. Parti veriyor. Hafifçe gülüyorum. Tüm bunlar olurken Tasha'nın nerede olduğunu merak etmeden edemiyorum. Papalli partileriyle ünlüdür.

Her zaman vahşileşir ve kontrolden çıkarlar ve onun herhangi biriyle ve herkesle sikişmesiyle sonuçlanırlar. Papalli konu cinsiyet olduğunda ayrımcılık yapacak bir tip değil. Onun için seks sekstir. Eminim şu anda Tasha'yı kilit altında tutuyordur, bu da benim içeri girip onu almam ve kaçmam için mükemmel olacak.

Kapıyı iterek açtım. Zengin ve ünlüler tarafından karşılandım. Şaibeli politikacılar da dahil. Bu yüzden şu anda hepimiz Kore'deyiz. Kampanyalar için taze et. Erkekler bu işe şaibeli başlamazlar. Ama bir kez tadına baktılar mı, asla arkalarına bakmazlar. Erkekler kolayca yoldan çıkar. Evin içinde ilerliyorum. Bazı insanlar zaten açıkta sevişiyor. Burada her türlü uyuşturucu olduğunu not ediyorum. Papalli'nin Tasha'yı bir yere koyduğunu biliyorum. Ona uyuşturucu yok demiştim.

Yok.

Etrafında olmasını bile istemiyorum.

Papalli'nin oturma odasının önünden geçiyorum ama kapıları kapalı. Yaklaşıyorum ve diğer tarafta bir şeyler olduğunu duyuyorum. Bir kadının inlemeleri. Gerçi sesleri gergin geliyor. Diğer erkekleri de duyabiliyorum.

"Al şunu."

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Ona biraz daha ver."

Gözlerimi devirerek kapıdan uzaklaşıyorum ve bir hizmetçi aramaya koyuluyorum. Mutfağın yanında duran birini buluyorum. Beni görünce gözleri açılıyor, yüzüne hemen bir korku yayılıyor.

"Papalli nerede?" Ben soruyorum.

Yine de cevap vermiyor. Sadece küçük bir adım geri atıyor. Bakışlarımı ona dikiyorum ve başka bir hizmetçinin mutfaktan koşarak diğer yöne doğru çıktığını fark ediyorum. İnsan kalabalığının arasından çılgınca ilerlerken hemen onu takip ediyorum. Daha önce geçtiğim oturma odası kapısına doğru koştuğunu görünce midem bulanıyor. Hızla koşuyorum, kapıya varmadan onu yakalıyorum ve saçlarından tutup geri çekiyorum. Yere sertçe çarptı, gözleri kocaman olmuştu.

"Olduğun yerde kal," diye çıkıştım.

Gözleri benimle kapı arasında gidip geliyor ve hoşuma gitmeyecek bir şey bulmak üzere olduğumu biliyorum.

Kapıları iterek açıyorum, odaya giriyorum ve arkamdan sıkıca kapatıyorum. Bakışlarım inlemelere odaklanıyor. Yavaşça gruba yaklaşıyorum.

Sırtı bana dönük olan adam görüşümü engelliyor. Ama Papalli'yi yerde iterken görüyorum. Lance DeLeon'u bu kadın her kimse onun arkasında görüyorum ve sadece Peter Bordeaux'nun sırtı görüşümü engelleyen kişi olduğunu varsayabilirim. Soluma doğru ilerliyorum ve sonunda bu çete kavgasının merkezindeki kadını görüyorum. Kalbim durdu.

Bu Tasha.

Papalli onu sikerken Lance kışını sikiyor ve Peter ağzını sikiyor. Ayrıca burnunun etrafında beyaz pudra var ve hiçbir şeye bakmadığı için gözleri boş.

Düşünemiyorum. Zihnim kör bir öfkeye kapılıyor. Hemen silahımı çıkardım ve ateş ettim.

On Dokuzuncu Bölüm

TORIN

İlk ölen Lance oldu. Kurşun tam gözlerinin ortasına isabet eder ve bedeni ahşap zemine düşerek kanıyla lekelenir.

"Bu ne lan!" Peter ve Papalli aynı anda bağırır. Peter ellerini havaya kaldırarak geriye sıçrar ve Papalli sakinleşmeden önce iri gözlerle bakar.

"Torin. Seni beklemiyordum," diyor. Tek kelime daha etmedim. Tekrar ateş ettim ve Peter'ı bacağından vurdum. Acı içinde yere düşerek bağırdı.

"Lanet olsun Torin, Papalli senin için sorun olmadığını söylemişti!" diye bağırır.

Ne zaman savaşağımı bilirim. Peter Bordeaux güçlü bir etkiye sahip. Lance sadece onun katırıydı. Ama günün sonunda ikisi de bana karşı gelmemeleri gerektiğini biliyor. Silahımı hâlâ soğukkanlılığını koruyan Papalli'ye doğrultuyorum. Gözlerim yerde zar zor kendine gelen, vücudu çıplak ve harap olmuş Tasha'ya kayıyor. Öfkemi azaltmak için çok derin nefes almak zorunda kalıyorum.

"Sana söyledim, uyuşturucu yok," diye çıkıştım.

Papalli bana dikkatle bakıyor. Kızgın olduğumu biliyor. Bu da onu şu anda öldürebileceğim ve arkama bile bakmayacağım anlamına geliyor. İkimiz de ne yapmak üzere olduğumu bilmiyoruz.

Yavaşça hareket ediyor ve bir pantolon kapıp üzerine geçiriyor.

"Biliyorum. İşler kontrolden çıktı," diyor.

Sesi düz. Beni kızdırmamaya çalışıyor. Peter yerde bacağını tutarak inliyor. İkisini de öldürmek için yarım aklım var. Papalli'nin yan tarafını hedef alarak tetiğı çekiyorum. Kaburgasının altıyla kalçası arasındaki boşluğa. Yan tarafını tutarak acı içinde homurdanıyor ve bir dizinin üzerine çöküyor.

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve silahımı alnına dayıyorum. Bana gülümsüyor.

"Dikkatli ol, Torin. İnsanlar bunu gerçekten önemseydiğini düşünebilir" diye gülüyor.

Sinirden dişlerimi gıcırdatıyorum. Beynini dağıtmak istiyorum. Silahla kafasını itip suratının ortasına vuruyorum.

"Seninle aramız artık iyi değil," diye homurdandım.

Tasha'yı kaldırmak için silahımı kaldırdım. Ceketimi çıkarıp onu kaldırırken etrafına sardım. Vücudu benimkine karşı hafif ve nemli. Hiç düşünmediğim bir şeyi hissederken derin bir nefes alıyorum.

Pişmanlık.

TASHA

Sıcak hissediyorum. Çok sıcak. Rahatsız edici derecede değil ama o kadar mükemmel ki bu sıcaklığa sarılıp kalmak istiyorum. Bu rahat, inanılmaz sıcaklık. Yavaşça gözlerimi açıyorum, duyularım bana geri geliyor.

Korkunç bir baş ağrım var ve ağzım kurudu. Midem de bulanıyor. Perdeler çekili ama arkalarında parlayan güneşi görebiliyorum. Bu odayı tanıyorum. Soğuk mavi duvarlar, yumuşak sıcak yatak; Torin'in satın aldığı çatı katı. Yavaşça yer değiştirerek odaya bakıyorum. Torin yatağın hemen yanında oturuyor. iPad'inin ekranına bakarken yüzünde hiçbir duygu ifadesi yok.

Onun yüzünü gördüğüm için mutlu olacağımı hiç düşünmezdim ama oldum. Bu sadece bir an sürüyor ve bir önceki gecenin olayları bir anda aklıma geliyor. Üç adam da dahil olmak üzere hepsi bir anda aklıma geliyor.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküp Torin'i ürküttüğünde yataktan fırlıyorum. Koşarak banyoya gidiyorum ve zar zor tuvalete ulaşıyorum. Midemde hiçbir şey kalmayana kadar kasılmalarım duvarlarda yankılanıyor. Başımı eğiyorum ve gözyaşlarım istemsizce yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Torin'in elini sırtımda hissettiğimde geriliyorum, rahatlatıcı daireler çizerek ovuyor. Elini tokatlamak ve ona bağırmak istiyorum ama yapamıyorum. Bunu yaparsam bir şeyleri kıracağını biliyorum. Ya da daha kötüsü, beni tekrar gönderir.

Ben de ona izin verdim. Başından beri onun hatası olan bir durumdan beni kurtarmasına izin verdim.

Dişlerimi fırçalayıp duş aldıktan sonra Torin beni kahvaltıya çağırıyor. Güzel bir kahvaltı ve harika kokuyor. Krep, yumurta, domuz pastırması, sosıs, yulaf ezmesi, meyve var. Çok güzel bir görüntü. Hatta bana bir tabak hazırlıyor ve bir bardak su vermeden önce önüme koyuyor.

"İç. O kadar kusmaktan susuz kalmışsın" diyor.

Titreyen ellerimle bardağı tutup küçük bir yudum alıyorum. Kendini kötü hissettiği için mi bu kadar sabırlı davranıyor diye düşünmeden edemiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Ona öfkeyle bakıyorum, dilimi ısırıyorum. Neden bilmiyorum ama konuşmak beni dehşete düşürüyor. Yumuşakça gülümsüyor.

"Cevap verebilirsin, Tasha." Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sadece sessizlikle karşılaşıyorum. Gözyaşlarım onun yerini almadan önce uzayıp gidiyor. Gözlerimi sıkarak sessizce hıçkırıyorum.

"Onlara izin verdin...r-"

Cümlemi bitiremiyorum. Bitiremiyorum. Gözlerimi her kapattığımda, bana yaptıkları o korkunç şeyleri hissediyorum. Papalli'nin bana yaptıklarını. Yüzümde bir el hissediyorum ve gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi açılıyor. Torin düzgün bir yüz ifadesiyle beni izliyor. Durumum hakkında henüz bir şey söylemedi. Başını tavana doğru kaldırıp derin bir nefes alıyor.

"Buradasın. Artık benimlesin, Tasha. Bir daha kimse sana dokunmayacak. Anladın mı?"

İnanmayarak başımı sallıyorum.

"Hayır, anlamıyorum. Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum-"

Torin'in eli yüzümü sıkıyor. Parmaklarının arasında sıkarken elleri yanaklarımı sıkıca kavıyor.

"Sabrımı zayıflıkla karıştırma, Tasha. Benimle böyle konuşamazsın. Asla," diye hırlıyor.

Yüzümü kavradığı için cevap veremiyorum. Bir s ü r e sessiz kaldıktan sonra yüzümü iterek beni serbest bırakıyor.

"Otur ve yemeğini ye," diye tersliyor.

Hemen oturuyorum. Bir çatal alıp yemeğimi kurcalıyorum ve ağızıma küçük bir parça atıyorum. Yine de tadına bakmadım. Torin sinirli bir ses çıkararak ayağa kalkıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Bunu yapabilirim çünkü sen benim için bir hiçsin. Yerin doldurulabilir. Sen sadece zamanımı işgal eden bir kadınsın. Beni ya da kararlarımı sorgulamaya hakkın yok, Tasha. Eğer isteseydim seni Papall'i'ye verebilirdim, istediğin bu mu? O kadın işinde, senin ona biraz para kazandırmandan çok memnun olacaktır," diye tersliyor.

Ses tonu daha fazla gözyaşı dökülmesine neden oluyor ve ben başımı sallayarak gözlerimi sıkıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Sessizlik üzerimize çöküyor ve Torin'e bakıyorum. O da aynı ifadeyle beni izliyor. Onu asla okuyamıyorum.

"Benden ne istediğini bilmiyorum," diye sızlanıyorum.

Bana bakarken yüz hatlarından sayısız duygu geçiyor gibi görünüyor, ama aniden oturduğu yerden kalkıyor. Beni koltuğumdan kaptığı gibi kanepeye sürüklüyor ve minderlerin üzerine fırlatıyor. Gömleğimi tutup kolaylıkla ikiye ayırdığında şok içinde haykırıyorum.

Panik beni ele geçiriyor ve tüm sağduyuma rağmen onunla mücadele etmeye başlıyorum.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Ellerini itiyorum ve onunla savaşmaya çalışıyorum ama zayıfım. O da bunu biliyor.

"Sana söyledim, Tasha'ya sunabileceğin her şeyi istiyorum. Sen benimsin. Şu andan itibaren, sadece ve sadece benimsin. Bir daha kimse sana dokunamayacak. Seni güvende tutacağım. Seni giydireceğim. Sana ben bakacağım. Sahip olduğun her şey bana ait!"

Kendimi neyin içine soktum ben?

Gözlerimi kapatıyorum ve bu anın tadını çıkarıyorum. Hiçbir şeyin ters gitmediği bu tek anın. Torin arkamdayken küvetteyim. Işıklar loş ve su ılık. Sıcak ve rahatlatıcı. Torin havluyu sırtıma yerleştiriyor, bezi sıkarak ılık suyun sırtımdan aşağı akmasına izin veriyor. Ne o bir şey söylüyor, ne de ben... Ne zaman bir şey söylesem, bu onu beni becermesi için tetikliyor. Ve ben seksten bıktım.

Hep ne kadar harika olduğunu duymuştum. Seni sevdiğin kişiye nasıl yaklaştırdığını. Ama benim için bu sadece utanç verici bir ceza. Zevk hissettiğimde kendimden nefret ediyorum. Ve hiçbir şey hissetmediğimde, bunun yerine zevk almayı dilediğimde de nefret ediyorum.

Dizlerimi göğsüme çekip çenemi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Çok sessizsin."

Torin'in sesi duvarlarda yankılanıyor. Şu anda sesinin bu kadar rahatlatıcı olması garip. İstedığında nasıl bu kadar kötü ama bir o kadar da şefkatli olabildiğini düşünmek daha da ürkütücü. Ellerini omuzlarıma koyarak havluyu bırakıyor ve beni tekrar göğsüne çekiyor. Omzuma yumuşak bir öpücük konduruyor ve ürpermek için kendimi zor tutuyorum.

"Papalli'ye kızdıysan, söz veriyorum bir daha olmayacak. Seni ele vermekten bıktım."

Beni tekrar öpüyor.

"Pişman olacağımı bilmiyordum."

Dinleme modunda görünüyor, ben de tekrar deniyorum.

"Aklından ne geçiyordu?" Sesim fısıltıyla çıkıyor. Nasıl hissettiğimin mükemmel bir temsili.

Küçük.

Bir yanıt üzerinde düşünüyor gibi görünüyor.

"Senin için en iyi şeyin ben olduğumu bilmeni istiyorum," diye mırıldanıyor.

Saçımı omzumdan çekip boynumu öpmeye başladı. Delirmiş bu herif. Vücudum titremeye başlıyor ve düşmekle tehdit eden gözyaşlarımla savaşmak zorunda kalıyorum. Tamamen birinin merhametine kalmış olmak dehşet verici. Eli önümde ve bacaklarımın arasında dolanıyor.

"Lütfen, bu gece olmaz," diye fısıldıyorum.

Ona böyle bir cümle söyleme cüretini gösterdiğim için beni dövmesini bekliyorum ama dövmüyor. Sadece elini çekip sabuna uzanıyor.

"İyi. Bu gece olmaz."

Yirminci Bölüm

Değişimin ne zaman olduğundan emin değilim ama Torin son zamanlarda çok sakin. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor ve bunu sadece birlikte yemek yediğimizde ya da sabahları giyinirken yapıyor. Bunun dışında, en iyi davranışını sergiliyor. Benimle seks yapmaya bile çalışmıyor.

Ofisinin önünden sessizce geçiyorum ve içeriden birine bağırdığını duyabiliyorum. Genelde kapısı açık olurdu ama şimdi kapalı. Her zaman birilerine bağıyor. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Ne iş yapıyor ki? Torin bir şeyler satın alırken fiyat etiketine hiç dikkat etmez. Etrafımdaki özenli çatı katına bakıyorum. Beni özel adasında yalnız bırakmak istemediği için bunu rastgele satın aldı. Barda oturup pencereden ufuk çizgisine bakıyorum.

O her kimse, dokunulmaz biri. Papalli Torin'in adını söylediğinde kahverengi gözlü adamın ne kadar korktuğunu hatırlıyorum. Herkes ondan korkar. Ve ben de bu söylenmemiş kuralın bir istisnası değilim.

"Aç mısın?" Arkamda Torin'in sesini duyunca sığıyorum.

Mutfağa girdiğini bile duymamıştım. Gülümseyerek yanımdan geçip buzdolabını açtı ve bir kase meyve çıkardı. Bunu yaparken onu dikkatle izliyorum. Yüzünde herhangi bir stres yoktu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Kaseyi aramızdaki barın üzerine koyup bana doğru kaydırıyor ve meraklı bir ifadeyle beni izliyor. Rahatsız hissediyorum, bu yüzden sessizce oturuyorum. Bu tavrının nereye varacağını bilmiyorum.

"Ye," diyor.

Çekinerek ileri uzanıyorum, bir parça meyve alıp ağzıma atıyorum. Ben bunu yaparken Torin'in bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bu beni çok huzursuz ediyor. Aniden ayağa kalkıyor ve barın etrafında dolaşüyor, sandalyemi tutuyor ve bacakları benimkilerin arasına girecek şekilde beni döndürüyor.

"İşte bu kadar. Takıntılıyım," diye mırıldanıyor.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmağı yanağımda bir çizgi çiziyor. Beklemediğim yoğunluktan dolayı keskin bir nefes alıyorum. Tedirginliğime gülümsüyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Elime uzanıyor ve pantolonuna götürmeden önce elimi tutuyor. Sert ereksiyonun pantolonunu zorladığını hissedebiliyorum ve ondan uzaklaşmamak için her şeyimi harcıyorum.

"Bana ne yaptığını görüyor musun? Sadece meyve yiyerek," diye mırıldanıyor.

Nefes almayı unutmamaya çalışıyorum ama Torin sıkıntımı fark ediyor. Hafifçe kıkırdıyor.

"Sana daha yeni dokunduğumda çok telaşlanıyorsun, Tasha. Şimdiye kadar bana alışmış olman gerekmez miydi?" Panik başlayınca gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kendimi nasıl sakinleştireceğimi bilmiyorum. Bu yüzden nefes almaya devam ediyorum.

"Tasha bana bak," diyor.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve onunkilerle buluşmak için yukarı bakıyorum. Bana gülümsüyor. "Nefes al tatlım," diye mırıldanıyor.

Yavaşça benimle birlikte nefes alıp veriyor ve sakinleşmeme yardımcı oluyor.

"İşte oldu. O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. Ayağa kalkıp benden uzaklaşıyor ve sonunda daha rahat nefes alabiliyorum.

"Gelecekte işler biraz daha yüz yüze olacak. Size şimdi ayırdığım kadar zaman ayıramayacağım" diyor.

Bu konuda üzülmemi bekleyip beklemediğini bilmiyorum ama sadece başımı sallıyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet tekrar konuşur.

"Seni henüz şehirde gezdirmedim, değil mi?" diyor birden. Hemen başımı sallıyorum. Buradaki ilk aylarımda kırılmış ve hırpalanmıştım. Sonra beni Papallı'ye verdi. Bir doktor muayenehanesinin içinden başka bir şey görmedim.

Dik durarak gülümsüyor.

"Bunu derhal düzeltmemiz gerekecek."

Torin sürprizlerle doludur. Beni bu ülkenin yüksek sınıfı olduğunu tahmin ettiğim bir restorana götürüyor. Valeler, pahalı arabalar ve yüksek katlı bir bina var. Ayrıca sadece bu olay için bana yepyeni bir elbise aldı. O bile şık giyinmiş. İçinde gördüğüm karanlığı ortaya çıkaran kömür rengi bir takım elbise giyiyor.

Torin beni binaya götürüyor, eli sırtımın alt kısmında duruyor. Asansöre doğru ilerlerken bile durmadı.

" *Bangabseubnida*, Bardot."

Asansördeki adam konuşurken Torin'e hafifçe eğiliyor ve asansörün hareket etmesi için düğmeye basıyor. Asıl restoranı görmek için kapılar tekrar açılana kadar on beş kat tırmanıyoruz. Çok güzel bir yer. Ve tüm sandalyeler boş.

"Sahibine bu gece sadece sen ve ben olacağımızı söyledim," diyor başımın üstüne bir öpücük kondururken.

Torin beni şehrin ötesindeki dağları gören pencerenin yanındaki masaya götürüyor. Gördüklerim karşısında gözlerim açılıyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum ama Torin beni duyuyor. "Beğendin mi?" diye soruyor.

Çekingen bir şekilde başımı sallayarak ona bakıyorum, bu da bana bir gülümseme kazandırıyor.

"Buraya birkaç yıl önce, henüz büyük bir şey değilken yatırım yaptım. Şimdi eğer özel biriyse burası gidilecek en iyi yer," diyor garson şampanya kadehlerini koyarken. Şampanyayı doldurmak için hamle yapar ama Torin eliyle onu uzaklaştırır.

Garson uzaklaşıyor ve Torin kadehlerimizi kendisi dolduruyor. Yaptığı her şeyden o kadar emin ve kendinden emin ki. Bu kadar umursamaz olması beni hâlâ şaşırtıyor. Özellikle de bana yaşattığı onca boktan şeyden sonra.

Bardağını bana doğru tutuyor.

"Bize" diyor.

Bardağımı kaldırıyorum. Neredeyse hiçbir ağırlığı olmamasına rağmen, elimde çok ağır hissediyorum. Küçük bir yudum alıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. O gözlere ilk kez baktığımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi görüyorum ki güzelliği beni kör etmiş. Önümde duran şey beni onun gerçek doğasından tamamen uzaklaştırmıştı.

Şimdi o gözler hayatımın geri kalanında her gün aklımdan çıkmayacak.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bunu sorması bile bana garip geliyor. Ama sadece başımı salladım.

"Hâlâ doktor olmak istiyor musun?" Sorusu karşısında gözlerim doldu.

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim," diyorum.

Gülümsüyor ve daha iyi bir karar vermeme rağmen, midemin titremesine neden oluyor. Bundan nefret ediyorum. Hem bu kadar kötü hem de fiziksel olarak bu kadar çekici olmasından nefret ediyorum.

"Şimdi zamanın var. Bunu bir düşün" diyor.

Ben bunu yaparken bana çok yakından bakıyor. Bir süre sonra başımı sallıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum.

Dudaklarında küçük bir kaş çatma belirir. "Neden olmasın?" Acı acı gülüyorum.

"Bundan sonra asla doktorluğa geri dönemem," diyorum dalgın dalgın. Ne söylediğimi çok geç fark ediyorum ve korkuyla ona bakıyorum, elim ağzıma gidiyor.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum. Gülüyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Sorun değil, tatlım."

Şaşkınlıkla ona baktım. Ayrılmak hakkında konuşmamı hiç sorun etmemişti.

"Çocukken şef olmak isterdim" diyor. Bu beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Gerçekten mi?" Gerçekten merak ederek soruyorum. Bu kadar kötü bir insan olması için hayatında ne yanlış gitmiş olabilir? Bir yudum daha alarak gülümsüyor.

"Evet. Dünya çapında restoran sahibi olmak istiyordum. Vegas'tan başlayarak." Yanaklarımın kızarmasına neden olan bir göz kırptı.

"Elbette büyüdüm. Ve hayat istediğim gibi gitmedi. Hayat, ben onu taşaklarından yakalamadan önce kışımaya tekmeyi bastı" diyor acı bir şekilde.

Bana bakıyor.

"Demek istediğim şu ki, bazen hayat istediğimiz gibi gitmez. Bazı şeyler yolumuza çıkar ve bizim için yolumuzu değiştirir," diyor. Bakışlarımı kısıyorum.

"Hayatım gayet iyi gidiyordu. Sen araya girip bunu elimden alana kadar her şey yolunda gidiyordu," diye çıkışıyorum.

Torin öfke yerine bardağını yere bırakarak gülüyor.

"Haklısın. Amacım seni kızdırmak değildi. Bu gece değil. Bu gece özel. Demek istediğim, şef olamasam da dünyanın dört bir yanında restoranlarım var. Hayat istediğim gibi gitmedi ama yine de bir kısmını gerçekleştirmeyi başardım. Bana verilenleri en iyi şekilde değerlendirmeyi başardım."

"Potansiyel gördüğüm insanlara yatırım yaptım. Ve şimdi, dünya çapında elli restoranın hissesine sahibim. Ailenizin yemek yediği restoran da dahil." Ailemden bahsetmesi midemin sıkışmasına neden oldu. Gözlerim düşüyor ve sulanmaya başlıyor.

"Ailem..." Mırıldanıyorum.

Konuyu hemen değiştirmeye çalışarak ona bakıyorum.

"Yani yaptığın bu mu? Restoranlara yatırım mı yapıyorsun?" diye sordum. Torin bir an bana baktıktan sonra kahkahayı patlattı. Gerçek, hakiki bir kahkaha. Koltuğunda arkasına yaslanıyor ve kendini sakinleştirene kadar gülüyor.

Daha önce güldüğünü hiç duymamıştım. Bir şeyle gerçekten eğlendiği için değil.

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor.

"Bir gün ne yaptığımı sana anlatacağım. Ama bugün o gün değil. Ve bu gece tamamen seninle ilgili" diyor.

Garsonun ayak seslerini duyuyorum ve elinde bir pastayla bize doğru geldiğini görünce başımı kaldırıyorum. Basit bir pasta. Soluk pembe ve üzerinde tereyağlı gül yaprakları olan 1 katlı küçük bir pasta.

Ayrıca tepesinden çıkan maytaplar da var.

Garson masanın yanına bırakıyor ve hemen geri çekiliyor. Tepkimi ölçen Torin'in bakışlarını hissedebiliyorum. Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama o konuşmaya devam ediyor.

"Doğum günün kutlu olsun, tatlım. Senin için hediyelerim var." Bunu söylerken gülümsüyor. Gözlerinde parlayan heyecanı görebiliyorum ve bu beni korkutuyor. Telefonunu çıkarıyor ve tam önümde durana kadar masaya doğru itiyor. Gözlerim daha da açılıyor ve gözyaşlarım görüş alanıma giriyor. önümdeki görüntüyü alıyorum.

O benim babam. O yaşıyor. Mezarlıkta çekilmiş bir fotoğrafı. Üzerinde annemin ve benim adımın yazılı olduğu iki mezar taşının önünde. Çok üzgün görünüyor. Torin içkisinden bir yudum daha alır ve bir bardak daha doldurmak için şampanyaya uzanır.

"Devam et, kaydır" dedi. Ben de öyle yaptım. Bir sonraki resim bir makale.

"Dr. Holter yanlış giden soygundan kurtuldu. Karısı öldürüldü ve kızı hala kayıp."

Beni nasıl aradıklarını ve aradıklarını, babamın beni bulmak için hiçbir masraftan kaçınmadığını anlatan makaleyi okudum, ta ki...

Bir ceset buldular. Bana ait olduğu düşünülen bir ceset. Beni o kadar yakından izleyen Torin'e bakıyorum ki, gördüğüm anda alev alacakmışım gibi hissediyorum. Elini uzatarak telefonu benden aldı.

"Tasha. Sana daha önce de söyledim, bana daha önce hiçbir kadının yapmadığı bir şey yaptın. Sen benim için bir saplantısın. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım seni düşünmeden duramıyorum. Sen yatağında olmadan uyuyamam. Bilmeliyim ki

ulaşabileceğim bir yerde olmanı istiyorum. Seni her gün yanımda istiyorum. Benim olmanı istiyorum. Her şeyinle. Zihninin, bedeninin ve ruhunun sunabileceğin her santimini istiyorum. Benim için arzudan başka bir şey kalmayana kadar seni tüketmek istiyorum."

Masanın zerine küçük bir deri kutu koyar ve kutuyu açarak güzel bir pembe elmas ortaya çıkarır. Ortadaki elmas büyük bir zümrüt kesim pembe elmadır. Her bir dış kenarda, onu çevreleyen iki normal elmas vardır.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Torin'e bakıyorum ve bunun ne anlama geldiğini düşünüp dehşete kapılıyorum. Bana neden babamdan bahsettiğini ve tüm bunları neden yaptığını çok iyi anlıyorum. İşbirliği yapmazsam onu öldüreceğini bilmemi istiyor. Eğer buna evet demezsem.

Son derece ahlaksız ve kötü biri.

Torin her şeyin kafamda bir araya geldiği anı biliyor. Dirseklerini masanın üzerine koyarak öne doğru eğilirken dişlerini göstererek genişçe gülümsüyor. Bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söylerken başını eğiyor.

"Evlen benimle, Tasha."

Bölüm Yirmi Bir

Araba sessiz. Torin'in halinden memnun olduğunu söyleyebilirim. Göz ucuyla ona bakıyorum. Yüzünde küçük bir gülümseme var. Neredeyse bir sırıtma. Beni yakaladı ve bunu biliyor.

Evlendikten sonra da ona hep bağlı kalacağım. Ne olursa olsun.

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. 19 karat. Elli milyon dolar. Oldukça hafif olmasına rağmen, durumun ağırlığı kendimi umutsuz hissetmeme neden oluyor. Torin bana karşı sağlıklı bir saplantı geliştirdi.

Geriye kalan tek ebeveynimi öldürmeye hazır olduğu bir şey.

"Restorandan beri tek kelime etmedin," diyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermedim. Bakışlarımı parmağımdaki yüzükte tutuyorum. Bu durumla ilgili herhangi bir şeyin doğru olduğunu nasıl düşünebildiği beni aşıyor. Daha bir buçuk hafta önce beni, arkadaşlarıyla birlikte bana ilaç verip tecavüz eden bir adama vermişti. Ve o zamandan beri bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Ama bir konuda haklıydı. Beni ona bağımlı hale getirdi. Böyle bir şeyi tekrar yaşamaktansa Torin'le birlikte olmayı tercih ederim.

Lobideki personelin Torin'i gülümseyerek karşıladığı çatı katına geri dönüyoruz. Asansöre doğru ilerliyoruz ve kapılar kapanır kapanmaz Torin üzerime atlıyor. Beni duvara doğru itiyor ve dudaklarımı dudaklarının arasına alıyor.

Kapılar bizim kata açılırken asansörün "*ding*" sesini hayal meyal duyuyorum. Torin beni evimize geri götürürken bacaklarım titriyor ve zihnim bulanıklaşıyor. Kapıyı açıp takım elbise ceketini çıkarıyor ve gömleğinin düğmelerini çözerken kanepenin arkasına bırakıyor.

"Gel, Tasha," diye sesleniyor arkamdan. Bacaklarımı yavaşça diğerinin önüne doğru hareket ettirmeye zorluyorum ve onu takip ediyorum.

Ofisine yaklaştıkça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kapı benim için çoktan açılmıştı. Tam zamanında içeri giriyorum ve onun masasının arkasına oturduğunu görüyorum, gömleği çoktan açılmış. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve arkalarındaki şehveti görebiliyorum. Elini bana uzatıyor ve ben de yavaşça odanın içinde ilerleyerek elimi onun elinin içine koyuyorum. Gözleri yüzüğe takılıyor ve gülümsüyor.

"Sana yakışıyor," diyor.

Beni kucağına çekiyor, elleri şimdiden üzerimdeki elbiseyi yokluyor. Dudakları boğazıma doğru ilerliyor ve hafif öpücükler kondurmaya başlıyor.

"Hayal et, Tasha. Sadece sen ve ben. İstedğin her şey senin. İhtiyacın olan her şey senin. *Ne* istersen. Sen benim karım olacaksın. Benim," diye mırıldanıyor elleri bacaklarımın arasında yılan gibi kıvrılırken.

İnce külotumu kenara itiyor ve benimle oynamaya başlıyor. Parmakları uyarılmamı ateşlemek için tam olarak nereye sürtüneceğini biliyor. Isı yavaşça içimde dalgalanıyor ve sadece onun zevki için uyarmak için vücudumda dolaşıyor.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkıyor ve Torin'in arkamdan kıkırdamasına neden oluyor. "Benim olduğunu söyle," diye mırıldanıyor.

Bir parmağını içime daldırarak bacaklarımın arasındaki acıyı artırıyor. Bu fırsatı kullanarak her iki bacağımı da sandalyede kendi bacaklarının iki yanına açıyor.

"Söyle, yoksa sana istediğini veremem," diye mırıldanıyor kulağıma.

Hızlanmaya başladıklarında parmaklarından aldığım zevkle ürperiyorum. Dişlerimi sıkıp karşı koymaya çalışıyorum ama yapamıyorum. O da bunu biliyor.

Torin aniden yaptığı işi bırakıp parmaklarını çektiğinde orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyorum. Dudaklarımdan hayal kırıklığına uğramış bir inilti dökülüyor ve göğsüne yaslanıp kıkırdamaya başlıyorum.

"Söylemek zorundasın, tatlım. Söyle, ben de sana arzuladığın şeyi vereyim. Vücudunuz neyi arzuluyorsa."

Başımı öne eğiyorum, duygularım allak bullak oluyor. Hafifçe hıçkırıyorum, bu sözleri söylersem hazır olmadığım her türlü şeye kapı açmış olacağımı biliyorum. Ama ağrı dayanılmaz. Çok güçlü. Ve onu istiyorum. O kazandı. Teslim oluyorum.

"Ben... Ben seninim," diye fısıldadım.

Torin'in kontrolünü kaybetmesi için tek gereken buydu. Hızlı bir hareketle beni kaldırdı ve sırtım masaya gelecek şekilde döndürdü. Elbisemi yukarı iterek pantolonunun fermuarını açtı. Aleti serbest, dik ve hazır bir şekilde üzerime eğilip tek bir hamlede içime giriyor.

Zevkten ığlık atıyorum, bu ses onu tahrik ediyor. Onun için zaten sırlsıklamım, bu yüzden kolayca içeri süzülüyor.

Bacaklarımı iki yandan kavırıyor, dizlerim kulaklarıma yakın olacak şekilde yukarı kaldırıyor ve daha derine girmesini sağlıyor. Kendimi tutamıyorum. ığlıklarım ofisinde yüksek sesle duyuluyor, kollarım boynuna dolanırken duvarlarda yankılanıyor.

Torin bacaklarımı bırakıyor ve altıma uzanıp beni kaldırıyor. Dudakları çılgınca benimkileri buluyor ve sırtım duvara çarpmadan önce alt dudağımı ısırıp dişleriyle çekiyor.

Ofisinde beni duvara yaslayıp sikerken beni kolaylıkla ayakta tutuyor. İnemelerim Torin tarafından yutulurken beni tekrar öpüyor, dili ağzıma giriyor. Tadı, içtiğimiz şampanya ve kek gibi tatlı.

şu anda onun tadına bakarken başka hiçbir şeyin benim için önemi yok. Daha fazlasını istiyorum. Herhangi bir şey. Her şey son birkaç saattir hissettiklerimden daha iyi. Ve o bana bunu veriyor. Kahretsin, bana veriyor. Hayvan gibi.

Torin benden uzaklaşıp boğazıma yapıştı. Kulağımı bulmadan önce hafifçe ısırıyor.

"Benim için gel."

Kulağımdaki sesinin derin tınısına tepki veren bedenim anında itaat ediyor. Güçlü komut beni bitiriyor. Orgazmım uyarı vermeden bir tren gibi üzerime geliyor. Dalga üzerimden geçerken kaslarımın kasıldığını ve Torin'i daha da sıkı kavradığımı hissedebiliyorum.

Torin titriyor ve dakikalar sonra sıcak sıvı fişkırmaları, içimden damladığını hissedinceye kadar i duvarlarımı kaplıyor.

Nefes almakta zorlanıyorum ve kollarım Torin'e sıkıca yapışıyor. Zihnim yavaşe bulanıklıktan çıkıyor ve az önce ne olduğunu anlıyorum. Utanç hissediyorum

Parmağımdaki yüzüğün ağırlığı, sadece birkaç dakika önce hissettiğim zevk dolu sisi delip geçiyor.

Torin'i yavaşça daha sıkı sıkıyorum, gözyaşlarım tüm bedenimi sarsarken başımı omzunun kıvrımına bırakıyorum. Torin yine de hareket etmiyor. Hâlâ içimde, beni kendine yakın tutuyor. Parmağını çenemin altında hissediyorum, başımı kaldırıyor, böylece yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta oluyor. Yeşil gözleri gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarındaki korkuyu hissediyorum.

"Artık benimsin, Tasha. Öldüğün güne kadar benimsin. Bir daha hiçbir erkek sana dokunamayacak."

Başımı sallayarak ona kocaman gözlerle bakıyorum. Başka ne yapabilirim ki? İkimiz de onun sözlerinin doğru olduğunu biliyoruz. Tepkime gülümsüyor ve eğilip yüzümden akan gözyaşlarını yalıyor. Sertleşirken onu hala içimde hissedebiliyorum, onay iniltisi duvarlarda yankılanıyor.

"Mmmmm."

Gözyaşlarımın tadı ona ihtiyacı olan enerjiyi veriyor. Ve gözlerindeki bakışa bakılırsa, benimle işi bitmemiş.

Yakın bile değil.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Sabah olmuş. Belki de. Tek bildiğim güneşin beni uykumdan uyandıracak kadar parladığı. Yavaşça yatakta doğruluyorum, vücudum gecedен beri ağrıyor. Torin beni sabahın dördüne kadar seksle ayakta tuttu.

Sanki dün gece içinde bir şey oluşmuş gibiydi. Ve benim her parçamı sahiplenmek istiyordu. Sabah rutinimi gerçekleştirmek için yavaşça yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyorum. Aynanın önünde durup kendime bakıyorum. Saçlarım dağılmıştı. Ve boğazımda morluklar var.

Derin bir nefes alıp aynadan uzaklaşarak duşumu alıyorum ve bu günün bana getireceklerine hazırlanıyorum.

Duştan sonra evin içinden mutfığa doğru ilerliyorum. Torin'in ofisinin önünden geçerken adımlarımı yavaşlatıyorum. Kapılar açıktı.

"Tasha."

Ben daha kapıyı geçmeden adımını söylüyor. Ofisine giriyorum, masasının arkasında oturmuş bir şeyler yazıyor. Dün gece tepesinde çığlık attığım masanın aynısı.

Bana bakmadan "Otur," diye takılıyor.

Ben de yavaşça önündeki sandalyeye oturuyorum. Odayı sessizlik kaplıyor, tek ses o hızla yazarken tuşlardan geliyor. Sessizliği onu incelemek için kullanıyorum. Yakışıklı görünüyor. Beyaz bir V yaka giymiş ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmış. Ertesi günkü görünümü benimkinden çok daha iyi.

Sonunda üzerinde çalıştığı şeyi bitirdi ve bana baktı. Gözleri bu sabah son derece canlı. Arkalarındaki heyecanı görebiliyorum. Parmaklarıma düşüyorlar, dudaklarında bir kaş çatma belirliyor.

"Yüzüğün nerede?" diye soruyor. Kahretsin.

Onu takmamaya karar verdiğimi fark etmeyeceğini ya da umursamayacağını ummuştum.

"Banyoda bıraktım," diye mırıldanıyorum gözlerimi yere indirerek. Ona bakmaya korkuyorum. Benim küçük meydan okuma hareketimi anladığı için sessiz.

"Onu almak için kırk beş saniye var."

Hemen yerimden fırlayıp banyoya gidiyorum. Yüzük tam tezgahın üzerinde bıraktığım yerdeydi. Hemen kaptığım gibi ofise geri dönüyorum. İçeri girdiğimde Torin bana bakmıyordu. Elinde bir

Önündeki dosyanın içindekileri okuyor. Oturur oturmaz üzerime çullandı. Bana dik dik bakarken gözleri beni olduğum yerde sabitliyor.

"Onu bir daha çıkarma. Ciddiyim," diyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Özür dilerim."

Elimi tutmadan önce dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurmak için masasının etrafında dolaşarak gülümsüyor. Torin'in bu versiyonu beni gerçekten şaşkına çeviriyor. Ne onu ne de onu anlayabiliyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Yine de bir cevap beklemiyor. Beni sandalyeden çekip mutfığa götürüyor. Beni bekleyen bir kahvaltı var. Basit bir kahvaltı. Torin'in her zamanki zevkine göre basit.

Sadece krep, pastırma ve yumurta var.

Benim için bir sandalye çekiyor ve ben yavaşça içine gömülüyorum, ne olacağı konusunda temkinliyim. Beni terk etmesini bekliyorum ama etmiyor. Gözleri boynuma düşüyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. Utanç içinde gözlerimi kaçırıyorum. "İyiyim," diye mırıldanıyorum.

Tepkime gülüyor.

"İyi misin?" Bir bardak portakal suyu doldurduğu sürahiye uzanıyor ve bana doğru itiyor. Gözlerinin içine bakamadan bardağa bakıyorum. Ama o bana başka seçenek bırakmıyor. Çenemi tutup bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorluyor.

"Dün gece yaptığımız onca şeyden sonra gözlerimin içine bile bakamıyor musun?" Benim küstahlığım karşısında bakışlarındaki eğlenceyi görebiliyorum.

"Hoşuna gittiğini kabul etmende bir sorun yok, Tasha. Seks zevk için yapılmıştır.

Seni esir alanın elinde olsa bile."

Benimle dalga geçtiğini fark ediyorum ve başımı tuttuğu yerden çekiyorum. Gülüyor ve masanın etrafında dolaşarak karşıma oturuyor.

"Çabuk yiyin. Bugün yola çıkacağız ve araba bir saat içinde burada olacak. Buradaki işim bitti ve bu ülkede yapamayacağım bazı önemli işlerim var. Ayrıca, yeni evimizde düğünü planlamak için bolca vaktin olmasını istiyorum" diyor. Cümlesinin son kısmı dikkatimi çekiyor.

"Yeni ev mi?" diye sordum. Gülümsemesi genişliyor ve başını sallıyor.

"Daha bu sabah aldım. Bayılacaksınız. Bir arazide." Gözlerim büyüdü.

"Bir mülk mü? Peki ya ada?" diye sordum. Cevap verirken başını sallıyor.

"Seni her zaman güvenli bir yerde istiyorum. O adada fırtına mevsimi tehlikeli ve ada dışında bir randevum olduğunda seni her zaman yanımda götüremem. Bu yüzden yeni hayatımıza birlikte başlamak için taşınmamız gerektiğine karar verdim."

O delirmiş. Sanki beni zorla almamış ve bu evliliğe zorlamamış gibi konuşuyor. Şu anda kafası güzel. Kabul ettiğim şey yüzünden inanılmaz iyi bir ruh hali içinde. Ancak her şeyden çok korktuğum şey, bu yüksekliğin azalması ve eski tacizci yollarına geri dönmesi.

O andan çok korkuyorum. Kesinlikle korkuyorum.

Bana gülümsüyor ve bu omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor. "Eğlenceli olacak."

Yirmi İkinci Bölüm

"Bırak onu ve lanet kafan olacak. Hadi, gidelim. Topla şunu," diye tersliyor Torin.

Bir mülk satın aldığını söylerken yalan söylemiyordu. Çok güzel bir ev. Elli dönümlük bir arazide yer alıyor. Sadece bu da değil, evin on iki odası var. Torin'in neden bu kadar çok odaya ihtiyacımız olduğunu düşündüğünü anlamıyorum ama ona sormayı düşünecek son kişi de benim.

Burası özel bir mülk olabilir ama özel bir ada değil. Yani kaçmak artık bir olasılık. Gerçi Torin'in gerçekten iyi bir güvenliği var. Bu özelliğini vurgulamayı ihmal etmedi.

"Torin!" Başımı, adını büyük bir aşinalıkla söyleyen yeni sese doğru çeviriyorum. Daha önce hiç görmediğim bir adam. Çok yakışıklı biri. Sarı saçları var ve gözleri koyu mavi. Torin adamı görünce gülümsüyor.

"Lucien," diye seslenerek adama doğru ilerliyor.

Kucaklaşıyorlar ve birbirleriyle konuşmaya başlıyorlar. Bakışlarımı tekrar taşıyan ve mobilyaları yerleştiren adamlara çeviriyorum ama odağımı üzerinde tutuyorum.

konusuyorlar.

"Kore nasıldı? En azından Yoon'un bölgesine desteksiz gideceğini düşünmemiştim," diyor Lucien.

"Her şey sorunsuz gitti. Bana ve yeni oyuncağıma birbirimizi tanımak için de bolca zaman verdi." Torin cevap veriyor. Seçtiği kelimeler karşısında yumruklarımı sıkıyorum.

"Tasha!" Adımı duyduğumda geriliyorum, Torin ve arkadaşına doğru ilerlemek için dönüyorum. Bana elini uzatıyor ve adamla buluşmam için beni yönlendirirken ben de elimi onun elinin içine koyuyorum. Lucien şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Bu restorandaki aynı kız," der. Torin'e şok içinde bakar.

"O hâlâ sende mi?" diye soruyor sanki ben orada değilmişim gibi. Torin bana dönerek başını sallıyor.

"Bu benim sağ kolum ve güvenlik ekibimizin başı Lucien. Kore'ye gittiğimizden beri tatildeydi. Ama şimdi geri döndü. Ona alışsanız iyi olur, etrafınızda çok bulunacak" diyor.

Lucien'e bakarak başımı sallıyorum ama kendimi gülümsemeye ya da ona bir şeyler söylemeye ikna edemiyorum. Şimdi olmaz.

Lucien'in gözleri parmağımdaki büyük elmasa takılıyor ve genişliyor. "Torin..."

Şokunu gizlemek için çok az şey yapıyor. Torin ise sadece gururla gülümsüyor.

"Çok güzel, değil mi? Bana epey bir paraya mal oldu ama her kuruşuna değdi." Torin yanağını ellerinin arasına alıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Gözlerinin ardında gizlenen bir tehlike var.

"Kızım için her şeyi yaparım," diye mırıldanıyor.

Dudaklarından çıkan ses tehditkâr. Beni bırakıyor ve ben titriyorum, bu da Torin'i tatmin ediyor gibi görünüyor. Çok yüksek sesle ıslık çalıyor.

En yakın adam.

"Nişanlımı odamıza götür." Gözlerinde beliren tehditle bana bakıyor.

"Orada kal. Senin için daha sonra geleceğim," diyor.

Başka bir şey söylemeden benden uzaklaşıyor ve Lucien'i de benden uzaklaştırıyor. Köşeyi dönüp muhtemelen Torin'in yeni ofisine doğru gözden kaybolmalarını izliyorum. Torin'in korumasına dönüyorum ve onu yatak odasına kadar takip ediyorum.

Bu oda çok büyük. Yatak, avluya bakan bir balkona açılan cam kapıların yanındadır. Avlunun ortasında da bir havuz var. Daha önce birkaç kez söyledim, burası çok güzel bir ev. Ve sadece ben ve Torin olacağız.

Dolaba doğru ilerliyorum. Şimdiye kadar gördüğüm tüm dolaplardan daha büyük. Annemle babamın dolabı bile bu kadar büyük değildi ve annem çok materyalist bir kadındı. Torin'in ve benim kıyafetlerim için iki ayrı bölüm var. Ayakkabılar, mücevherler, aksesuarlar, cüzdanlar ve aklınıza gelebilecek her şey için ayrı bir bölüm daha var. Burada bir makyaj masası bile var. Asılı duran giysi rafına doğru ilerliyorum.

Belli ki pahalılar. Ve onları seçerken elim yoktu. Geldiğimden beri hiçbir şeyde elim olmadı. Ben bir mahkumum. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Duvara yaslanıp elimi önümde tutarak yere çöküyorum. Parmağımdaki büyük elmas benimle sürekli alay ediyor.

Artık benim hayatım bu. Kaçırılmamı ters giden bir soygun gibi gösterecek kadar güçlü bir adamın tutsağıyım. Ülkelere kolayca girip çıkabilen bir adam. Ve arkadaşlarına bakılırsa, dünya onun arka cebinde.

Böyle bir adamla karşılaşma ihtimalim neydi ki? O kadar dengesiz bir adam ki beni hayatımdan aldı ve benim için yeni bir hayat yarattı. Hiçbir alakam olmayan bir hayat. Ben sadece yaşıyorum.

Artık ne yapacağımı bilemediğimden gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Torin nazik davranıyor ama bu son derece karakter dışı. Birkaç gün içinde eski haline döneceğini biliyorum. Sadece bana kalıcı olarak sahip olacağı için heyecanlı.

Kendinden memnun.

Başımı dizlerimin arasına koyuyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Omuzlarım titremeye başlıyor ve sesleri bastırmak için dişlerimi sıkıyorum ama nafiye. Uyku beni ele geçirene kadar ağlamaya devam ediyorum.

Sıcaklığı hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak etrafımı netleştirmeye çalışıyorum ve işte o zaman Torin'in kollarında olduğumu fark ediyorum. Beni banyoya taşıyordu.

Beni küvete soktuğunda tamamen uyanmıştım. Ama küvette benimle birlikte değil. Kenarda oturuyor, ısıtılmış sıvıyı sırtımdan aşağı dökmek için bir su vazosu kullanıyor.

"Mükemmel bir yatağın var, neden dolapta uyuyorsun anlamıyorum," diye mırıldanıyor. Gözlerimi mermer duvara odaklıyorum. Banyo bile zarif. Torin yüzümü tutuyor ve ona bakmam için beni hareket ettiriyor. Ürkütücü bir ifadeyle beni izliyor. Beni boğacak kadar derin bir küvette onunla yalnız olmak beni dehşete düşürüyor.

"Taşındığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadın, Tasha."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum hemen. Onu bir şekilde sakinleştiren tek şey bu gibi görünüyor. Ama bu sefer değil. Bu sefer çoktan sinirlenmişti. Sözlerimle alay ediyor.

"Hayatınız hakkında düşünüyor musunuz? Ne olabilirdi?" Sesindeki kızgınlığı duyabiliyorum. Hemen başımı sallıyorum ve birden

yüzüme bir tokat attı. Ben tepki veremedi yanaklarımı tuttu.

"Bana yalan söyleme," diye homurdanıyor. Yanağım acıyla yanarken usulca hıçkırıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. Yüzümü kabaca itiyor.

"Bu senin lanet hayatın artık. Bana artık doktor olmak istemediğini söylemiştin, işte bu kadar Tasha. Bunu sen seçtin."

Sesimi bulmak için başımı sallıyorum.

"Bunu ben seçmedim... Beni buna sen zorladın." Torin bana bakarak tüm hareketlerini durdurdu. Küvete doğru yürüyüp saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni sudan çıkardı. Beni yere fırlatıyor, dizlerim mermere çarpıyor.

"Bu gece ağzın çok bozuk," diye homurdanıyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben korkuyla hemen geri çekiliyorum.

"Bekle, lütfen!" Çığlık atıyorum. Hemen ellerimi ağzıma kapatıyorum. Bunu ne kadar sevdiğini tamamen unutmuşum. Yalvarmalarımın onu ne kadar tahrik ettiğini. Zihnim karmakarışık ve artık doğru düşünemiyorum. Korkum baş edemeyeceğim kadar büyük. Bu yüzden şimdi kaçmaya karar verdim. Arkamdan uzanıp vazoyu alıyorum ve tüm gücümle ona fırlatıyorum.

Vurup vurmadığını görmek için etrafta takılmıyorum, sadece bana kaçmak için yeterli zaman verdiğini biliyorum. Banyodan çıkıp yatak odasına koşuyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı tutup tüm gücümle çekiyorum ama hiçbir şey olmuyor. Kımıldamıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Seni tanımadığımı mı sanıyorsun, Tasha?" Arkamda Torin'in sesini duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. Hayal kırıklığı içinde çığlık atarak kapıyı daha da sert çekiyorum.

"En ufak bir manzara değişikliğinde kafanda dönen dişlileri göremediğimi mi sanıyorsun? Bunu daha önce yüzlerce kez yaptım. Sen özel değilsin. Aldığım her kadın aynı şeyi düşünür. "Kaçabilirim. Burası özel bir ada değil. Otostopla yolumu bulabilirim'. Yada-Yada- Yada," diyor arkamdan.

Yavaşça Torin'e dönüyorum. Kemere yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, eğlenerek beni izliyor.

"Hepiniz çok tahmin edilebilirsiniz. Kendi güvenlik önlemlerimi almadan bir ev satın alacağımı mı sanıyorsunuz? Bu konuda nasıl hissettiğini biliyorum, Tasha. Öürlerinle ve uysal davranışlarınla beni kandırmaya çalışsan da. Seni tanıyorum. Ve bundan nefret ettiğini de biliyorum. Benden nefret ediyorsun," diyor kayıtsızca. Gözlerim hızla odanın içinde geziniyor ve onu görüyorum.

Bir Hail Mary.

Torin silahını sehpanın üzerine bırakmış. Ve ben ondan daha yakınım. Bakışlarımın yönünü takip ediyor ve yüz hatlarındaki şoku görüyorum. Ben de onun gibi masaya doğru koşuyorum, ama oraya önce ben varıyorum. Silahı kaptığım gibi ona doğrultuyorum.

"Geri çekil! Geri çekil seni hasta herif, yoksa kafanı uçururum!" Çığlık atıyorum.

Benden birkaç santim uzakta. İstesem silahı kafasına dayayabileceğim kadar yakın. Ellerini kaldırmış, bana bakarken yüz ifadesi kararıyor. Vücudum soğuk. Titriyorum ve çıplak bir şekilde yatak odasının ortasında, beni esir alan kişiye doğrultulmuş bir silahla duruyorum.

"Anahtarı bana ver," diyorum kendimi sakinleştirmeye çalışarak. Torin anahtarını almak için bir hamle yapmadan beni izliyor.

"Tasha-"

"Bana lanet anahtarı ver dedim!" Silahı ona doğru sallayarak bağırdım.
Gülümseyerek cebine uzandı.

"Bekle," dedim. Onu almaya çalışırken bana saldırmasına izin vermeyeceğim.
Başımı kapıya doğru eğiyorum.

"Aç şunu. Kapıyı aç," diyorum. Bana kaşlarını kaldırıyor.

"Bunun olduğuna emin misin-" Silahı kafatasına dayayarak ilerledim. "Aç şu
lanet kapıyı, Torin." Tersledim. Benden uzaklaşıp yürümeye başladı.
ve silahı sırtına sıkıca bastırıyorum.

Kapıyı açar açmaz onu öldüreceğim. Lanet kafatasında bir delik açacağım.

Torin sonunda yatak odasının kapısındadır. Cebinden anahtarı çıkarıp kilide
sokuyor. Kulakları sağır eden 'tık' sesini duyana kadar bekliyorum ve silahı
kafasına dayayıp tetiği çekiyorum.

'tıklayın'

Sikeyim. Ben.

Tetiği tekrar çekiyorum. Ve tekrar. Ve tekrar. Hayal kırıklığı çığlıklarım
duvarlarda yankılanıyor. Kafamı kaldırdığımda Torin sinsi bir gülümsemeye
beni izliyordu. Elini uzatmış, silahı ona vermemi bekliyordu.

Gözleri bastırılmış öfkeyle parlıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı
dökülüyor.

"Hayır."

Sesim ciyak ciyak çıkıyor. Torin bu anı silahı elimden almak için kullanıyor.
Elinde çevirdi ve yüzüme vurdu. Sertçe. Çığlık atarak yere düştüm. Yüzümden
akan kanı hissedebiliyorum. Bana doğru yürüyen Torin'e bakıyorum. Cebinden
bir mermi çıkarıp silahın haznesine yerleştiriyor.

"Sanki senin eline geçsin diye dolu bir silahı dışarıda bırakacaktım gibi," diye gülüyor ve bana hayal kırıklığına uğramış bir kaş çatmayla bakıyor.

"Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Başımı sallıyorum, düşüncelerim çılgına dönüyor. Cümle kurmak bir yana, bir düşünce bile oluşturamıyorum. Hepsi bir tuzaktı. Bana tuzak kurdu.

"Bu kadar zeki olmanı beklemiyordum. Silah dolu olsaydı, iyi bir şansın olurdu tatlım."

Silahı ateşliyor ve omzumda bir baskı ve ardından bir yanma hissediyorum. Acı içinde bağıriyorum, acı içinde omzumu tutuyorum. Şok, acı ve korkudan vücudumu daha fazla kontrol edemiyorum.

Yavaşça mesanemin kontrolünü kaybediyorum, omzumu tutarken ılık sıvı dışarı akıyor. Bana gülümseyen Torin'e bakıyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en korkunç şey.

Gözlerinde bir boşluk var ama dudaklarına neşe bulaşmış. Çenemi kaldırmak için silahı kullanarak benim seviyeme iniyor. Gözleri bir ölüm meleği gibi gözlerimin içine bakıyor. Silah bir kez daha yüzüme doğru gelirken başka bir şey söylemiyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

LUCIEN

Silah sesini duyunca hepimiz gerildik. Yanımdaki adamlar hemen sese doğru koşmaya başladılar ama ben elimi uzatarak onları durdurdum.

"Bekle."

Saniyeler sonra bir ıgık koridorlarda yankılanıyor. Başımı salladım. Onu vurdu. Acı dolu iniltilerin eşlik ettiğı yüksek sesler duyduğumda irkiliyorum. Dayaklarının gücü, titreşimlerin merdivenlerin altından bize ulaşmasına neden oluyor.

Torin'i askerlik günlerimizden beri tanırım. İkimiz de deniz komandosuyduk. O zamanlar onun trilyon dolarlık bir imparatorluğun varisi olduğunu bilmiyordum. Babasının planının bir parçası da orduya sızması ve kime tedarik yapacağını bulmasıydı. Ve oğlu gerçekten de bu işi yaptı. Torin işini her zaman biraz fazla sevdi. Ve şimdi nedenini biliyorum.

O bir katil olarak doğdu.

Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca pek çok boktan şey gördük. Dünyanın ne kadar kötü ve yozlaşmış olduğunu fark etmemi sağladı. Torin de dahil. Ama o benim için kurşun yedi ve birkaç kez hayatımı kurtardı. Ayrılma zamanımız geldiğinde elimde hiçbir şey olmadığını biliyordu ve bana bu işi teklif etti. Ve o zamandan beri arkama bakmadım.

Bana son derece iyi para ödüyor, ücretsiz oda ve yemek veriyor ve güvenliğinin başına geçmeme izin veriyor. Bu işi bana verdiği günden beri ciddiye alıyorum. Berbat durumda olduğunu biliyorum ama daha az umursayamazdım.

Hiçbir zaman Torin'in işine karışan biri olmadım. Eksantrik bir adam. Bu dünyada var olan yozlaşmış insanlar listesinde kesinlikle üst sıralarda yer alıyor ama en azından bu konuda dürüst. Kızın sadece başka bir oyuncak olacağını düşünmüştüm. Adadan ayrıldığında onun gitmiş olacağını düşünmüştüm. Ama

O değil. O burada ve parmağında 50 milyon dolarlık bir yüzük var.

Torin ciddi ve son takıntısını buldu.

Bırakın evliliği, biriyle çıkmayı bile hiç düşünmedi. Benden kızın dosyasını istediğinde, kızın bir geleceği olduğunu görünce şok oldum. Parlak bir gelecek. Onu yalnız bırakacağını düşünmüştüm. Çok karmaşık olurdu. Ama bırakmadı. Ve neden bu kadınla evlenmek istediği konusunda kafam karıştı.

ığlıklar yavaş yavaş azalıyor ama Torin'in onu dövdüğünü hâlâ duyabiliyorum. Yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve koridordan geçerek yatak odasına gidiyorum. Daha önce ofisinde onun hakkında konuştuklarını hatırlıyorum. Bir kadınla birlikte olmak istediğinden bu kadar emin konuştğunu duymak biraz rahatsız ediciydi. Onun hayatında var olmasını daha tehlikeli hale getiren bir gerçek. Onu ldrecek. Kazara olsa bile. Duyguları tehlikeli bir şey.

Ya o ya da hiçbir şey olacağına inanıyor. Gitmesine ya da zgr olmasına izin vermeden önce onun hayatını sona erdirecek. Bu onun asla izin vermeyeceği bir şey.

Kapıyı iterek açıyorum ve karşımdaki manzara karşımda donup kalıyorum. ıplaktı ve yerde kendi kanından, sidiğinden ve kusmuğundan oluşıan bir havuzun içindeydi, Torin de başında dikiliyordu. Bacağını geri çekip onu tekrar tekmelemeye hazırlanırken ben de onu yakalamak için ileri atılıyorum.

"Torin, dur!" Bağırıyorum. Kollarımı göğsüne doluyorum ama o bana karşı direniyor, öfkeyle ona bakıyor.

"Torin! Onu sevdiğini söylemiştin, hatırladın mı?" Bağırıyorum.

Ama o kelimelerin ötesinde. Akıl sağlığının ötesinde. Sanırım "testi" fena halde geçemedi. Gözlerim ona doğru kaydı. Yüzü kan içinde, vücudu morluklarla dolu. Bilincinin yerinde olduğunu bile sanmıyorum.

Torin'i geri itip ona doğru ilerliyorum.

"Sakin ona dokunma," diye hırılıyor bana, "Bırak ölsün. O bunu hak ediyor."
Ellerimi kaldırarak ona baktım.

"Sadece nefes alıp almadığını kontrol ediyorum. Nefes almasını istiyorsun. Onun karın olmasını istediğini söylemiştin, hatırladın mı?" Temkinli bir şekilde söyledim. Yaptığı şeyin ciddiyetinin farkına varması için tek gereken bu sözler. Bakışları onunla benim aramda gidip geliyor ve duygularıyla savaştığını görüyorum. Sonunda saplantısı galip geliyor. Başını hafifçe eğerek bana izin veriyor ve ben de onun baygın bedenine doğru ilerleyerek onu kaldırıyorum.

İnliyor ve inlemeye başlıyor, başı arkaya düşüyor. Torin telefonunu çıkarıp bana fırlatmadan önce arkamda duruyor.

Odadan çıkmadan önce "Bir doktor çağırın," diye tersledi.

TASHA

Yavaşça gözlerimi açtığımda sesler duyuyorum. Derin sesler boğuk geliyor ama bilincim güçlendikçe onları daha iyi ayırt edebiliyorum.

"Sana bunu söyleyip duramam. Dikkatli olmalısın, Torin. O bir kum torbası değil ve senin kendi başının çaresine bakabilecek adamlarından biri de değil. O hassas biri." Bu sesi tanıyorum. Gözlerimi zorlukla açıyorum. Ağırlaşıyorlar ve hareket etmeye çalıştığımda tüm vücudum acı içinde çığlık atıyor.

"Owww." Dudaklarımdan çıkan acı dolu bir inilti beni esir alanın dikkatini çekiyor.

"Teşekkürler doktor. Birkaç hafta sonra görüşürüz," diyerek adamı başından savıyor.

Doktor kapıya doğru yürümeden önce üzgün gözlerle bana bakıyor. Torin yüzünde boş bir ifadeyle bana doğru ilerliyor. O yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. Heyecandan değil, korkudan. Torin'e karşı yeni bir korku.

Bana daha önce de vurmuştu. Ama o gece tamamen farklı bir adamdı. Tehlikenin de ötesinde. Ve şu anda ne hissettiğini bilmiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. Burnumu çekiyorum.

"Her şey acıyor," diye inliyorum. Sesim çatlak ve kuru, acı dolu bir fısıltıyla çıkıyor. Torin sessizce yanıma uzanıyor, içinde pipet olan bir fincan alıp ağzıma koyuyor.

"İç," diyor. Soğuk sıvıyı hızla yudumluyorum ve kuru boğazımı rahatlatmasının keyfini çıkarıyorum.

"Birkaç hafta yatak istirahatinde olacaksın. Doktor, uygun antibiyotikleri ve ağrı kesicileri kullandığın sürece iyi olacağını söyledi."

diyor. Gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor. Benim ona verecek bir cevabım yok ama onun bana verecek bir cevabı var.

Başımı ona doğru eğiyor, böylece bakışlarının soğuk ve duygusuz derinliklerini görebiliyorum. Dalga geçmiyor ve bunu bilmemi istiyor.

"İşte bu, Tasha. Bunun artık senin hayatın olduğunu kabul et. Artık sana bir şey söylemeyeceğim. İyileştiğinde düğünü planlamaya başlayacağız. Senin için tek gelecek benim."

İçimden boğuk bir hıçkırık kaçarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Tamamen anlıyorum.

İyileşmem için geçen haftalar tam anlamıyla bir cehennem. Bu odanın dışını hiç görmüyorum. Görmeyi başardığım tek kişiler Torin ve doktorum, o anlar bile kısacık. Yüzümün ne kadar kötü görüldüğünü ancak hayal edebilirim.

Torin aynanın üzerine bir örtü koydu, bu yüzden son birkaç haftadır yansımamı göremiyorum. Yine de korkunç olduğunu biliyorum. Kaşımdan yanağımın üstüne kadar dikişler var. Ve omzumda bir kurşun deliği.

Buna o sebep olsa da Torin iyileşme sürecimin her adımında yanımda oldu. Beni yıkıyor, besliyor ve yatak odasının etrafında yürüyüşe çıkarıyor. Ağrı kesici ilaçlarımı bile o veriyor. Bana düşük dozda verdiğini biliyorum. Bazı nedenlerden dolayı ilaç kullanmama gerçekten karşı.

Torin vahşi bir adam ve onunla bir daha asla karşılaşmayacağım. Asla.

O gece, hayatımın en kötü gecesiydi. Bir an için gerçekten öleceğimi sandım. Beni öldüreceğini sandım. Ama o beni sadece

ölümün kıyısına kadar.

Ölüm çok kolay olurdu.

Kapı açıldığında ve Torin yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle içeri girdiğinde geriliyorum.

"Günaydın tatlım," diyor. Ona küçük bir gülümseme sunuyorum ve o da şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Bugün bu odadan çıkacağım gün. Yatak istirahatinden çıkıyorum. Sonuç olarak, bir kurşun yarası, dikiş, kırık kaburga, kırık çene ve orta derecede bir beyin sarsıntısının yanı sıra aşırı miktarda yırtık ve çürük vardı.

Ama tıbbın mucizeleri sayesinde geri döndüm ve her zamankinden daha iyiyim. Torin'in işkencesine tekrar başlaması için yeterince iyi.

Torin elini bana uzatarak yataktan kalkmama ve banyoya gitmeme yardım ediyor. Duş alıp kurulandıktan sonra aynanın önündeki mindere gidip oturuyorum.

Torin beni banyoda yalnız bırakmadan önce, "Sana giyecek bir şeyler getireyim," diyor. Ayna dikkatimi çekiyor. Kapağı açıktı. Yavaşça ona doğru ilerliyorum, yansımama baktıkça kalp atışlarım hızlanıyor.

İlk fark ettiğim şey, yüzümün yan tarafından aşağı doğru uzanan yeni yara izi.

Dikişlerin gözle görülür bir sonucu. Saçlarım vahşi ve kıvrırcık. Sırtıma kadar uzanıyor, belimi ancak geçiyor. Bu kadar **k ı v ı r c ı k** olmasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Torin bana her zaman fön çektirir, düzleştirir ve at kuyruğu yapardı.

Torin'in bana evlenme teklif ettiği gece doğum günü pastası verdiğini hatırlıyorum. Yani bir yılı aşkın süredir onun pençesindeyim.

Gözlerim donuk bakıyor. Bir zamanlar hayata karşı duyduğum heyecan, bana bunu yapan adam tarafından içimden çekilip alındı. Titrek ellerimle uzandım

Yüzümün yan tarafındaki yara izine dokunuyorum. Derimden biraz daha açık renkte kavisli bir çizgi.

Torin elinde kıyafetlerle banyoya yeniden girmek için o anı seçiyor. Aynada beni görünce duraksıyor ve ben de elimi aşağıya çekerek hemen aynaya sırtımı dönüyorum. Kıyafetleri bırakıp bana doğru ilerliyor.

"Bunu düzeltebiliriz. Dünyanın en iyi plastik cerrahıyla bağlantılarım var. Hiç var olmamış gibi olacak," diyor başparmağını yara izinin üzerinde gezdirirken. Bakışlarımı göğsünde tutarak yavaşça uzanıp elini tutuyorum. İçimde yankılanan korkuyla savaşmak için tek yapabildiğim bu.

"Hayır, kalsın istiyorum. Ameliyat olmak istemiyorum," diyorum ona bakarak.

Bir an bana bakıyor, belli ki içsel bir savaş veriyor, ama sonunda gülümsüyor.

"Tamam, sende kalabilir" diyor.

Yine de onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Torin her zaman yüzüme dikkat etmiştir. Morarmayı sevmez. Ve şimdi, bana her baktığında bir yara izi ona bakacak. Umarım bu ona ne kadar ileri gittiğini hatırlatır.

Küçük zaferime zihinsel olarak gülümsüyorum. Kısa süreceğini biliyorum ama yine de tadını çıkarıyorum.

TORIN

"Ne kadar zaman?" Ben soruyorum. Lucien saatine bakıyor. "On beş dakika kadar."

Başımı salladım. Ofisimde çalışmayalı uzun zaman olmuştu. Ofis derken, kalabalık ve hareketli bir şehrin ortasında gerçek bir binadan bahsediyorum. Bağlantılar, denizaşırı sevkiyatlar ve diğer her şeyle meşguldüm. Ancak yeni bir potansiyel müşteriyle ofisimde buluşmanın iyi olacağını düşündüm.

Evimin nerede olduğunu kimseye söylemeyi reddediyorum. Artık Tasha da orada olduğuna göre. Hala en yakın kasabadan kilometrelerce uzakta özel bir mülkte, ama yine de. Onu adadan çıkarıp ülkeye geri götürmek riskli. İnsanlar çaresiz. Özellikle de dünya boka sardığından ve herkes masada bir koltuk için yaygara kopardığından beri. Ben sadece oraya ulaşmaları için gerekli araçları sağlıyorum.

"Nişanlın nasıl?" Lucien soruyor. Ona kızgınlıkla bakıyorum ama yine de cevap veriyorum.

"O iyi. Tamamen iyileşti," diyorum. Ve iyileşti.

Bu sefer kendimi kaptırdığımı itiraf etmeliyim. Yüzünü bile çizdim. Her zaman uzak durmaya dikkat ettiğim bir şey. Bu sabah banyodaki küçük isteğinin bir meydan okuma olduğunu biliyorum. Hatırlamamı istiyor. Şimdilik umurumda değil.

Birkaç ay sonra temizlenecek ve neredeyse hiç görünmeyecektir.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Lucien beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve ben de başımı sallıyorum. Söyleyeceği şeyle boğuştuğunu anlayabiliyorum. Hoşuma gitmeyecek bir şey olmalı.

"Neden bu? Daha önce hiç bir kızla evlenmek istemedin. Ve bu senin için tehlikeli. Bunu biliyorsun." Başımı sallayıp oturmak için masamın arkasına geçiyorum.

"Bilmiyorum Lucien. Tek bildiğim henüz ondan kurtulma isteği duymadığım. Zeki bir kız. Güzel. Yetenekli. Çok meraklı. Onu izlemek bile ilgimi çekiyor" diyorum.

"Diğer tüm kadınlar sadece seks ve eğlence içindi. Ama o? Onunla bundan daha fazlası var. Bundan daha fazlasını istiyorum." Lucien başını sallar.

"O zaman ona karşı biraz daha dikkatli olmak isteyebilirsin patron. Eğer seni ondan çekip almasaydım, işler daha da kötüye gidebilirdi," diyor. Cevap vermedim. Haklıydı. Onu Papalli'ye vermenin onu tamamen kırdığını ve bana bağımlı hale getirdiğini düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Nasıl tepki vereceğini görmek için onu test ettim. Sözleri beni sadece kızdırdı, ama beni vurmaya çalıştığında... Ondan sonrasını zar zor hatırlıyorum. Tek bildiğim, düşündükçe içimi daha fazla öfkenin kapladığı. Belki de bensiz bir hayatı olduğu içindir. Eğer ben devreye girmeseydim, kendi kurduğu mükemmel bir hayatı olacaktı ve ben bundan nefret ediyorum. Geleceği de dahil olmak üzere bana sunabileceği her şeyi istiyorum. Onu tüketmek istiyorum.

Tam kapılar açılır ve sekreterim kafasını içeri uzatırken saatime bakıyorum.

"Geldiler Bay Bordat," diyor gülümseyerek.

Lucien bana başını sallıyor ve ben de elimi sallayarak ona sevimli bir gülümseme veriyorum.

"Onları içeri gönderin."

Yirmi Dördüncü Bölüm

TASHA

"Konukları burada oturabiliriz ve düğün partisi ön tarafta, arka planda dağdaki üzüm bağı manzarasıyla sona erer."

Mülk müdürü hayallerimizdeki düğünü hayal ederken bize gülümsüyor. Şu anda beni ayakta tutan tek şey Torin'in elini belime dolamış olması. Düğün mekânları son birkaç haftadır rutinimizin bir parçası oldu. Düğünden Torin'in kendisi sorumlu. Bana bunun gerçekten olduğunu ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı hatırlatmak için beni de yanında sürüklüyor. Toplum içinde benimle özgürce yürümesi, ondan uzaklaşmamdan hiç korkmaması ya da endişelenmemesi ürkütücü.

Yapmayacağımı biliyor. Yapmayacağımı biliyorum. Torin tehlikeli bir adam. Asla kaçmaya çalışmazdım. Hayatımı ve diğer masum hayatları riske atmış olurum. Bir kadının yanından geçtiğimi görmesi kadar basit bir şey onun ölümüne neden olabilir. Bunu bildiğimden emin.

"Sanırım bu o olabilir. Ne düşünüyorsun tatlım?" diye soruyor bana bakarak. Kadının gülümsemesi beni içine çekerken daha da genişliyor ve eğer beğendiğimi söylersem bir ikramiye kazanmış olabileceğini fark ediyor.

Güzel bir kız. Genç. Muhtemelen benim yaşlarımda. Gözleri parlak gri ve sarı saçları balerin topuzu şeklinde geriye doğru taranmış. Acaba Torin benimle tanışmasaydı onu çalabilir miydi?

"Tasha."

Torin'e bakıyorum, gözlerinde uyarıcı bir bakış var. Bir süredir kadına baktığımı ve sorusuna cevap vermediğimi fark ediyorum. Gözlerimi kırpıştırıp düşüncelerimden sıyrılıyorum ve üzüm bağına bakarken elimden gelen en iyi gülümsemeyi takındığımdan emin oluyorum.

"Bayıldım," diye gülümsüyorum kadına.

"Mükemmel," diye ekliyorum iyi bir önlem için. O da gülümsüyor ve gezintiye devam etmeden önce ellerini hafifçe çırpıyor.

"Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Gidip evrakları hazırlayacağım ve gün bitmeden sizi programa alabiliriz," diyerek bizi ofise geri götürdü.

Sonunda ofise varıyoruz ve o evrakları hazırlarken yalnız kalıyoruz. Torin bu anı bana dönmek için kullanıyor ve gevşek saç tellerimi parmaklarının arasında yakalıyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve bakışlarından kaçmak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Gerçekten seviyor musun, Tasha?" diye soruyor bana. Bakışlarımı indirerek başımı sallıyorum. Ona daha fazla bakamıyorum. Etrafına bakarak usulca gülüyor.

"Bu senin hayallerinin düğünü olacak." Torin'e başımı sallayarak bir kez daha gülümsemeye zorluyorum kendimi.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Konuşursam sesim çatlayacak ve gözyaşlarım akacak diye korkuyorum. Hayatım bir roller coaster oldu ve büyük güne yaklaştıkça ona sonsuza dek bağlanmaya daha da yaklaşıyorum. Sanki artık var olmayacakmışım gibi. Ve olmayacağımı biliyorum.

Tasha Holter artık olmayacak. Onun soyadını alacağım. Benim için yeni bir kimlik yaratacak ve ona bağlı kalmamı bekleyecek. Torin bana bir zamanlar sadece ona ait olan her şeye eşit erişim sağlayan şeyler imzalattı.

"Benim olan senindir."

O zaman söylemişti. Mal varlığına benim adımla yazdırmak için aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Hiçbir parçası olmadığım ve olmak istemediğim bir şey. Bana bir de araba almıştı. Bir Porsche. Basit bir şey olduğunu söyledi. Açıkçası onu nerede kullanacağımdan bile emin değilim. Tek başıma bir yere gitmeme izin vermiyor. Ve araba kullanmam konusunda bana güvenmediğini biliyorum. I

onu kolayca öldürebilir. Bazen Torin bana bir oyuncak bebekmişim ve o da benim sahibimmiş gibi davranıyor. Beni giydiriyor, besliyor, ne yapacağımı söylüyor ve varlığımı tamamlayacağını düşündüğü şeyleri satın alıyor.

"Tamam! İşte geldik!" Şımarık mülk müdürü kâğıtları masanın üzerine koyarken beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Sayfalara göz gezdiriyorum ve düğün için belirlenen tarihi görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

6 Haziran.

Gerçekten bir yıldan fazla oldu mu? Evlenme teklif ettiğinde sadece birkaç ay önce doğum günüm olduğunu biliyorum ve bu bile beni şaşırttı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kendime engel olamıyorum. Genelde duygularımı kontrol altında tutarım. Kaymalarına izin vermenin sonuçlarını biliyorum. Ama gerçek burada. Ve önümdeki kâğıdın her yerinde mürekkep var. Müdür gözyaşlarımı fark etti ve yumuşak bir nefes verdi.

"İyi misin?" diye soruyor endişeyle. Torin'in elini sırtımda hissediyorum, rahatlatıcı daireler çizerek ovuyor.

"Tatlım, sorun nedir?" diye kulağıma mırıldanıyor. Sesindeki alaycılığı duyabiliyorum. Gözyaşlarımın daha çok akmasına neden oluyor. Hemen bir yalan uydurmam gerektiğini biliyorum. Bu yüzden kadının endişeli yüzüne bakarak gözyaşlarımı hızla siliyorum ve gülümsüyorum.

"Hiçbir şey, ben sadece... Çok mutluyum. Neredeyse geldiğine inanamıyorum," diyorum. Tavana bakarak yüzümü hızla yelpazeliyorum.

"Ah, son birkaç haftadır bu kadar duygusal olmaktan nefret ediyorum," diyorum mahcup bir kahkaha atarak. Mutluluğuma o da inanıyor ve elini göğsünün üzerine koyarak gülümsüyor.

"Merak etmeyin. Birkaç hafta içinde tüm hayallerin gerçek olacak" diyor.

Ben de ona gülümsüyorum.

"Umarım öyledir."

Eve dönüş arabası sessizdi. Torin muhtemelen beni cezalandırmak için yüzlerce farklı yol düşünüyordur.

"Oyuncu olmalıymışsın," diyor sonunda sessizliği bozarak. Sessizliğin içinde bir kahkaha atarak cevap vermiyorum.

"Küçük hikâyene bir an için ben bile inandım." Elim tutmak için uzanarak derin bir nefes aldı.

"Çok yakında, sahip olduğum her şey senin de olacak. Biz bir takım olacağız, Tasha. Sen ve ben dünyaya karşı." Kendi isteğimle burada olsaydım, sözlerini sevimli bulurdum. Ama ben onları sadece mide bulandırıcı buluyorum.

"Neden, Torin?" Ben soruyorum.

"Neden benimle evlenmek zorundasın? Zaten bana sahipsin, evlilik sana ne getirecek?" diye sordum. Cevabını düşünüyor gibi görünüyor. Ama sonunda bana omuz silkiyor.

"Sana söyledim, sen diğer tüm kadınlardan farklısın. Zekisin. Kendini koruyabilirsin. Aklın başında. Belki de tam da hayatımda bir düzen kurmaya hazır olduğum bir zamanda karşıma çıktın. İşim tehlikeli bir iş. Eve gelebileceğim birini istiyorum. Yatağımı ısıtacak ve beni bekleyecek birini."

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak önümdeki yola bakıyorum.

"Eve dönmeni asla beklemeyeceğim Torin," diye mırıldanıyorum. Yine de beni duyuyor.

"Ama yine de orada olacaksın."

Elbiseyi başımın üzerine çekip güne hazırlanıyorum. Baharın ortasındayız, yani hava mükemmel sıcaklıkta. Ve Torin'in güneş elbiselerine karşı bir ilgisi var. Benim için dışarıda bıraktığı tek şey bu. Bir dolabım olmasına rağmen, hala ne giyeceğimi o seçiyor. Yapabilmeyi özlediğim bir şey.

Yeni evim sadece Torin ve benim için çok büyük ama sanırım bunun pek bir önemi yok. Torin'in emrinde birkaç silahlı adam var. Ana evden yaklaşık beş mil uzakta kendi barakaları olan adamlar. Ayrıca bir de personeli var. Hizmetçiler, aşçılar, peyzajcılar. Bu kadar ağır bir bedeli olmasaydı, abartılı bir yaşam tarzı olurdu.

Benim özgürlüğüm. Saygınlığım. Ruhsal durumum.

Sabah rutinimi tamamladıktan sonra merdivenlerden iniyorum. Güneş gökyüzünde parlıyor ve altın rengi dekordan yansıyarak evimizin çok daha parlak ve heyecan verici görünmesini sağlıyor. Merdivenlerin dibine ulaşır ulaşmaz iki hizmetçi beni karşılamaya geliyor.

"Kocanız sizi güneşlenme odasında bekliyor, Bayan Bordat." Bu ismi kullanmak öfkeyle gerilmeme neden oldu.

"Holter," diye bağıryorum. İkisi de duraksayıp korku dolu gözlerle bana bakıyor, muhtemelen kocam kadar psikopat olmadığımı umuyorlar. Yine de elimden bir şey gelmiyor. Öfkemi dizginleyerek derin bir nefes alıyorum. Bu onların suçu değil. Sadece emirleri uyguluyorlar. Onlar da en az benim kadar burada tutsak olabilirler.

"Soyadım Holter. Henüz evli değiliz," diyorum.

Ben onlardan uzaklaşmadan önce ikisi de başlarını eğip özürlerini mırıldanıyorlar. Torin'in çoktan oturmuş olduğu güneşlenme odasına doğru ilerliyorum. Dizüstü bilgisayarına odaklanmış durumda ama yaklaştığımda onu net bir şekilde görebiliyorum. O

Çok yakışıklı. Her zamanki gibi geriye yatırılmış saçları ona seksi bir yatak başı görünümü veriyor. Yüzü de temiz bir şekilde tıraş edilmiş. Cildini mükemmel bir şekilde tamamlayan beyaz bir V yaka giyiyor. Yaklaştığımda başını kaldırıyor, yeşil gözleri beni inceliyor.

Bugün gözlerinde çok az eğlence var. Aksine, çok sinirli görünüyor. Kahve fincanını dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerini görünce dudaklarımdan çıkmak üzere olan nefesi tutmak zorunda kalıyorum. Parmakları morarmış ve üzerlerinde hala kabuk bağlamış kan var.

Sandalyeye gömüldüğümde bana gülümsüyor, sürahiyi kapıp havaya kaldırıyor.

"Kahve?" diye soruyor. Başımı sallıyorum ve o da omuz silkerek kahveyi yerine koyuyor. "Bugün için planın nedir?" diye soruyor. Küçük bir parça tost alıyorum ve ben cevap verirken onu kemirmeye başladı.

"Herhangi bir planım yok," diye mırıldanıyorum. Gözleri önündeki dizüstü bilgisayara kayıyor ve yazmaya başlıyor.

"Güzel. Günü seninle geçirmek için izin aldım."

İstemsiz bir nefes alışım, çiğnediğim ekmeğin yanlış boruya gitmesine neden oluyor. Hemen öksürmeye başlıyorum ve bu Torin'in dikkatini çekiyor. Ayağa kalkıp masanın öbür ucundan bana doğru ilerlemeden önce kaşlarını kaldırarak beni izliyor. Yoldan boş bir bardak alıyor ve önüme koymadan önce bana su dolduruyor.

Bir yudum alıp sıvının beni sakinleştirmesine ve öksürük krizimi geçirmesine izin veriyorum. Ben sakinleştikten sonra Torin dizüstü bilgisayarına geri dönüyor ve bir şeyler yazmaya başlıyor. Nedense gerçekten odaklanmış görünüyor ve bu beni deli ediyor. Endişelenmeli miyim yoksa endişelenmemeli miyim emin değilim. Yemeğimden bir ısırık daha almayı reddederek koltuğuma geri oturuyorum. Sonunda cümlesini yazmayı bitiriyor ve bana gülümseyerek bakıyor.

"Buraya gel," diyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum. Gözleri vücudumda aşağı yukarı dolaşıyor, ben ona ulaşana kadar bacaklarımda ve göğüslerimde oyalanıyor ve beni kucağına çekiyor. Eli kalçamda duruyor, yavaşça elbisenin durduğu yere doğru itiyor.

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun." Açıkta kalan göğüs dekolteme bir öpücük konduruyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Seni tam burada, masanın üzerinde almak istiyorum," diye mırıldanıyor eli elbisemi yukarı kaldırıp bacaklarımın arasına girerken.

Parmakları yavaşça külotumun bel bandına dalıp en mahrem bölgeme sürtündüğünde onaylayarak inliyor.

Gözlerim hızla etrafı tarıyor ve muhafızlarla görevlileri görüyorum. "Torin, bekle," diyorum ama artık çok geç. Parmağını içime daldırarak benden kaçmak için bir nefes.

"Neden?" diye mırıldanıyor. Parmağını içime sokup çıkarmaya başladığında küçük birikintiyi hissedebiliyorum.

"Çünkü insanlar var," diyorum.

Gülüyor, ince kayışı omzumdan çekiyor ve sol göğsümü ortaya çıkarıyor. Ağzı meme ucumu yakalıyor ve onu emerek zevkimi artırıyor.

"Bunu bana neden anlatıyorsun, tatlım?" diye mırıldanıyor.

"Sana ne zaman ve nerede istersem sahip olacağım." Parmaklarını içimde gezdirirken başparmağı klitorisime bastırıyor ve orgazmım aynı anda bir sesle kesiliyor.

"Torin, araba hazır." Lucien'in arkamımda olduğunu duyuyorum ama kendimi durduramıyorum. Kaslarım onun parmaklarında kasılmaya başlıyor ve omzuna yaslanıp titrek bir nefes alıyorum, ama bu bir iniltiye dönüşüyor.

Torin usulca kıkırdar.

"Hemen geliyoruz," der. Lucien neler olduğunu anlamış olmalı ki cevap vermiyor. Geldiği gibi sessizce gider.

Torin usulca kıkırdarak yanağıma hafif bir öpücük konduruyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

Bu yolculukta farklı bir şeyler var. Başlangıç olarak, Torin kullanıyor. Ve bir Mercedes kullanıyor. Sadece basit bir Mercedes. Torin genellikle pahalı arabalarını kullanmayı ya da bir şoförün onu bir yere götürmesini sever ama bugün durum böyle değil.

Parmakları hafifçe konsola vuruyor ve gözleri yola odaklanmış durumda.

"İnsanları sever misin, Tasha?" diye soruyor. Gözlerimi ona doğru çevirdim.

"Hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordum," diyorum. Cevabıma kıkırdıyor, bunun için beni cezalandırma zahmetine girmiyor.

"Korktuğun için benim yanımda böyle davrandığını biliyorum. Bu yüzden başkalarıyla kendi isteğiyle etkileşime girdiğini hiç görmedim." Cevap verme zahmetine girmeden pencereden dışarı bakıyorum.

"Bugün en iyi şekilde davranmanı istiyorum. Aklına herhangi bir fikir gelmesini istemiyorum. Çok önemli insanlarla tanışacaksın." Hâlâ yanıt vermiyorum ve arabanın diğer tarafına uzanıp çenemi avuçlarının arasına alıyor.

"Hey," diye tersliyor. "Anladın mı lan?"

Beni bırakmadan önce korkuyla titreyerek yumuşak bir "Evet" fısıldıyorum.

Yol yaklaşık bir saat sürüyor ama sonunda bir güvenlik kapısına yanaşıyoruz. Ön kapıda Torin'inkinin aynısı olan takım elbiseli adamlar var. Yanaşıyoruz ve kimliğimizi kontrol etme ya da onlarla konuşmamızı sağlama zahmetine girmiyorlar, sadece binanın içindeki adama kapıyı açmasını işaret etmeden önce plakaya bakıyorlar.

Uzun bir araba yoluna giriyoruz, tepedeki bir eve. Güzel bir ev. Belli ki çok varlıklı birine ait. Ön garaj yolunun ortasında Torin'in etrafından dolaştığı bir fiskiye bile var. Arabayı çemberin içine park ediyor ve inip kapımı açmak için etrafımda dolaşıyor.

Arabadan inerken elimi onun elinin içine koydum.

"Beğendin mi?" Yüzüme bakarak soruyor. Şok içinde ona bakıyorum.

"Bunu sen almadın, değil mi?" Ben sordum. Umarım almamıştır. Başını sallayarak bana gülüyor.

Beni ön kapıya götürürken "Hayır, maalesef bu benim zevkim değil" diyor. Kapının zilini çalıyor ve bekliyoruz. Kapı açılıyor ve bir kadın kapıya geliyor. Üzerinde üniforması olan kısa boylu bir kadın. Torin'i görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor ve hemen hafifçe eğiliyor.

"Lütfen, içeri gelin efendim. Geldiğinizi haber vereyim," diyor. Fuayeye adım atıyoruz ve Torin bana dönüyor, gözlerinde tehdit pusuda bekliyor.

"Unutma, Tasha. En iyi davranışını göster. Babanın hayatı buna bağlı," diye tersliyor. Bir kadın sesi duymadan önce anlayışla başımı hızlıca sallıyorum.

"Torin?" İkimiz de döndüğümüzde güzel bir kadının bize doğru geldiğini görüyoruz. Yaşına göre güzel bir vücudu var, belli ki ellili yaşlarında. Saçları platin sarısı ve sıkı bir topuz şeklinde toplanmış, yüzü neredeyse kırışksız.

Gözleri parlak yeşil, bana tanıdığım birini hatırlatıyor.

Torin kocaman bir gülümseme takınıyor, beni bırakıyor ve kollarını uzatarak ona doğru ilerliyor.

"Anne."

Yirmi Beşinci Bölüm

Karşımdaki kadına bakarken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Anne mi?

Torin'in gerçekten bir ailesi olduğu hiç aklıma gelmemişti. Ama kadını kucaklıyor ve bana doğru çekmeden önce alnına bir öpücük konduruyor. "Harika görünüyorsun" diyor ve kadın gülümseyerek ona sessizce teşekkür ediyor. Onlar etkileşim halindeyken onu dikkatle izliyorum. Onları izledikçe küçük ayrıntıları daha çok görüyorum. Yanağındaki fazladan makyajı. Kolundaki morluk. Nadiren konuşması. Başını öne eğiyor ve gülümsüyor.

emir üzerine.

Mükemmel eğitilmiş.

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum," diyor onu önüne çekerken. Duraklıyor, beni içine çekerken gözleri hafifçe açılıyor. Titreyen bir nefes alıyor ve bana doğru uzanırken yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayılıyor. Avucunu yanağıma koyarken kıpırdamıyorum.

"Torin, o çok güzel." Kelimeler dudaklarından dökülürken sesi titriyor. Torin sol elimi tutup dudaklarına götürüyor ve elime yumuşak bir öpücük konduruyor.

parmak eklemleri. Gözleri
benimkilerle buluşuyor.
"Öyle değil mi?" diye
mırıldanıyor.

Annesi parmağımdaki dev pembe pırlantaya bakıyor ve ondan kaçan nefesi
kaçırmıyorum. Torin de kaçırıyor çünkü ona onaylamayan bir bakışla bakıyor.

"Babam nerede?" diye sorar. Annesi yine o sahte gülümsemesini takınarak
çabucak toparlanır.

"Ofisinde bazı işler yapıyor. Gidip onu getireyim," diyor. Torin elini sırtımın
küçük kısmına koyarak başını sallıyor. Beni giriş bölümünden çıkarıp oturma
odasına götürüyor. Hemen bir tablo gözüme çarpıyor.

Torin'in annesini hemen tanıdım. Üzerinde şık bir elbise ve üniversite
harcımdan daha pahalı olan elmas bir kolyeyle bir sandalyede oturuyor. Torin de
fotoğrafta annesinin yüzünü yansıtıyor.

Fotoğrafta belki on ya da on bir yaşında. Ama o gözler. On yaşında bir
çocuğun görmesi gerekenden çok daha fazlasını görmüşler. Gözlerim sonunda
babasına takılıyor. Adam sert ve acımasız görünüyor. Yüzü çatık, gözleri ölümle
dolu. Bu adamın yüzüne baktıkça yavaş yavaş farkına varıyorum. Bu yüzü
tanıyorum. Haberlerde ve gazetelerde manşetlerde görmüştüm.

"Büyüledin mi?" Torin arkamdan konuşurken sırıyorum. Yanıma gelip
resme bakıyor. Resmi incelerken kaşları çatılmıştı. Çocukluğunun bu adamla
nasıl geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Ailen olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum. Torin bana bakarak
gülüyor. "Buraya nasıl geldiğimi sanıyorsun, tatlım?" Başımı sallıyorum.

"Yani... Ben onların... bilirsiniz... olabileceğini düşündüm."

Anlayışla başını sallıyor ve kolunu belime doluyor. Resme dönüp bakıyorum,
midemdeki huzursuzluk her geçen gün artıyor.

İkincisi.

"Babanın..." olduğunu bilmiyordum. Söyleyemediğim için yarım bırakıyorum ve Torin bana sırtarak bakıyor.

"Kimse bilmiyor, tatlım."

"Torin?" Babasını duyduğumda sıçradım. Resimdeki adam köşeyi döndüğünde üzerinde birkaç yıl vardı. Yavaş yavaş beyazlayan saçları dışında, bu adamın yaşını tahmin edemezsiniz. Torin'in yanına geliyor, elini uzatmadan önce bir süre yüzüne bakıyor.

"Sizi beklemiyorduk," diyor.

Gözlerim açılıyor ve geçen her saniye kalbim göğsümde daha yüksek sesle atıyor. Torin babasıyla konuşmaya başlıyor ama kulaklarım çınlıyor ve göğsüm sıkışmış gibi hissediyorum.

Torin'in babası dünyada kötü şöhretli bir figürdür. Uyuşturucu, kara para aklama, cinayet ve çok daha fazlası dahil olmak üzere çeşitli yasadışı faaliyetler nedeniyle medyada yer almıştır. Ancak hiç kimse ona karşı tanıklık yapmak için mahkemeye çıkamıyor. Ya geri çekiliyorlar, ya ölüyorlar ya da birisi aniden ortaya çıkıp suçu üstleniyor.

"Bu benim güzel nişanlım, Tasha." Torin'in sesi beni panik atağımdan çekip çıkarıyor ve bana bakan o korkunç bakışları görmek için başımı kaldırıyorum.

"Nişanlısı mı?" Babası şaşkınlıkla ona bakıyor ve Torin gülümseyerek başını sallıyor. "Evet, nişanlım." Babası onu sırtından alkışlayarak gülüyor.

"Bunu yapabileceğini düşünmemiştim," diyor.

Torin'in beni tanıştırdığı zamanlar dışında babasının beni pek tanımadığını fark ettim. Selam falan vermiyor. Açıkçası bunun için minnettarım. Babasıyla hoşbeş ettikten sonra, bizim için bir masanın hazırlandığı arka bahçeye geçiyoruz.

Hepimiz masada birbirimizi tanımaya çalışan mutlu bir aile gibi oturuyoruz. Önümdeki bu iki adam hakkında bilmem gereken her şeyi bilmem dışında. Şeytan olan adamlar. Torin'in annesine bakıyorum, gülümsüyor ve ne zaman istese başını sallıyor.

"Ee, Tasha. Torin bana senin doktor olacağını söyledi?" diye sordu babası. İlk kez varlığını kabul ediyordu. Ve şimdi bile yüzündeki sırıtışı görebiliyorum. Alışkanlıkla Torin'e bakıyorum ve o da başını sallayarak bana izin veriyor. Bundan nefret ediyorum. Ama ne zaman Torin'e karşı gelmek anlamına gelecek bir şey yapmayı düşünsem, omzumdaki taze kurşun yarasını ve çenemdeki ağrıyı hatırlıyorum.

"Evet," diye mırıldandım.

Torin içkisinden bir yudum alırken "140 IQ'su var" diye ekliyor. Babasının gözleri açılıyor ve bana bakıyor.

"Lanet olsun." Başını sallayarak karısına bakar.

"Tek yapabildiği modellikti. O da yıllar önceydi." Torin'e bakar.

"Güzellik ve zekâ. Aferin oğlum," diyor. Ellerimi masanın altında yumruk yapıyorum. Bu noktada, Torin'in ailesi burada bulunmamın koşullarını biliyor olmalı. Ve davranışlarına bakılırsa, buna göz yumuyorlar.

"Böyle bir beyin boşa gitmemeli Torin. Neden onu çalıştırmıyorsun?" diye soruyor babası. Torin'in yanımda gerildiğini fark ediyorum ama başını sallıyor.

"Onun bu işe karışmasını istemiyorum," diyor. Babası şaşırılmış görünüyor.

"Kendi cerrahınız var ve onun bu işe karışmasını istemiyor musunuz?" diye sorar. Torin başını sallar.

"Ona güvenmiyorum," diyor sanki ben burada oturmuyormuşum gibi. Babası hınzır bir sırıtışla bana bakıyor.

"Öyle mi? Onu doğru dürüst kırmadın mı Torin?" Torin bir an bana bakıyor. Tepki vermem için beni cesaretlendirdiğini söyleyebilirim. Ama vermedim.

"Evet. Sadece etkisiz hale gelirim beni öldürme fırsatını kaçırmayacağına güvenmiyorum." Şimdi düşündüm de, bu mükemmel bir fırsat olurdu. Ve eğer bu fırsatı değerlendirmem kırılmadığım anlamına geliyorsa, sanırım kırılmadım.

Babası bir süre sonra omuz silkiyor ve oğluna dönerek konuyu iş dünyasına getiriyor. Torin'in bana hiç söylemediği bir şey. Asla. Ben yanıdayken ya kapısını kapatıyor ya da telefonunu kapatıyor. Babasıyla aynı işi yapıp yapmadıklarını merak ediyorum. Torin kibarca başını sallıyor ve babası beni işin içine sokmaya karar verene kadar sorduğu soruları detaylandırmaya zahmet etmeden babasına kısa cevaplar veriyor.

"Müstakbel kocanın ne iş yaptığı hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorar. Torin ona uyarıcı bir bakışla bakar.

"Baba," diyor. Bana karşı kullandığı ses tonunu kullanıyor. Ama babası onu dinlemiyor.

"Biliyorsun, onun aile işini devralmasını istedim. Ama bu onun için yeterli değildi. Daha fazlasına sahip olmalıydı. Daha fazla güç," diyor Torin'e bakarak. Torin bariz bir kızgınlıkla gözlerini kısar.

"Buraya Tasha'yı tanıştırmaya ve seni düğüne davet etmeye geldim. Ama zorluk çıkarmak istiyorsan, her şeyin eski haline dönmesini sağlayabiliriz."

Annesi ayağa fırlar.

"Hayır! Hayır, lütfen... Senin için mutluyuz Torin, gerçekten mutluyuz. Sadece senin mutlu olmanı istiyoruz," diyor aceleyle. Bunun çirkin bir şeye dönüştüğünü görebiliyorum, bu yüzden yol göstermesi için Torin'e bakıyorum ama o öfkeyle ailesine bakıyor.

"Tasha, gidelim." Oturduğum yerden kalkıyorum ve babası da kalkıp bizi izliyor. Torin beni evden çıkarırken yüzünde bir gülümseme vardı.

Rekor sürede eve döndük. Torin belli ki kızgın. Direksiyonu kavrarken parmak eklemleri bembeyaz. Garaja girdiğimizde konuşmuyor. Arabayı durdurup iniyor. Bana seslenirken arkasına bakmıyor.

"Gel," diyor. Ses tonundan başıma geleceklerin iyi olmayacağını anlayabiliyorum. Ofisine giriyor ve ben de onu takip ediyorum. Kapıdan girer girmez beni yakalıyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Beni duvara doğru itiyor, ağzı ağzımı yakalıyor. Elleri elbisemin üzerinde dolaşüyor, ta ki onu üzerimden sıyırmak için mükemmel tutuşu bulana kadar. Soğuk hava tenime çarptığında şok içinde nefes alıyorum, ama o bitirmemiş.

"Bekle, Torin-" İtiraz ediyorum ama dinlemiyor. Beni kaldırıp masanın üzerine yatırıyor ve külotumu çekip çıkarıyor.

"Torin, lütfen!" Seks sırasında asla yapmamam gereken tek şeyi unutarak bağıriyorum. Gözlerim açılıyor ve ona bakıyorum. Bana o şeytani bakışıyla bakıyor, yeşil gözleri eğlenceyle parlıyor.

Uzanıp başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. Bana gülümsüyor ve gözlerimi kapatıp daha da çok ağlamama neden oluyor.

Torin kulağıma eğilerek bana gülüyor. Girişime hazırlandığını hissedebiliyorum.

"Biliyorsun... ne kadar... Çıglıklarını seviyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

Hayatım boyunca babamın izinden gitmeyi hayal ettim. Bir gün hastanesini koşmam için bana devredeceğini hayal ettim. Aşk hiçbir zaman bir seçenek olmadı. Her zaman kendi zamanı içinde geleceğini, ama benim dikkatimi dağıtmayacağını düşündüm. Ne kadar aptal olduğuma gülüyorum. Bu konuda bir seçeneğim olduğunu nasıl düşünebildiğim beni aşıyor.

Şampanya kadehini bırakıp bir başkasına uzandım. Hiçbir zaman aktif olarak sarhoş olmaya çalışan biri olmadım ama Torin'le geçirdiğim bu günleri atlatmamı sağlayan tek şey bu gibi görünüyor. Ve içkiyi kilit altında tutmuyor. Hemen kadehi kapıp kolaylıkla mideye indiriyorum.

Özellikle bu geceyi atlatmak için liköre ihtiyacım var. Bu bizim nişan partimiz. Çok büyük ve Torin gibi abartılı. Mekan düğün mekanına benziyor ama aslında dağın içindeyiz. Bu salon özellikle dağı yakından ve kişisel olarak görmek için dağın yamacına inşa edilmiş. Bizi aşağıdaki yerden ayıran tek şey, bize manzara sunan büyük cam pencereler.

Torin bütün gece gülümsedi, herkesle sanki onları tanıyormuş gibi konuştu. Belki de tanıyordur. Kalabalıkta birkaç politikacı bile görüyorum, yani Torin çok önemli bir adam. Mesleğini benden sakladığı için bilemiyorum. Beni masum tutmak istediğini söylüyor. Bu düşünceye homurdanıyorum.

"Hey." Arkamdaki Torin'in bardağı masaya bıraktığını duyduğumda gerildim. Sert bir ifadeyle yanıma geliyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Kolumdan tutup beni kabaca kendine doğru çekti.

"Bu gece kafayı bulmaya gitme," diyor. Elimi sallayarak usulca kıkırdıyorum.

"Tabii ki hayır," diyorum. Bakışlarını daraltarak arkama uzanıyor ve şampanya bardağını alıyor. Bardağı yüzüme yakın tutuyor.

"Kaç tane içtin?" Bir an düşündüm. Kaç tane içtim? Hatırlayamıyorum.

"Dört." Bana inanıp inanmayacağını bilmiyorum ama şu anda bunun bir önemi yok. Kendimi iyi hissediyorum. Torin gözlerini devirerek garsona parmaklarını şıklatıyor. "Su. Şimdi," diyor. Garson hafifçe eğildikten sonra koşarak Biraz su. Torin'e sinirli bir bakışla bakıyorum.

"Su istemiyorum," diyorum usulca. Torin başını sallıyor.

"Umurumda bile değil." Gözleri bana odaklanıyor.

"Sana ne oldu böyle?" Alay ederek şampanya bardağına uzanırken Torin elimi tutuyor. Elimi imkansız bir açıyla bükerek koluma acı saplanmasına neden oldu.

"Ona bir daha uzanırsan bileğini kırarım. Beni test etme, Tasha. Yapacağımı biliyorsun," diye hırlıyor. Ses tonu tehdidini mükemmel bir şekilde yansıtıyor. Ve ben ona inanıyorum. Elimi kavradığı yerden çekip göğsüme yaklaştırıyorum.

Garson geri gelip suyu önüme koyuyor ve hızla yanımızdan uzaklaşıyor.

"Al." Torin içmem için suyu bana uzatıyor ve aklımın bir köşesinde suyu yüzüne fırlatmak var. Ama atmayacağım. Biraz kafam güzel ama o kadar da sarhoş değilim. Oturup sudan küçük bir yudum alıyorum. Torin bana sinirli bir bakışla bakıyor.

"Bu sen misin şimdi? Her fırsatta sarhoş mu oluyorsun?" diye soruyor. Su bardağına dönüp bakıyorum.

"Sarhoş olmak seninle birlikte olmaya dayanabilmemin tek yolu," diye mırıldanıyorum.

Yine de beni duyuyor.

"Senin için bu lanet partiyi düzenledim ve seni biraz olsun normal hissettirmeye çalıştım, sen de bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Ona toplayabildiğim en öfkeli bakışla bakıyorum.

"Bunu istemiyorum Torin. Hiçbirini. Beni buna zorluyorsun. Tıpkı diğer her şeyi zorladığın gibi," diye karşılık veriyorum. Yüzüne bir gülümseme yayılmadan önce bana ters ters bakıyor.

"Bu gece çok taşaklısın tatlım," diyor. Bana yaklaşıyor ve sahip olduğum tüm güven bir anda yok oluyor. Bakışlarımı göğsünde tutuyorum, gözlerinin içine bakamıyorum. Gülüyor, yüzümü ellerinin arasına almadan önce başımı okşuyor.

"Yapma. Sikeyim. İtme. Beni." Hıçkırıklara boğuluyorum ve o bundan memnun oluyor. "Hadi gidelim. Kaynaşma vakti geldi." Kolumdan tutup çekerken homurdanıyor.

Benimle birlikte.

Gece sefil bir şekilde yavaş geçiyor. Herkes bize gülümsüyor, bu vesileyle bizi kutluyor ama ben uyuşmuş hissediyorum. Bu noktada, her türlü protestoyu geride bıraktım. Düğüne haftalar kaldı. Ve Torin bütün gece taşıdığım bir bardak suya kadar her şeyi kontrol ediyor.

Torin bir valiyle konuşmayı bitiriyor ve ben buradaki insanları incelerken dikkatim odaya yöneliyor. Acaba kaç tanesi yozlaşmış kişiler ve kaç tanesi burada olmak zorunda oldukları için buradalar. Bu adamlardan bazılarının kollarındaki kadınlara bakıyorum.

Bazılarının kendi istekleriyle burada olmalarına imkan yok. Özellikle de eşlerinin onlara sarılma şekilleri. Bunun bir parçası olmak beni hasta ediyor. Gözlerim çok uzakta olmayan barı buluyor. Derin bir sohbete dalmış olan Torin'e bakıyorum ve ona hafifçe dokunuyorum.

"Gidip biraz daha su alacağım," diyorum usulca. Omuz silkip sözümü dinlemeden önce bir an bana dikkatle bakıyor.

"Tamam," diyor ve konuşmasına geri dönüyor. Bara doğru ilerleyip oturuyorum ve barmen gülümseyerek yanıma geliyor.

"Ne içiyorsun?" diye soruyor.

"Duble votka," diyorum. Gülümsemesi kayboluyor ve sözlerim karşısında şaşırılmış görünüyor.

"Bana normal bir bardak getir ve en güçlü votkanla doldur. Lütfen." Yavaşça başını sallıyor ve içkimi doldurmak için harekete geçiyor.

"Üzerinde hiçbir şey yokken seni tercih etsem de bu elbise tenine çok yakışıyor." Kanım donuyor ve kabuslarımdaki adamın pahalı bir takım elbise ve anında külot düşürebilecek bir gülümsemeye yanımda durduğunu görmek için dönüyorum.

Papalli elimi tutuyor ve öpmek için dudaklarına götürüyor. Gülümsemesi genişliyor ve ellerimin titrediğini fark ediyorum.

Korkudan donup kaldım.

"Neden buradasın?" Fısıldadım. Bu adamı bir daha görmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ama işte burada. Nişan partimde.

"Torin ve ben çok iyi iş ortaklarıyız. Beni nişan partisine davet etmeyeceğini düşünmedin, değil mi?" diye soruyor. Cevap vermiyorum. Veremem. Garsona işaret ederek yanıma oturdu.

"Gerçekten evimde olmanı özledim," diyor. Zalim bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Hâlâ birlikte geçirdiğimiz son gecenin hayalini kuruyor musun?" Garson içkimi koymak için bu anı seçiyor.

"Duble votka, sek olsun," diyor önüme iterek.

Papalli gülüyor.

"Sanırım öyle." Titrek ellerimle uzanıp fincanı alıyorum ve indiriyorum. Papalli parmaklarını omzumda gezdiriyor ve kulağıma eğiliyor.

"Biliyorsun, istersen gizlice kaçabiliriz-"

Sarsılarak uzaklaşıyorum.

"Hayır," diye bağırdım. Cesur hissetmemi sağlamak için vücudumdaki alkolü çağırarak ona ters ters bakıyorum.

"Bana bir daha dokunma," diye ekliyorum. Bardan kalkıyorum ama elini kolumda hissediyorum. Ayağa kalkıyor, beni kendine doğru çekiyor.

"Elinden geleni yap, ama unutma ki senin bir parçan benim, Tasha. Benimle kaldığın süre boyunca seni sahiplendim. Şimdi Torin sana sahip olabilir ama bedeninin bir parçası her zaman benim olacak," diyor beni Torin'e götürürken.

Sözleri karşısında utanç duyarak başımı öne eğdim.

"Torin, dostum!" diye sesleniyor. Torin nihayet cevap vermeden önce üzerimize bir sessizlik çöküyor.

"Papalli."

"Bakın barda votka içerken kime rastladım!" diye gülüyor. Sözleri üzerine başımı kaldırıyorum ve Torin'in bana boş bir ifadeyle baktığını görüyorum. Kızgın olduğunu biliyorum. Konuştuğu adama dönüyor,

"Affedersiniz, Vali Bey." Sevimli bir gülümsemeyle söylüyor. Bize doğru ilerliyor ve beni nazikçe Papalli'den uzaklaştırıyor.

"Sana artık aramızın iyi olmadığını söylediğimi sanıyordum," diyor Torin. Sesi sakın, bu da genellikle öfkesini dizginlediği anlamına geliyor. Papalli'nin gülümsemesi genişliyor.

"Bu, işlerimizin zarar görmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Sana kırgın olmadığımı göstermeye geldim. Beni vurmuş olsan bile," diyor Papalli. Torin yanında gülüyor.

"Bana karşı geldin Papalli. Neden seninle iş yapmayı düşünüyem ki?" diyor. Papalli yine de cazibesini koruyor.

"Çünkü ben olmasaydım, seninle çiçeğin arasındaki bağ bu kadar güçlü olmazdı, değil mi? Yani kısmen, bu birliktelik için bana teşekkür etmelisin."

Torin, dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce uzun süre ona bakar. Gülüyor. O kadar sert gülmeye başlıyor ki beni bırakıp ellerini alnına götürüyor. Bir anda silahını çekerek Papalli'ye doğru fırladı. Torin, Papalli'yi yakasından tutup silahını göğsüne doğrulttuğunda odada nefes sesleri yankılanıyor.

"Çok y ü z s ü z s ü n ," diye h o m u r d a n ı y o r . Gözleri ölümle doludur. Papalli hala gülümsüyor.

"Sanırım söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin, Torin." Torin ona ters ters baktı ve sonunda silahını indirdi. Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefesi serbest bırakıyorum. Torin ayağa kalkıyor ve Papalli'nin kalkmasına yardım ettikten sonra elini uzatarak onu özel olarak konuşabilecekleri bir yere yönlendiriyor.

Sanki Torin silah çekmemiş gibi herkes normale dönerken onların uzaklaşmasını izliyorum.

Gece sona erdi. Bu noktada yavaş yavaş temizlik yapan personel dışında herkes ayrıldı. Olayların bu şekilde gelişmesine acı acı gülüyorum. Her şeye rağmen mükemmel bir nişan partisiydi. Müstakbel kocamla geçirmek zorunda değildim. Personel bana içki servisi yapmayı da bıraktı, bu yüzden kafam temizlenmeye başlıyor ve bundan nefret ediyorum. Güneş batmıştır ve açık olan tek ışık salondaki loş ışıklardır. Koşullar uygun olsaydı çok romantik bir ışıklandırma olurdu.

farklı.

Torin bütün akşam Papalli ile konuşmaya gitti. Ne hakkında, bilmiyorum. Ama başlangıçta onun için bu kadar önemli olan bir akşamdan onu uzaklaştırdığına göre oldukça önemli olmalı. Omzumda bir el hissediyorum ve Torin'in başımda dikildiğini görmek için dönüyorum. Elini bana uzatırken yüzünde küçük bir gülümseme var.

Ona güvenmiyorum. Ama bu konuda başka seçeneğim yok. Bu yüzden ona elimi verdim. Beni minderlerden kaldırıp dans pistine götürüyor. Piyanist bizim için bir şarkı çalmaya başladığında konuşmuyor bile. Torin beni kendine çekiyor, bir elini kalçama koyarken diğer eliyle elimi kavıyor. Dans pistinde yavaşça sallanmaya başlıyoruz. Konuşmuyor ama gözleri yüzümde. Ona toplantı hakkında soru sormak istiyorum. Ne konuştuklarını. Ama onu tanıyorum. Ve bana söylemeyeceğini biliyorum.

Bu yüzden sessizliğe razı oldum.

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum." Bakışlarımı onun göğsünde tutuyorum.

"Beni terk edersen ne yapacağını hiç düşündün mü?" diye soruyor. Şimdi ona bakıyorum. Beni test edip etmediğini bilmiyorum ama

Yüzündeki ifade meraklı. Sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır... Ne yapardım bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Gülümsüyor.

"İyi. Çok iyi."

"Eğer beni terk edersen, senin için gelirim. Nereye gidersen git seni bulacağım Tasha. Artık benimsin," diye mırıldanıyor.

Başımı salladım.

"Biliyorum," diyorum. Çenemi kavırıyor, bakışlarımı onunkilere kilitliyor.

"Ciddiyim. Eğer sen ve ben ayrılırsak, senin için geleceğim. Benden sonra asla normal bir hayatın olmayacak, Tasha. Umarım bunu biliyorsundur," diyor. Sesi ciddi geliyor. Sanki bunu gerçekten anlamamı istiyormuş gibi.

Başımı salladım.

"Biliyorum,

Torin."

Yirmi Yedinci Bölüm

Eğlenirken zamanın uçup gittiğini söylerler. Ama bir şeyden korktuğunuzda da zaman uçup gider.

Haftalar akıp geçti ve sonunda büyük gün geldi. Düğün günüm. Bir zamanlar kendim olan her şeyi kaybettiğim ve Torin'in yarattığı her şeyin bir parçası olduğum gün. Onun karısı olacağım.

Onun için bundan daha fazlası olacağım. Ve bu beni çok korkutuyor. Bugünden sonra ne olacağım? Annesi gibi mi olacağım? Hiç seçmediğim bir hayattan memnun mu olacağım?

Kuaförüm duvağı saçıma yerleştirirken aynada kendime bakıyorum. Kendimi tanıyamıyorum. Makyajım doğal ama cesur. Gözlerimin rengini daha da ortaya çıkaran doğal bir dumanlı göz. Ve nude ruj sürüyorum. Kendimi hiç bu kadar makyajlı görmemiştim. Saçlarım sırtımdan aşağı dökülen büyük dalgalar halinde kıvrılmış. Elbise de göz kamaştırıcı. Son derece ışıltılı bir balo elbisesi. Tatlı bir yakası var.

Torin'in inanılmaz bir zevki var. Ayakkabılarıma kadar üzerimdeki her şey Torin tarafından seçildi. Bu günle ilgili her şey Torin tarafından koordine edildi.

Ben sadece bir aksesuarım. Aynada yüzüme bakıyorum ve hiç de hissettiğim gibi görünmüyorum.

Kendime güveniyorum. Güzel görünüyorum. Olgun.

Ama dehşete düştüm. Sefil. Üşüyorum.

Bomboş. Tamamen umutsuzum.

Kapı Torin'i gösterecek şekilde açılmadan önce kapı çalıyor. Onu gördüğüme gerçekten çok şaşırdım. Smokinin içinde harika görünüyordu. Odaya girerken onu izledim. Smokin tam ona göre dikilmişti.

Saçları yüzünden geriye doğru itilmiş ama hacmini de koruyor. Parlak yeşil gözleri ihtiyacı olan tek aksesuar. O çok güzel. Ve bunu her kabul ettiğimde içim parçalanıyor. Odadaki tüm personel hemen dışarı çıkmak için acele ediyor. Torin'in gözleri üzerimde dolaşıyor. Ağzının kenarının seğirdiğini bile görüyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor bana doğru ilerleyerek. Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

"Damadın görmesi kötü şans getirmez mi-

" Torin bana el salladı.

"Sanırım bunun ötesindeyiz, sence de öyle değil mi?" diye soruyor eğlenerek. Bana yaklaşırken başımı öne eğiyorum. Elleri belime dolanıyor ve beni göğsüne çekiyor.

"Hey." Sesi yumuşak ve nazik çıkıyor. Parmağını çenemin altında hissediyorum ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Gözleri nazik. Samimi.

"Gergin misin?" diye soruyor. Yavaşça başımı sallıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. Gülümsüyor ve bir kıvrımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Her zaman seninle olacağım, Tasha."

Başımı sallıyorum. Yüzüme bakmaya devam ediyor, her küçük ayrıntıyı hatırlıyor. Birden ifadesi değişiyor.

"Sen ve ben bu kelimeleri söylediğimiz an, sahip olduğum her şey senin de olacak" diyor. Bana bakarken gözleri ciddi ve bana bir şey mi söylemeye çalışıyor diye düşünmeden edemiyorum.

"Hayatımı seninle geçirmeye hazırım, Tasha. Seni o restoranda gördüğüm an farklı olduğunu anladım. Seni aldığım için çok mutluyum," diyor yüzümü ellerinin arasında tutarak.

"Sen mükemmelsin. Hayal edilebilecek her yönden. Ve yakında, tamamen benim olacaksın. Eve, sana dönmek için sabırsızlanıyorum."

Bana doğru eğilerek gülümsüyor, beni öpüyor. Öpüşü sanki zamanı yokmuş gibi aceleci ve bu beni korkutuyor.

Güneş yüksekte ve esinti serin. Her şey mükemmel. Her şey mükemmel. Mekan, hava, düğün. Hepsi mükemmel. "Tamam, sıra sende."

Koordinatör bana gülümsüyor ve ben de koridorun ortasına geçip yürüyüşüme başlıyorum. Tek başıma yapacağımı hiç hayal etmediğim bir yürüyüş. Babam ve ben düğün günüm hakkında konuştuk. Tabii ki, koridorda birlikte yürüyeceğimiz için onu tutmamla ilgili şakalar yaptı. Annem bize onaylamayan gözlerle bakar ve bu yaşında henüz bir koca bulamadığım için beni küçümserdi.

Kendi kendime gülüyorum. Onları özlüyorum. İkisini de. Babamın hayatını tek başına sürdürdüğü düşüncesiyle kalbimin acıdığını hissediyorum. Hayatta olduğumdan haberi yok. Acaba şimdi ne yapıyor?

Gökyüzüne bakıyorum. Güneş daha yeni alçalmaya başlamıştı. Koridorda ilerlerken üzüm bağı görünüyor. En azından mülk müdürü bu konuda haklıydı. Gözlerim koridorun sonunda beni bekleyen Torin'e takılıyor.

Bana bakarken yüzünde bir gülümsemeyle duruyor. Bu kadar istismarla lekelenmemiş olsaydı mükemmel bir an olurdu. Çok fazla zihinsel ve fiziksel istismar. Aşk yok, romantizm yok.

Sadece hasta bir adam ve bana sahip olma ihtiyacı.

Koridorun sonuna ulaşp Torin'in önünde duruyorum.

"Oturabilirsiniz."

Rahip herkesin önünde konuşuyor ve herkes yavaşça yerine oturuyor. Bu insanların kim olduğunu merak ediyorum. Çünkü hiçbirini tanımıyorum. Torin'in de hiçbiriyle konuştuğunu görmedim. İş hayatından olmalılar. Ellerimde hafif bir sıkışma hissediyorum, beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Rahip kısa vaazını veriyor ve Torin'in dini olup olmadığını merak ediyorum. Şimdi düşünüyorum da, beni esir alan kişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hem de hiçbir şey. Eğer herhangi biri tarafından kaçırılmış olsaydım, onlara onun hakkında hiçbir şey söyleyemezdim. Sanırım bu yüzden beni her şeyden habersiz tutuyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana göz kırpmıyor.

Psikopat olabilir ama aynı zamanda çok da zeki.

Torin ve ben yeminlerimizi tekrarlıyoruz. Sona yaklaştıkça kanım kulaklarıma daha çok hücum etmeye başlıyor. Bitmesini istemiyorum. Sona ulaşmak istemiyorum. Ulaşamıyorum.

"Bu adamı yasal kocan olarak kabul ediyor musun?" Rahip bana soruyor. Ona kocaman gözlerle bakıyorum ve Torin'e dönüyorum.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman bana verilen güçle..."

Sözleri beynimde karmakarışık bir karmaşaya dönüşüyor. Sanki bir tünel görüşüm var ve o tünelde Torin'den başka hiçbir şey yokmuş gibi. Hatta ne zaman

Kalabalık ayağa kalkıp bizi alkışlıyor ama ben onları duyamıyorum.

Torin kolunu sırtıma dolayarak dudaklarıma yakıcı bir öpücük konduruyor, ben de kollarımı boynuna doluyorum.

Bayılmamak için tek yapabildiğim bu.

"Tebrikler!"

Başka bir yabancı gelip bizi tebrik ediyor. Mutlu çift. Çılgık atıp ağlamaktan başka bir şey istemesem de uyuşmuş hissediyorum. Ve bunun için minnettarım.

Torin bütün gece elini üzerimden çekmedi. Bunun için de minnettarım. Ondan nefret etsem de, gecenin geri kalanında dengede kalmama yardım edecek kadar beni önemseydiği için mutluyum. Bir süre sonra karı koca olarak ilk dansımıza sıra geliyor.

Baba-kız ya da anne-oğul danslarımız yok çünkü ailelerimizden hiçbiri burada değil. Torin ve ailesi arasında çok güçlü bir bağ olmadığını hissettim. İleride bu konuda daha fazla şey öğreneceğime eminim. Ama kendi oğullarının düğününe gelmeyecek kadar yabancılaştırmış olduklarını düşünmemiştim.

Torin beni kollarına alıyor, tam o sırada tepemizde müzik çalmaya başlıyor. "Bilge adamlar der ki, sadece aptallar acele eder..."

Şarkıyı dinlerken içimde bir sıkışma hissediyorum. Sanki benimle alay ediyor. Beni hayran bakışlarla izleyen Torin'e bakıyorum.

"Bunu sen mi seçtin?" diye sordum. Başını salladı.

"Mükemmel, sence de öyle değil mi?" diye soruyor gülümseyerek. Acı acı gülüyorum. "Neden?" diye soruyorum. Omuz silkiyor.

"Niyetim sana aşık olmak değildi, Tasha. Ama artık aşık olduğuma göre, gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bu işe çok kafa yormuş. Mekânı gezerken tesis müdürünün bize söylediklerini hatırlıyorum. Bunun hayallerimizdeki düğün olacağını söylemişti. Kısmen haklıydı. Bu Torin'in hayallerinin düğünü.

"Torin bana aşık değilsin," diyorum. Sözlerimi düşünüyor gibi görünüyor.

"Belki de değil. Belki de takıntılıyım."

Şaka yapıyor ama ne kadar yerinde olduğunun farkında değil.

"Duygularına karşılık verebilecek biriyle birlikte olmak istemiyor musun?" diye soruyorum. Başını sallıyor.

"Seni istiyorum Tasha. Başka kimse umurumda değil. Artık umurumda değil." Bakışlarını daha fazla tutamıyorum, bu yüzden başımı göğsüne yaslıyorum, sadece bu anı olduğu gibi kabul ediyorum. Mutlu, kızarmış bir gelinmişim gibi davranıyorum.

Annem de babam da burada ve bu adam hayallerimin erkeği. Var olmayan geleceğimi düşündükçe gözyaşlarım sel olup akıyor. Sonra bir şey duyuyorum.

"Sana... aşık olmaktan... kendimi alamıyorum..." Torin'in derin sesi şarkının sonuna eşlik ederken içimde yankılanıyor. Başımı kaldırıp şok içinde ona bakıyorum ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurarak gülümsüyor.

"Ciddiyim, tatlım. Elimde değil," diye gülüyor ve beni dans pistinden uzaklaştırıyor.

Gecenin geri kalanı olaysız geçti. Pastayı kesiyoruz, yabancıların kadeh kaldırmalarını dinliyoruz ve biraz daha dans ediyoruz. Ve gecenin sonunda, çok yorulmuştum.

ve gitmeye hazır. Balayı yerinin neresi olduğu ya da Torin'in aklında bir yer olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Odanın diğer ucuna baktığımda Torin'in kapının yanında Lucien'le konuştuğunu görüyorum. Yüzünde ciddi bir ifade var, sonra hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Lucien ona başka bir şey söylüyor ve bu her neyse onu öfkeliendiriyor. Lucien başını sallamadan önce derin bir nefes alır ve Lucien'e kısa bir cümle söyler. Arkasını döner ve kabul salonunu terk eden çift kapıyı iter.

Torin orada öylece durup boşluğa bakıyor. Çok telaşlı görünüyor. Başını çeviriyor ve gözleri hemen beni buluyor. Uzaklara bakmadan önce bana bakıyor.

Acaba tüm bunlar neydi?

Torin gülümseyerek hızla bana doğru ilerliyor.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor. Bunun gerçek bir soru mu yoksa sadece beni test mi ettiğinden emin olamadan yavaşça başımı sallıyorum.

"Seninle son bir dans edebilir miyim?" Bunu sorması bile beni şok ediyor ama yine de isteğini yerine getiriyorum. Elimi tutuyor ve DJ şarkıları değiştirirken beni dans pistine çekiyor. Sonra saatine bakıyor, yüzündeki duyguları silmeden önce bir şeye odaklanıyor.

"Bunu hatırlamak istiyorum," diye mırıldanıyor. Bana gülümseyerek bakıyor. "Bu arada, bu gece çok güzel görünüyorsun aşkım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Bizi rahatça döndürüyor, akli başka bir yerde gibi görünüyor.

Dikkati dağılmışken ona bakıyorum. Bu adamın bana yaptığı her şeyi yapabileceğini asla düşünmezdim. Torin'in işlerini yürüten tarafını hiç görmedim. Ve açıkçası, onun bu yönünü görmekten korkuyorum. Özellikle de artık onun hayatında yeni bir rolüm olduğu için. Ama içimden bir ses

Yakın gelecekte tam olarak neyle evlendiğimi öğreneceğim.

Torin bana bakıyor. Bir şeylerle boğuşuyor gibi görünüyor ama söylemeye karar veriyor.

"Tasha-" Vücudumun geriye itildiğini hissetmeden önce yüzü ciddileşiyor. Elbisenin üzerinde tökezliyorum, güçten kıcımın üzerine düşüyorum. Ve sonra çığlıklar başladı. İnsanlar çıkışa doğru koşuşturuyor ve çırpınıyor, nedenini bilmiyorum. Kafamı kaldırıp önüme bakıyorum, Torin de yerde yatıyor ve acı içinde omzunu tutuyor.

Her şeyi anlamam bir dakika sürdü ama sonunda anladım. Vurulmuş. Birisi Torin'i vurdu. Ne yapacağımı bilemiyorum. Vücudum istemsizce ona doğru hareket ediyor. Gözleri üzerime düşüyor ve bana bağılıyor.

"Defol git buradan!" diyor. Titreyen ellerimle yanına çöküp üzerindeki paltoyu çekiyorum. Üzerindeki düğmeli ceketini de yırtıp açıyorum ve kan akan yarayı ortaya çıkarıyorum. Omzundan girmiş ama ne yeterince derin görünüyor ne de bir atardamara işaret edecek kadar yoğun kanama var.

Torin solgun görünüyor. Nefes alış verişini düzensizleştiriyor ve cildi nemleniyor. Sonra başka bir yerinden de vurulduğunu fark ediyorum. Gözlerim karnına inmeden önce vücudunda geziniyor. Biri onu yan tarafından vurmuş.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. İçgüdü mü yoksa korku mu doktor moduna geçmeme neden oluyor bilmiyorum ama öyle yapıyorum. Hemen yerden ceketini alıp daha ağır olan yaraya bastırmaya başlıyorum.

"Tasha... lütfen... git..." Yavaşça ceketini bıraktım.

Ceketi bırakıp Torin'den uzaklaşıyorum ve koşmaya hazırlanırken döndüğümde bana doğrultulmuş bir silahla karşılaşıyorum.

"Polis! Ellerinizi havaya kaldırın!"

Yirmi Sekizinci Bölüm

Dün geceki olayları tekrar hatırlarken, sanki bir film izliyormuşum gibi hissediyorum. Torin'in benden sürüklenip götürülmesini, düğünümüzün konuklarının koşuşturup çılgılık atmasını, polisin mekânı ambalaj kâğıdı gibi yırtmasını izliyorum. Hiçbiri gerçek gibi görünmüyor.

"Bayan Bordat."

Son birkaç saattir beni sorgulayan dedektife bakıyorum. Cevap vermem için kaç saattir bana bağırdığından bile emin değilim. Aynı anda hem beni tehdit ediyor hem de nezaket göstermeye çalışıyor ama bu umurumda değil. Uyuşmuş hissediyorum. Gerçekten özgür müyüm? Bu bir rüya mı?

"Gerçekten odaklanmana ihtiyacımız var," diye tersliyor dedektif beni. Adını bilmiyorum. İçeri ilk girdiğinde söylediğinden eminim ama dinlemiyordum. Bir süredir de dinlemiyordum. Sorgu odasının kapısı açılıyor ve yeni bir yüz ortaya çıkıyor. Bir adam. Elinde bir dosya klasörü ve bir fincan vardı.

"Pekala Smith, senin zamanın doldu. Sıra bende," diyor adam. Kendine güveni var. Sadece bu mesleği yıllarca yapmış olmanın verdiği bir güven.

Adam, Smith, itiraz etmeye başlar.

"Onunla işim henüz bitmedi-"

"Yanlışı kişiyi sorguluyorsun Smith," diyerek Smith'in göğsüne bir dosya yapıştırır. O da isteksizce dosyayı alıp inceliyor. Gözleri açılıyor ve bir bana bir de az önce içeri giren adama bakıyor.

"İşinizi doğru yapmış olsaydınız, en azından kadının kanlı gelinliğini değiştirmesine izin verirdiniz, sonra da onu hiçbir şey bilmediği belli olan sorularla boğardınız." Gelinliğime bakıyorum ve beyazın kanla lekелendiğinden emin oluyorum.

Torin'in kanı.

Dedektif Smith dosyayı masaya vurup odadan çıkmadan önce homurdanır. Kapıyı arkasından çarparak kapattı. Yeni adam gülümseyerek bana doğru yürüdü. Kirli sarı saçları ve sıcak yeşil gözleri var. Gözleri Torin'inkilere hiç benzemiyor. Bana gülümsüyor.

"Bayan. Holter?" diye soruyor. Gözlerim açılıyor ve gözlerimden yaşlar dökülüyor. Yavaşça başımı sallıyorum ve dedektif dişlerini ve iri gamzelerini göstererek gülümsüyor.

"Benim adım Bryan. Bryan Prescott. Sizin davanıza atandım. Bunun için ve tüm bu durum için çok üzgünüm," diyor. Kelimeleri bulamayarak tekrar başımı sallıyorum. Elindeki bardağı bana doğru itiyor.

"Susamış olmalısın." Kupaya bakıyorum, ona güvenmeden bakıyorum. Bunların hepsi bir tuzak olabilir ve o fincan beni bayıltıp Torin'e geri götürmek için zehirle lekelenmiş olabilir. Karar veremeyerek başımı öne eğiyorum.

"Çok sarsılmış olduğunuzu biliyorum ama şu anda sizinle bazı şeyleri teyit etmem gerekiyor." Dedi.

"Bana doğum gününü söyleyebilir misin?" diye soruyor. Gözlerimi masadan ayırmıyorum.

"3 Nisan," diye mırıldanıyorum.

"Peki ya çocukluğunuzdaki adresiniz?" Büyüdüğüm adresi, geldiğim evi, gittiğim okulları ve ebeveynlerimin bilgilerini sıraladım.

"Bayan Holter. Bir yıldan uzun bir süredir ölü olduğunuz sanılıyordu..." Önüme bir resim itilmeden önce bir hışırtı duyuyorum. Resimdeki adamı tanıyorum. Bu Torin. Temiz bir takım elbise ve gözlerinde öldürebilecek bir bakışla her zamanki gibi yakışıklı görünüyor.

Fotoğraf belli ki gizlice çekilmiş. Torin arabadan iniyor, başka bir şeye odaklanmış. Sadece bir fotoğraf olmasına rağmen, ona baktıkça kalbim göğsümde gümür gümür atıyor.

"Bu resimdeki adamı tanıyor musun?" diye soruyor. Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Bana onun adını söyleyebilir misin?"

diye soruyor. "Torin," diye fısıldıyorum.

"Torin Bordat."

"Bayan Holter, bu adam tarafından isteğiniz dışında mı kaçırıldınız?" diye soruyor. Kelimeleri bulamadan başımı sallıyorum.

"Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözleriyle buluştuğumda hissettiğim tüm duygular yüzeye çıkıyor.

"Cehennem."

Sorgulamam bittiğinde, koruyucu gözetim altında tutulmak üzere serbest bırakıldım. Babamla iletişime geçip hayatta olduğumu bildirmek de dahil olmak üzere her şeyin yoluna girmesi bir hafta sürdü. Torin ellerinde olsa bile

Gözaltı, gerekirse hayatıma son vermeye hazır adamları olmadığı anlamına gelmez. Bu karakoldaki polisler Torin'den rüşvet aldıysa hiç şaşırmam.

Gözlerimi kapıya dikmiş, babamı bekliyorum. Farklı görünmem gerektiğini biliyorum. Bir yıllık tutsaklık insana bunu yaptırıyor. Torin'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

"Planladığınız şeye geri döneceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Yapamayacağımı biliyorum. Asla normal bir hayat yaşayamayacağım. Yaşadığım onca şeyden sonra olmaz. Taburcu olduktan sonra beni hemen hastaneye gönderdiler. Doktorlar içinde bulunduğum durum karşısında dehşete düştüler. Vücuduma yerleştirilen takip cihazları da dahil.

İhlal edilmiş hissediyorum. Utanç.

"Bayan Bordat?" Bir polisin bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırdığımda geriliyorum. Bana yaklaşıırken yüzünde boş bir ifade vardı.

Elinde bir şey tutuyor.

Elime bir notla birlikte küçük bir kutu koyarken "Bu senin için" diyor. Kutuyu açmam için beklemediği gibi başka bir şey de söylemiyor. Ben kutuya bakarken hızla oradan ayrılıyor. Pembeye sarılmıştı ve üstünde küçük bir fiyonk vardı.

Açıyorum, ne olduğunu gördüğümde parmaklarım titriyor. Bu benim evlilik yüzüğüm. Kocaman pembe elmas kutunun ortasında duruyordu. Gelinliğimle birlikte onu da kanıt olarak polislere verdim. Artık o hayatla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Hemen kartı açmaya başlıyorum, midem çalkalanıyor. Torin'in düzgün el yazısını hemen tanıyorum.

"Bir daha çıkarma."

"Bayan Holter?" Adımı duyunca iri gözlerle başımı kaldırdım. Kızlık soyadım. Sekreterin bana endişeyle baktığını görünce rahat bir nefes alıyorum. Yüzüğü ve notu hızla bana verilen çantaya koyup yerimden kalkıyorum.

"Baban burada," diyor.

Başımı salladım, ayağa kalktım ve kapıdan içeri girdim. Neden bilmiyorum ama şu anda Torin'den gelen notu okuduğum zamankinden daha gergin hissediyorum.

Ya benden nefret ediyorsa? Ya karısının ölümü için beni suçluyorsa? Ya artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa?

Hiçbir şeyim olmayacak. Ailem olmayacak. Gözyaşlarım yavaşça gözlerime doluyor. Bacaklarım titriyor ve her an yere yığılacakmışım gibi hissediyorum.

Bekleme odasını ve babamı ortaya çıkaran kapıları iterek açıyorum. Resepsiyona en yakın sandalyede oturuyor. Başı öne eğik, elleri önünde gevşekçe duruyor. Saçlarının kenarları ağarmış ve yüzündeki yeni kırışıklıklarda yorgunluğu görebiliyorum. Hayranlıkla büyüdüğüm o kaygısız adam gitmiş.

Ben yaklaştıkça kafasını kaldırıyor. Ağladığını hemen anladım. Gözleri kıpkırmızı. İçimdeki her şey durdu. Benden nefret ediyor. Ölmemi istiyor. Bana sahip olduğu için kızgın.

Ayağa kalkıyor, başka bir şey söylemeden odayı geçiyor ve beni derin bir kucaklamanın içine çekiyor.

Gerginim. Bir yılı aşkın süredir böyle bir şefkat hissetmemiştim. "Ben de seni kaybettiğimi sanmıştım," diye fısıldıyor.

Saçlarıma sarılıp ağlayarak titrek bir nefes veriyor. Artık ona yardım edemiyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Her şeyi bırakıyorum, unutuyorum

İkimizin de bacakları tutmaz ve kucaklaşarak yere düşeriz.

O sıcak. Kalbi benimki kadar hızlı atıyor ve sürekli akan gözyaşları yüzünden göğsü titriyor. Ama o burada. Ve yaşıyor.

Öylece oturup, ikimizin de o psikopatın planının ardından hayatta kalmış olmamızın keyfini çıkarıyoruz.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ÜÇ AY SONRA

"Günaydın, Bayan Tasha." Okuduğum kitaptan başımı kaldırdığımda Leslie'nin geldiğini görüyorum. Kendisi temizlikçi. Beni içeri alırken yüzünde bir gülümseme vardı.

"Bugün daha iyi görünüyorsun," diyor. Tekrar kitaba bakmadan önce başımı sallıyorum.

Hayat sürekli bir cehennem oldu. Babam ağırdan almamı söylüyor ama hiçbir şey yapmamak beni delirme noktasına kadar hızlandırdı. Özgürlüğümün ardından, gerçekliğime uyum sağlamamın bir yolu olarak bana bir terapist önerildi. Akli durumum için hiçbir şey yapmadı. Aksine daha da kötüleştirdi. Şimdi babamı mutlu etmek için gidiyorum.

Ama her seans aynı. Sessizlik.

Kabuslarım da azalmadı. Gerçek dünyaya döndüğümde beri hiç uyuyamıyorum. Gözlerimi her kapattığımda onunla geri dönüyorum. Bağlanmış, dövülmüş, zorlanmış. Hayatım için çılglık atarak soğuk terler içinde uyanıyorum. Bu noktada, babam bana daha hızlı ulaşabilmek için kapımın dışındaki koridorda uyuyor. Onu böyle bir duruma soktuğum için kendimi suçlu hissediyorum. Annem için hâlâ üzgün olduğunu biliyorum. Böyle bir ölümü hak etmemiştii. Her şeyi farklı görseler de annem ve babam birbirlerine aşıktı.

Terapistim ve babam bunun benim hatam olmadığı konusunda ısrar ediyorlar. Ama hissettiğim suçluluk duygusuna engel olamıyorum. Bir kitapçada iş buldum ama paparazziler nerede çalıştığımı öğrendikten sonra uzun sürmedi. Beni rahat bırakmıyorlar. Telefon kullanmamaya ve babamın evinde kilitli kalmaya karar verdim. Şanslıyım ki kapısı var.

GörünüŖe göre, hayatımın geri kalanında bir gün bile alıŖmak zorunda değilim. Torin her Ŗeyi benim adıma imzaladı, bu yüzden tutuklandığında hiçbir mal varlığı dondurulmadı. Hepsi bana ait. Ben bir milyarderim.

Sonunda Torin'in ne iŖ yaptığını öğrendim. Basından değil, benimle görüşmek isteyen menajerlerden.

O bir silah tüccarı.

Silahlar üretti ve onları en yüksek teklifi verene sattı. GörünüŖe göre, arka cebinde pek çok Amerikalı politikacı var. Dokunulmaz biri. İşte bu yüzden çok korkuyorum. Kime başvurursam başvurayım, ondan güvende değilim. Uzun süre hapiste kalmayacağını biliyorum. Aslında neden orada olduğu konusunda bile kafam karışık. Neden her Ŗey bu şekilde gelişti. Torin'in bu kadar büyük bir hata yapacağını sanmıyorum. Ama her Ŗeyi planlamış gibi görünüyordu.

Sonuç yine de.

Dedektif Prescott ayda birkaç kez uğrarmış, beni kontrol etmek içinmiş. Buraya son gelişinde elinde bir mahkeme celbiyle geldi. Mahkemede Torin'e karşı tanıklık etmem gerekiyormuş, diğer tüm tanıklar ya tanıklık etmeyi reddediyor ya da ölmüşler.

Kapı açılıyor ve babam içeri giriyor. Belli ki mesaisi yeni bitmiş ve beni görünce gülümsüyor.

"Tasha, tatlım, hazır mısın?" diye soruyor. Bu kelimeyi kullandığında gerildim.

Tatlım.

Torin'in bana seslenmeyi en sevdiği şeydi.

"Hazırım," diye mırıldanıyorum bar taburesinden kayarak. Ama hazır değilim. Hem de hiç.

Mahkeme salonu insanlarla dolu. Paparazziler, ajanlar, bu hikayenin kokusunu alan herkes. Onlara göre ben, onu kaçıran karşı duran cesur bir kıyım. Ama hükümet için, güç kaynaklarını kilit altına alabilecek bir engelim.

Açıkçası Torin'in bundan önce benimle iletişime geçmesini beklerdim ama geçmedi. Karakoldaki o nattan beri ondan haber almadım. Yüzüğü dolabımın üstündeki bir kutuda kilitli tutuyorum. Bir gün benim için geleceğinden ve yüzüğün bende olmayacağından korkuyorum. İsteyeceğim son şey onu kaybetmek.

Bunu yaparsam korkunç sonuçları olacağını biliyorum.

Yargıç odaya giriyor ve mahkeme her zamanki gibi devam ediyor. Mahkeme salonunda bulunan herkesle konuşurken bana bile bakıyor.

"Bayan Bordat nezaketen sorgusunu tamamlayana kadar Bay Bordat'ın mahkeme salonuna girmesini engelleyeceğiz," diyor bana acıyarak bakarak. Soyadımın hâlâ Bordat olmasından nefret ediyorum. Her iki taraf da argümanlarını ve sorgulamalarını tamamladıktan sonra beni kürsüye çağırıyor.

Ayağa kalkıp arkasında oturmam gereken tahta kutuya doğru ilerlemeden önce babamın elini sıkıyorum. İlk avukat yanıma geliyor ve dedektiflerin bana sorduklarına benzer sorularla başımın etini yiyor.

Tüm cevaplarım aynı şeylerden oluşuyor.

"Bilmiyorum."

Hayal kırıklığına uğradıklarını söyleyebilirim ama Torin akıllıydı. Bunu sakladı ki ona karşı tanıklık edemeyeyim herhangi bir şeyde o yaptı başka yaptı dışında

Adam kaırırma. Torin asla benim önümde iş yapmazdı. Ne zaman ortaya çıksam telefonu kapatırdı.

Karşı taraf ayağa kalkıp bana doğru yürüyor. Bu adama Torin gibi adamları hapisten uzak tutmak için büyük paralar ödendiğini söyleyebilirim.

"Bayan Bordat, doğru mu?" diye

sorar. "Evet..."

"Nasıl oluyor da soyadın Bordat oluyor?" diye soruyor.

"Değiştirildi," diyorum.

"Neden?"

"Çünkü evlendim."

"Kiminle?"

"Torin Bordat," diyorum. Arkasını dönüp benimle alay ediyor.

"İki ay oldu, Bayan Bordat. Tekrar değiştirmeyi düşünmediniz mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Denedik ama mahkemeler zorluk çıkartıyor," diyorum.

"Denediniz... Boşanma davası açmayı denediniz mi Bayan Bordat?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Yine de mahkemenin böyle bir kaydı yok." Gözlerim açılıyor. "Neden kaydınız olmadığını bilmiyorum," diyorum.

Masadan bir dosya alarak başımı salladı. Bir resim çıkartıp önüme koydu.

"Bayan Bordat, size gösterdiğim bu şeyin ne olduğunu mahkemeye söyleyebilir misiniz?" diye soruyor. Ona baktım.

"Bir resim."

"Neyin?" O soruyor.

"Ben," dedim.

Midem sıkışıyor. Bu fotoğraf Torin ve ben adadan ilk ayrıldığımızda çekilmişti. Yanağımı öpüyor. Ve ben de ona izin veriyorum. Herkes için kötü görünüyor.

"Bu, New York'ta, sözde kaçırılmanızdan sonra çekildi-" "İtiraz ediyorum Sayın Yargıç, spekülasyon!" Diğer avukat bağırıyor. "Kabul edildi." Önümdeki avukat gözlerini deviriyor.

"Özür dilerim... Bu sizin kaçırılmanızdan sonra çekildi" diyor ve aynı tarihlere denk gelen fotoğrafları sıralıyor.

"Herhangi bir sıkıntı içinde görünmüyorsunuz," diye ekliyor.

"Aslına bakarsanız, onun sevgisini hoş karşılıyor gibisiniz. Haftalarca oradaydın, neden hiç kaçmaya çalışmadın? Birkaç kez onunla ayrılıp geri dönerken görüldün!" Kan kulaklarıma hücum ediyor.

"Hayır, ben-" Sözümü kesiyorum, sessizlik odayı kaplarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi çaresiz hissediyorum. Yanlış bir şey söylersem babamın hayatının tehlikeye gireceğinden korkuyorum. Bu yüzden yargıca bakıyorum.

"Lütfen gidebilir miyim?" Ben soruyorum.

Avukata bakarken gözlerinde merhamet parlıyor.

"Başka sorum yok Sayın Yargıç," diyor.

Standın yanındaki kapı açıldığında, babamın yanına dönmekten başka bir şey istemediğim için yavaşça kabinden çıkıyorum. Kâbuslarımdaki adamın iki yanında iki polis duruyordu. Torin'in elleri önünde kelepçeli ama üzerinde güzel bir takım elbise var. Saçları geriye doğru taranmış ve alışılmadık derecede uzun, ama çekici olmayan bir şekilde değil. Parlak yeşil gözleri benimkilerle buluşurken dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme var.

Birden oda dönmeye başlıyor ve kalbim hiçbir şeyi anlayamayacağım kadar hızlı atmaya başlıyor. Torin'in gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor, kendimi kaybediyorum. Onunla yaşadığım tüm dehşetler gözümün önüne geliyor, korku ve adrenalin duyularımı bulandırırken dünya benim için katlanılamayacak kadar büyük bir hal alıyor.

Dünya kararmadan önce bir sürü ses duyuyorum.

Kaydettiğim son şey bedenimin yere düştüğü.

Otuzuncu Bölüm

"Vur. Vur. Eğil. Vur. Vur. Eğil. Sağ kroşe, aparkat. Güzel!"

Antrenman yaparken yüzümden ter akıyor. Dövüşmek benim teselli yerim oldu. Kaçış yolum. Kendimi savunabiliyormuşum gibi güvende hissettiriyor. Bir daha asla birinin kurbanı olmayacağım. Vuruşlarım mükemmel bir şekilde inerken gülümsüyorum, eğitmenim beni coşkuyla alkışlıyor.

Eğitmenim gülümseyerek, "Vay be Tasha, son birkaç ayda kendini gerçekten geliştirmişsin," diyor. Ben de eldivenlerimi çıkararak gülümsüyorum.

"Teşekkürler," diyorum biraz nefes nefese.

Hayat benim için yavaş ama emin adımlarla normale dönüyor. Torin adam kaçırma suçundan mahkum edildi çünkü onu suçlayabilecekleri tek şey buydu. Annem haksız ölümü için asla adalet bulamayacak. Yargıç onu suçlu buldu. Birkaç yıl ceza aldı ama cezasının üzerinden sadece aylar geçti. Hâlâ kâbuslar ve geçmişe dönüşler görüyorum ama kavga ettikçe her şey biraz yumuşuyor. Yeniden bir iş buldum. Babamın da anlayışla karşılayacağı üzere, cerrahlığa geri dönüp dönemeyeceğimden emin değilim. Fakat

Ayrıca beni sakin olmam için cesaretlendiriyor. İyileşmemin büyük bir parçası oldu.

"Pekâlâ Tasha, gitmem gereken bir yer var ama sana güveniyorum, o yüzden çıkarken kapıyı kilitle," diyerek bana gülümsüyor. Başımı sallayarak kum torbasına doğru ilerliyorum. Josh rutinimi biliyor. Genelde biraz antrenman yaparım ve kum torbasına vurduktan sonra bir saat geçiririm. Geçen hafta bana erken ayrılacağını söyledi ama durumumu da biliyor ve zihinsel olarak olumlu bir hayata doğru yol alabilmem için benimle birlikte çalışıyor.

Kum torbasında işim bittikten sonra yıkanmak için duşa gidiyorum. Spor salonu bu noktada boşalıyor ve beni yalnız bırakıyor. Sıcak sprey kaslarıma iyi geliyor. Dünyanın stresinden arındığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Günün sonunda iyi olacağımı.

Duşumu bitirdikten sonra havlumu üzerime sarıyorum ve dolabıma yöneliyorum.

"Şimdi de dövüşçü mü oldun?"

Kaslarım geriliyor, korku beni felç ediyor ve soyunma odasında yanımda duran Torin'den başkasını görmemek için etrafımda dönüyorum. Yüzünde bir gülümseme var, teni kusursuz. Beynim neler olduğunu anlamaya çalışıyor ama başaramıyor. Hapiste olması gerekiyordu. Gitmiş olması gerekiyordu.

Bana doğru hareket ediyor ve bacaklarım titriyor. Havluyu tüm gücümle göğsüme bastırıyorum.

"Bir daha beni bayıltmaya kalkma tatlım," diye gülümsüyor.

"Yokluğumda yaptığın şey bu muydu? Nasıl dövüşüleceğini mi öğreniyorsun?" Bana bakarak gülüyor.

"Sana öğretebilirdim."

Titreyen bir nefes çekiyorum.

"H...nasıl geldin?" Fısıldıyorum.

"Oh? Duymadın mı? İyi davranış," diye göz kırpmıyor bana. Başımı sallıyorum.
"Hayır, lütfen..." Hemen konuşmayı kesiyorum.

Torin bana doğru ilerliyor, bana doğru uzanırken aniden eğitimim devreye giriyor. Kolunu tutup onu kendime doğru çekiyorum ve tüm gücümle savuruyorum. Beni engellerken yumruğum koluna çarpıyor. Ama ben momentumu kullanarak kolunu kırmaya çalışıyorum. Beni ve nafile çabalarımı kolayca çözerek kaldırıyor ve beni dolaba çarpıyor. Acı içinde haykırıyorum, havlum vücudumdan düşüyor.

Torin bu fırsatı kullanarak kendini ona doğru bastırıyor. Çılgılık atıyorum, homurdanıyorum ve kaçmak için elimden geleni yapıyorum ama yapamıyorum. Onun dengi değilim. Kulağıma eğiliyor ve korkudan titriyorum.

"Sana yüzüğünü çıkarma demedim mi?" diye sorar.

"Özür dilerim, özür dilerim!" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Hala onunla dövüşmeye çalışıyorum ama saldırılarımı kolayca savuşturuyor. Şu anda sadece bir panik havuzundayım. Elini boğazıma dolamadan ve beni yere atmadan önce kıkırdıyor.

Hazırlıksız yakalandım ve kafatasım yere çarparak görüş alanıma yıldızlar gönderdi.

Acı içinde başımı tutuyorum.

"Owww," diye inliyorum.

Torin kaşlarını çatarak bana doğru ilerliyor ve önümde çömeliyor.

"Bunca zamandır seni özledim, Tasha. Ama artık döndüm ve senin de benimle birlikte dönme zamanın geldi. Kolay yoldan..." takım elbisesinin cebine uzanıp bir şırınga çıkardı ve bana gösterdi, "ya da zor yoldan."

Zihnim allak bullak oldu. Onunla geçirdiğim onca zamanı düşünüyorum. Tüm o acı ve işkenceyi. Ve son birkaç aydaki hayatımı düşünüyorum. Ondan uzakta . sonrası acı. öfke ve depresyon.

Umutsuzluk. Hayatta hangi yolu seçersem seçeyim, ondan asla kaçamayacağım. Asla.

Ne yapacağımı bilmeden yenilgiyle başımı öne eğiyorum. Dövüşmezsem, beni alıp götürecek. Dövüşürsem, beni morluklar ve muhtemelen kırık kemiklerle götürecek. Şu anda benimle oynuyor. Ona karşı kazanamayacağımı biliyorum. O da bunu biliyor.

"Hadi. Giyin," diyor nazikçe.

Elini elimde hissediyorum ve parmağıma ne taktığını gördüğümde gözlerim açılıyor. Yüzüğümü.

"Senin evinden aldım. Düğünümüz mahvolduğu andan itibaren seni takip ettirmemiş olsaydım seni bulmak çok zor olurdu," diyor parmağına öperek.

"Sosyal bir insan değilsin, ha?" diye gülüyor.

"Merak etme. Baban evde değildi. Şu anda çalışıyor." Ona korkuyla bakıyorum ve o biliyor. Beni yakaladığını biliyor.

"Bu doğru tatlım. Nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyorum. Onu da gözetim altında tutuyorum. Peki... geliyor musun, gelmiyor musun?" diye soruyor sinsi bir sırıtışla.

Elimi onun elinin içine koyuyorum ve yerden kalkmama yardım ediyor. Eski kıyafetlerime küçümseyerek bakarak tezgâha doğru ilerliyor. Benim için getirdiği kıyafetleri bana uzattı.

"Üstünü değiştirmeni, spor salonunu kilitlemeni ve daha sonra dışarı çıkmanı istiyorum, tamam mı?"

Kameralar için olay çıkarmayın."

Başımı sallıyorum, aniden uyuşmuş hissediyorum. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve dışarı çıkıyor. Bunu yapacağımı biliyor. Dinleyeceğimi, üstümü değiştireceğimi ve olay çıkarmadan gideceğimi biliyor. Ve öyle de yapıyorum. Benim için getirdiği elbiseyi giydim ve Josh'un bana söylediği gibi anahtarı posta kutusuna saklayarak spor salonunu kilitledim. Ve ben

kameraların görüş alanının dışında bekleyen arabaya doğru ilerliyorum. Arabamın park edildiği yere bakıyorum ve birinin arabaya bindiğini görüyorum. Torin'in adamlarından biri. Her şeyi düşünmüşler.

Bekleyen arabaya bindim. Bu bir şehir arabası ve Torin arkada beni bekliyor. Beni kucağına çekip boğazıma bir öpücük konduruyor.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyor.

Ağlamaktan başka bir şey yapamıyorum. Elbiseyi üzerimden çıkarmaya başladığında bile hiçbir şey yapamıyorum. Sadece itaat edebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, başımı öne eğiyorum ve ona teslim oluyorum. Bu benim için her şey. Bu benim hayatım. Hıçkırıklara boğuluyorum ve Torin bunu fark ediyor.

Boğazıma doğru gülümsediğini hissedebiliyorum. Doğruluyor, elini boğazıma dolamadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Ah tatlım," diye usulca gülüyor, "sana dokunmadım bile."

Sonsöz

Keşke sahildeki dalgaların huzur anlamına geldiği zamanlara geri dönebilseydim. Rahatlama. Mutluluk. Şimdi benim için tek anlamı hapishanemde sıkı bir kilit. Buradan nefret ediyorum. Bu adadan nefret ediyorum. Ama Torin buranın evi olduğunu söylüyor.

Bizim evimiz.

Torin beni geri aldığından beri hayatım sürekli bir cehennem oldu. Dayak üstüne dayak, istediği zaman sikişmek ve hayatımın hiçbir yönü üzerinde kontrolüm yok. Hem de hiç. Torin babamı arayıp durumu bildirmemi bile istedi. Torin bana sahip ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Görünüşe göre Torin'in arka cebinde pek çok önemli insan var, bu yüzden hapisten çıkabildi. Bu kadar uzun süre kalmasının tek nedeni yargıyla bir anlaşma yapmış olmasıydı. Hikayem beni öldürmeden halının altına itilemeyecek kadar aleniydi ve Torin bir beyefendi olarak bunun olmasını istemedi. Bu yüzden hapis

yattı. Benim hatırım için. Ona en başta ihanet eden Papalli'ydi. Torin düğünümüzden önce polisin geleceğini biliyordu. Bana Papalli'nin üzerinde ne olduğunu söylemedi ama Papalli'nin benimle pazarlık yaptığını söyledi. Ya

Torin

beni Papalli'ye verir ya da Papalli tetiği eker. Torin beni seti. Sanırım bana bir daha kimsenin dokunamayacağını söylerken ciddiye.

Havuz kenarında okuduğum kitaptan başımı kaldırdığımda Torin'in bana doğru geldiğini görüyorum. Takım elbise giyiyor, yani muhtemelen adadan ayrılmak üzere. Artık evli olduğumuza göre, beni aylarca burada yalnız bırakmaktan çekinmiyor. Yaklaşırken gülümsüyor, gözleri utanmadan vücudumda geziniyor.

O yaklaşırken kendimi sakın tutmaya çalışıyorum. Bütün hafta diken üstündeydim. Son zamanlarda, onun bilmesini istemediğim bazı haberler ortaya çıktı. Bununla başa çıkmanın yollarını arıyordum ama sanırım peşimde.

Üzerime eğilip başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Havanın tadını çıkarıyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, kitabı kapatıp masanın üzerine koyuyorum. Torin benimle evlenip beni adasına götürdüğünden beri çok değiştı. Daha talepkâr. Benimle konuşurken tüm dikkatimi bana vermemi istediğini açıkça belirtti. Hala bana hatırlatan bir yara izim var.

"Bir ya da iki haftalığına anakaraya gidiyorum. İhtiyacınız olan her şeyin bir listesini yapın ve sizin için geri getireyim."

Başımı tekrar sallıyorum ve o da gülümseyerek beni tekrar öpüyor.

"O bikiinin içinde çok seksi görünüyorsun," diye mırıldanıyor boğazımı öpmeye başlarken. Gözlerimi kapatıyorum. Bugün bana karşı nazik mi yoksa sert mi olmak istediğini bilmiyorum. Ama bunu öğrenmek üzere olduğumu biliyorum. Onu artık hissetmediğimde gözlerimi yavaşça açıyorum ve o arkasına yaslanmış, okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor.

"Gitmeden önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor. Bunca zaman sonra, nihayet ona karşı tepkilerimi nasıl kontrol edeceğimi öğrendim. Peşimde olduğunu bilsem bile. Bu yüzden suratımı asmıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır mı? Emin misin Tasha?" diye soruyor. İtiraf etmem gerektiğini biliyorum. Biliyorum ama Torin tanıdığım en öngörülemez insan. Ve bu habere nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Ayağa kalkıp beni yanına çekmeden önce birkaç saniye daha bana bakıyor.

Yumruğu saçlarımdayken diğer eli beni boğazımdan tutuyor ve kaçmamı, hatta ayağa kalkmamı bile imkânsız hale getiriyor. Bu yüzden çığlık atıp çırpınıyorum ve bacağımın derisi etrafımdaki yüzeye yapışıyor.

"Yalancılar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," diye homurdanıyor Torin. Yine de ağzımı kapalı tutuyorum. Ona yalvarmayı ya da yakarmayı reddediyorum. Özellikle de şimdi. Birdenbire ayaklarım yerden kesiliyor ve altımda havadan başka bir şey yok. Serin havuz suyu tarafından yutulduğumda midem düşüyor.

Kendimi toparlayıp tam zamanında sudan çıktığımda Torin'in takım elbisesinin ceketini çıkardığını görüyorum. Hızla havuzun kenarına doğru ilerlemeye çalışırken öksürüyor ve kekeliyorum ama Torin hızlı. Parmaklarımı havuzun kenarına koyar koymaz ayağını parmaklarımın üzerine indiriyor. Acı içinde inleyerek parmaklarımı geri çekiyorum ve Torin yanımdaki havuza atlıyor.

Çırpınıyor ve çığlık atıyorum, aniden bana vurduğunda ellerini pençeliyorum. Sertçe. Görüşüm bulanıklaşıyor ve dünya son derece yavaşlıyor. Gözlerimi kırıştırıp yönümü bulmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Beynim istemiyor. Birdenbire suyun altında kalmaya zorlandım.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Tekrar yukarı çekilip havuzun kenarına itilmeden önce boğuluyor ve su yutuyorum. Torin'in vücudu benimkiyle aynı hızda, kenarın betonu kıcıma batıyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve boynumu rahatsız edici bir açıyla geriye doğru çekiyor. Acı içinde homurdanıyorum ama yüzü benden birkaç santim uzakta.

"Tekrar deneyelim, olur mu?" diye soruyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, öksürüyorum ve içime çekebildiğim kadar çok hava çekmeye çalışıyorum.

"Tamam!"

diyorum.

Gülümsüyor.

"Güzel. Şimdi, bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor.

"Hamileyim," diye acele ettim.

Torin saçımı bırakıyor ve ben de başımı göğsüne yaslıyorum. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum. Torin'in bana doğum kontrolü uyguladığını sanıyordum. Ama sanırım bir şeyler ters gitti. Adet dönemimi kaçırdığımı yeni fark ettim. Torin'in malikanesinde tam teşekküllü bir tıp merkezi var, bu yüzden nöbetçi doktordan bir test istedim. Ona negatif olduğunu söylediğimden emin oldum, hatta saklamak için testi yanımda taşıdım.

"Hamileyim," diye tekrarlıyorum ona. Elini saçlarıma bastırıyor.

"Neden yalan söyledin Tasha?"

"Ben... Bana bunu saklatmanı istemiyorum," diyorum dürüstçe. Belki de yiyecek ve diğer şeyler için taleplerimde çok açıldım, ama bir şekilde anladı. Gözlerinin içine bakıp ruhumla yalvarıyorum.

"Lütfen... onu saklamak zorunda bırakma beni," diye fısıldıyorum. Cevabını düşünerek bana ters ters bakıyor. Saçlarımı yüzümden itmeden önce gülüyor.

Tek söylediği "Tamam".

TORIN

Uyurken onu izlemekten kendimi alamıyorum. O çok güzel. Hayal edilebilecek her yönden mükemmel. Ve o tamamen benim. Ona karşı büyüyen bu saplantıyla savaşıyorum. Kontrol edemiyorum. Onunla olmadığım zamanlarda, tek düşünebildiğim o oluyor. Ve onunla olduğumda, tek düşünebildiğim onu benim yapmanın daha fazla yolu.

Ama son zamanlarda, istediğim kadar yakın olmadığımızı hissediyorum. Bizi kayıtsız şartsız birbirimize bağlayan hiçbir şey yok.

Evlilik benim için yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Tam kontrol istiyorum. Bu yüzden onu doğum kontrolünden çıkardım. Tabii ki bunu bilmiyordu ama durumunu benim zevkime göre biraz erken fark etti.

Ben de ona sözünü tutmayacağımı söyledim. Bu sözü tutmaya hiç niyetim yok. Onu anestezi altına aldım, böylece ameliyat olduğunu sanacak. Tekrar hamile olduğunu anladığında çok geç olacak.

Onu tanıyorum. O zamana kadar ondan kurtulmaya cesaret edemez. En son ondan habersiz kürtaj yaptırdığımda çok sinirlenmişti. Yatakta dönüp karnını bana gösterdi. Şimdi düz. Ama birkaç hafta içinde görünmeye başlayacak. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bundan sonra, sonsuza dek bana bağlı kalacak.

Ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.

Yazarın Notu

Yazarın Notu

Öncelikle, benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür etmek istiyorum. Umarım özür dilemeden sınırları zorlayan bu hikâyeyi beğenmişsinizdir. Ben her zaman sınırları zorlamayı hayal eden bir yazar oldum ve bu roman, bunu ruh kırıcı bir şekilde yaptığına inandığım ilk romanım oldu.

Daha fazla bonus içerik, silinmiş sahneler ve erotik kısa hikayeler okumak için Patreon'umu takip edin. Ayrıca Torin ve Tasha'yı (ve oğullarını) içeren daha fazla bonus içerik de bulacaksınız.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

